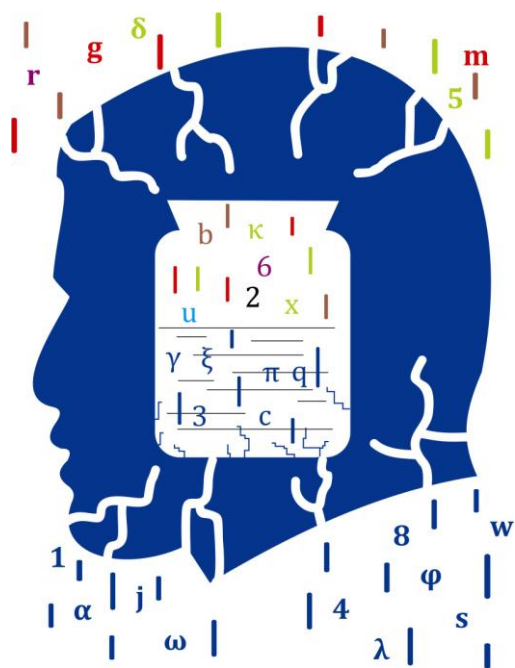

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΑΒΡΙΛΗΣ ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

... προσπάθεια για επαναυτοπροσδιορισμό
του εαυτού
(2^η ηλεκτρονική έκδοση)

με συμπληρώματα και επαναδιατυπώσεις

ΔΩΡΕΑΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

δοκίμιο

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

**... προσπάθεια για επανυποπροσδιορισμό
του εαυτού**

(2^η ηλεκτρονική έκδοση)

με συμπληρώματα και επαναδιατυπώσεις

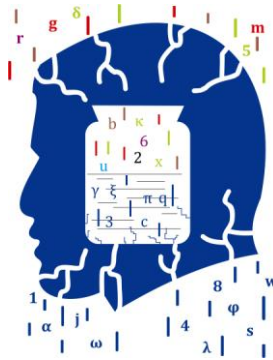
Copyright: Παντελής Γαβρίλης

Αφιερώνεται
σ' αυτούς που δεν επενδύουν
στις πλάνες του νου
και απλώς περιμένουν

Στη μνήμη του αλησμόνητου φίλου μου Τάσου, που με τις εύστοχες παρατηρήσεις του με βοήθησε στην καλύτερη παρουσίαση των σκέψεών μου.

Οι σκέψεις μου είναι η φυλακή μου
Η ελευθερία του νου είναι πέρα απ' αυτές, ...
στην άσκεφτη αφούγκραση.
Προσπαθώντας ν' αποδράσω, ...
ευχαρίστως στολίζω το κελί μου, ... γράφοντας

Η μόνη διαφορά του ανθρώπου από τα άλλα πλάσματα
της φύσης είναι το ότι νομίζει πως διαφέρει από αυτά.
Μόλις πεθάνει, παύει να το νομίζει κι αυτό.
Δεν υπάρχει πια καμιά διαφορά.

Ο εαυτός

*Γεννήθηκα δοχείο που στάζει,
ευτυχώς ...
Γεμίζω απ' τις σταγόνες αλλονών,
μα κι απ' τις στάλες μου γεμίζουν άλλοι.*

*Γραλίζομαι για να με δουν,
κι από το είναι μου να πιουν.
Χωρίς να το αντιληφθώ,
έγινα το ζουμί μου.*

*Το ξέρω, ... κάποτε θα σπάσω,
μα ευελπιστώ ...
να συνεχίσω πια να ζω,
μέσα στον άλλων το ζωμό ...*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αντί προλόγου

Η αιτία... η δικαιολόγηση της ‘ματαιοδοξίας’ μου

Μέρος 1ο

Υποκειμενική πραγματικότητα... ο ύπνος μας
Γνώση... άνθρακας ο θησαυρός
Απόδειξη... το άλλοθι της επιχειρηματολογίας
Σύμπαν... η εξερεύνηση του, απ’ την ‘φωτογραφία’ του
Παραπληροφόρηση... συντονιστείτε παρακαλώ!
Η αλήθεια του ψεύτη... το ψέμα του ειλικρινούς
Ηθική... ο αυτόματος πιλότος
Ο μύθος της ελευθερίας
Εκπαίδευση... ‘όρος’ και ‘κρατήρας’ γνώσης
Η προσωπικότητά μας... το κάστρο μας
Φιλία... το αντίδοτο της μοναξιάς
Αγάπα τον πλησίον σου ως... εαυτόν
Ζωή... αυτοσυντήρηση... αναπαραγωγή... ζωή...

Σε πρώτο πρόσωπο

Βουλμία... αξιοθέατο του ‘ταξιδιού’
Ο κυρ Γιάννης... ένας καθώς πρέπει
Νόμιζα ότι ήμουν μόνος, ... και ντράπηκα
Ύμνος στη Ζωή
Το ‘γέμισμα’ του χρόνου... με παρελθόν
Το ‘παράπονο’, ενός ταξιδιώτη του παρελθόντος του
Η ανυπαρξία... της ύπαρξης

Μέρος 2ο

Θεός... ο πιο γνωστός μας άγνωστος
Θρησκεία... η απενοχοποίηση των Ενόχων
Πιστοί... όλου του κόσμου... τσακωθείτε !!!
Δεν πιστεύω εις... μόνο νομίζω ...
Αυτοκριτική... ενός άλλου... εμένα... εσένα
Οι δέκα εντολές είναι... ΜΙΑ... κι αυτή ανθρώπινη

Συμπέρασμα... μήπως κι ακούσουμε το ‘ξυπνητήρι’
Παραπλανημένος άνθρωπος ...

Αντί επιλόγου

Απλές αρχές για επαναυτοπροσδιορισμό του εαυτού

Αντί προλόγου

Η αιτία . . . η δικαιολόγηση της ‘ματαιοδοξίας’ μου

Όλοι έχουν στιγμές που στοχάζονται και αναρωτιούνται για ένα σωρό θέματα, όμως συνήθως όλα αυτά μένουν μόνο μέσα στο μυαλό τους ή το πολύ-πολύ δραπετεύουν σε μερικούς φιλικούς διάλογους, καθώς στην εποχή μας που βρίσκει κανείς βιβλία και ιστοσελίδες για τα πάντα, αμφιβάλουν για το αν έχει νόημα να προσπαθήσουν και αυτοί να αποτυπώσουν τις σκέψεις τους στο χαρτί. Παρ’ όλα αυτά, η επιθυμία αρκετών – μεταξύ αυτών και εγώ- να μοιραστούν τις ιδέες τους με τους άλλους, αποδεικνύεται πολλές φορές ισχυρότερη των ενδοιασμών.

Έτσι, όταν πριν από μερικά χρόνια αποφάσισα να διευρύνω τον ορίζοντα των ανθρώπων στους οποίους μπορούσα να κοινοποιήσω τις σκέψεις μου, τις ‘υποψίες’ μου θα έλεγα, γύρω από την ‘πλάνη’ στην οποία ζούμε – τουλάχιστον κατ’ εμέ- και γύρω από τους μύθους που φτιάχνουμε ηθελημένα ή άθελά μας, ζώντας στην ουσία μια τροχιοδρομημένη ζωή, έγραψα ένα δοκίμιο με τίτλο, «Παραπλανημένος άνθρωπος... προσπάθεια για επαναυτοπροσδιορισμό» το οποίο κυκλοφόρησε σε έντυπη έκδοση για περίπου πέντε χρόνια. Στόχος μου ήταν να απομυθοποιήσω στα μάτια των αναγνωστών, τον εγωιστικό ισχυρισμό πολλών ότι κατέχουν την ΑΛΗΘΕΙΑ, την ΓΝΩΣΗ. Όμως εκεί που νόμιζα ότι ήταν επαρκείς οι αναφορές μου, άρχισα σιγά-σιγά να γεμίζω αμφιβολίες για το αν είχα εκφραστεί με αρκετή σαφήνεια και για το αν χρειάζονταν επαναδιατυπώσεις και συμπληρώματα.

Η δεύτερη ηλεκτρονική έκδοση λοιπόν που κρατάτε στα χέρια σας, είναι μεν η αρχική έκδοση, αλλά συμπληρωμένη και σε αρκετά σημεία επαναδιατυπωμένη για δεύτερη φορά. Έγινε προσπάθεια ώστε το ένα θέμα να συμπληρώνει το άλλο και όλα μαζί να αποτελούν μια πρόταση, ένα ‘παράθυρο’ προς ένα κόσμο διαφορετικό

από αυτόν που ζούμε ή νομίζουμε ότι ζούμε. Συνεπώς, αν ξαναδιαβάσετε πολλά από αυτά για δεύτερη φορά, ελπίζω ότι με συμπαθάτε, γιατί ξέρω ότι για να διαβάσετε ένα δοκίμιο ‘αναζητήσεων’ και όχι -ας πούμε- ένα μυθιστόρημα, είστε στοχαστής και στο στοχασμό δεν ενοχλεί η επανάληψη, ίσα-ίσα που ανατροφοδοτεί τη σκέψη μας.

Παρ’ όλα αυτά, αισθάνομαι ένοχος ματαιοδοξίας και το καταθέτω. Αν πήρα το θάρρος να εκθέσω τις σκέψεις μου, είναι γιατί θεωρώ πως όποια ιδέα μας φωτίζει το μυαλό καλό είναι να τη μοιραζόμαστε μήπως και ελαφρύνει το βάρος του ‘γήινου ταξιδιού’, τουλάχιστον σε αυτούς που το νοιώθουν.

Φαντάζομαι πόσο ενοχλητικές θα φανούν σε πολλούς οι απόψεις που ακολουθούν, καθώς φαίνονται να προσπαθούν να αποκαθλώσουν εδραιωμένα συναισθήματα ασφάλειας με τα οποία ‘περνάμε’ καλά.

Δεν είναι απαραίτητο να συμφωνούμε οπωσδήποτε, κάτι που θεωρώ ως αυτονόητη παραδοχή από κάθε αναγνώστη, εννοώντας πάντα και αναγνώστρια. Κανείς δεν κατέχει την αλήθεια, απλώς δομούμε την δική μας αλήθεια για να έχουμε μια ψευδαίσθηση ορθολογισμού. Πάντως, όσοι πολύ γρήγορα διαφωνήσουν, ας αναρωτηθούν σε ποια βάση στηρίζουν τη διαφωνία και το δικό τους σκεπτικό, καθώς και το αν είναι σίγουροι για τα θεμέλια αυτής της βάσης.

Όλοι μας καταθέτουμε και εισπράττουμε απόψεις. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Κάποιες απόψεις συντονίζονται με τις δικές μας και κάποιες όχι. Δεν είναι θέμα αποδοχής ή απόρριψης. Είναι πολύ εγωιστικό το να απορρίπτουμε την άποψη του άλλου. Είναι θέμα συντονισμού ή μη, καθώς ΚΑΝΕΝΑΣ μας δεν γνωρίζει την αλήθεια αλλά απλώς ταιριάζουν ή δεν ταιριάζουν οι πλάνες μας για αυτήν.

Κανείς μας δεν είναι αυθεντία και όσοι πιστεύουν το αντίθετο, ας με συγχωρήσουν, αλλά πιστεύουν ένα μύθο.

Αυτά που ακολουθούν, δεν είναι ένα επιστημονικό δοκίμιο, με την γνωστή έννοια του όρου. Άλλωστε, δεν θα μπορούσα να αποδεχθώ σαν μέσο επιχειρηματολογίας της σκέψης μου, στοιχεία από επιστημονικά ευρήματα και ‘αποδείξεις’, καθώς τα θεωρώ πρόσκαιρα, νοητικές κατασκευές άρα φανταστικές, με μόνη αξία τη διευκόλυνση της ζωής μας όπως την καταλαβαίνουμε τώρα. Επίσης, δεν αποτελούν την διαπραγμάτευση ενός συγκεκριμένου ζητήματος, αλλά είναι διάφορες προσεγγίσεις, σε θέματα που απασχολούν τους περισσότερους και μάλιστα κατά πάσα πιθανότητα ‘εσφαλμένες’, καθώς δεν μπορούν να ξεφύγουν και αυτές από τη σχετικότητα-υποκειμενικότητα που διέπει τις σκέψεις όλων μας. Πρόκειται για ‘υποψίες’ που επιμένουν να αιωρούνται στο κεφάλι μου, παρά το κατακάθισμα ενός κονιορτού πληροφοριών, εμπειριών, ενασχολήσεων και προβληματισμών, για περισσότερο από μισό αιώνα μέχρι σήμερα.

Δυστυχώς, οι λέξεις και οι προτάσεις τους δεν είναι κατάλληλες να χρησιμοποιηθούν σαν γέφυρα για να μεταφέρω τις σκέψεις μου στο χαρτί. Ανάμεσά τους υπάρχουν ‘τρύπες’, μικρές ή μεγάλες, στις οποίες διακόπτεται ένας συνεχής στοχασμός. Ένας συνεχής στοχασμός δεν μπορεί να εκφραστεί από ένα διακριτό λόγο. Δεν υπάρχει όμως άλλο υλικό για αυτή τη γέφυρα.

Μέρος 1ο

Υποκειμενική πραγματικότητα... ο ύπνος μας

Οτιδήποτε είναι ζωντανό, ανταλλάσσει δηλαδή υλικά – τροφή και απόβλητα- με το περιβάλλον του προκειμένου να εξασφαλίζει αυτήν καθεαυτή τη δυνατότητά του να ζει, χωρίς καν να ξέρει γιατί χρειάζεται να την εξασφαλίζει, έχει τη συναίσθηση ενός κόσμου μέσα στον οποίο βρίσκεται, τον οποίο αντιλαμβάνεται με τον δικό του τρόπο,... με βάση τα δικά του χαρακτηριστικά. Θεωρούμε αυθαίρετα ότι όσα ζωντανά ανήκουν στο ζωικό βασίλειο, έχουν πληρέστερη αντίληψη ενός τέτοιου κόσμου από όσα ανήκουν στο αντίστοιχο φυτικό, ίσως γιατί πιστεύουμε ότι έχουμε καταμετρήσει περισσότερες αισθήσεις στα πρώτα, σε σχέση με τα δεύτερα. Πάντως, είτε είναι πλάνη είτε όχι αυτή η θεώρηση, ο κόσμος που κάθε οργανισμός συναισθάνεται με τον δικό του τρόπο, είναι ο «δικός του κόσμος».

Ποιος όμως είναι αυτός ο κόσμος;

Όλοι μας, κατά την διάρκεια της ζωής μας, νοιώθουμε ότι ζούμε, εναλλάξ, σε δύο καταστάσεις. Στον ύπνο μας, που ζούμε σε ένα κόσμο του μυαλού μας και στο 'ξύπνιο' μας, ένα κόσμο πραγματικό, αυθεντικό. Τι μας κάνει να πιστεύουμε, όμως, ότι ο κόσμος του ξύπνιου μας δεν είναι επίσης άλλος ένας κόσμος του μυαλού μας αλλά είναι αληθινός και η αντίληψη, οι ενέργειες και οι δραστηριότητές μας μέσα σ' αυτόν, έχουν την 'αξία' που εμείς θεωρούμε; Μήπως αυτή μας η πεποίθηση είναι μια άμυνα του νου στο να μην δεχτούμε ότι ζούμε σ' ένα μύθο αυθεντικότητας, ή αλλιώς, σ' ένα μύθο αντικειμενικής πραγματικότητας;

Την αντικειμενική – αληθινή – πραγματικότητα, ΔΕΝ μπορούμε να την αντιληφθούμε. Η πραγματικότητα που σχηματίζεται στο μυαλό καθενός από μας ξεχωριστά, είναι ότι προκύπτει από την αφούγκραση της αντικειμενικής πραγματικότητας μέσω των πέντε αισθήσεων, που ακολούθως οικοδομείται και

αναπαρίσταται με βάση τα χαρακτηριστικά του. Αυτή η προσωπική εντύπωση της πραγματικότητας που προκύπτει, γίνεται ο 'κόσμος' του κάθε ατόμου. Γίνεται η δική του υποκειμενική πραγματικότητα, η οποία τελεί αναπόφευκτα υπό την συνεχή επεξεργασία της συνεχώς σχηματιζόμενης και μεταβαλλόμενης προσωπικότητας του υποκειμένου.

Πόσο μπορεί να μοιάζει αυτός ο κόσμος που συναισθανόμαστε, με την υποτιθέμενη αντικειμενική πραγματικότητα;

Πάρα πολύ πιθανό, καθόλου. Ο εγκέφαλός μας, το κέντρο ελέγχου της ζωής μας, είναι ερμητικά κλεισμένος μέσα σε ένα κοκάλινο κουτί, το κρανίο μας. Έτσι ο νους μας, το κέντρο ελέγχου μας, που εδράζεται στον όντως φυλακισμένο μέσα στο κρανίο εγκέφαλό μας, δεν επικοινωνεί άμεσα με τον αληθινό κόσμο που βρίσκεται απ' έξω από το -αναγκαίο προστάτη του εγκεφάλου- κρανίο παρά μόνο μέσω πέντε αισθητήρων γνωστών σαν οι πέντε αισθήσεις μας. Δηλαδή ο νους μας μαθαίνει για τον αληθινό, αντικειμενικό κόσμο, ότι καταφέρνει να αποκωδικοποιεί ο ίδιος από τα νευρικά σήματα που λαμβάνει σε κατάλληλες περιοχές του εγκεφάλου από τις πέντε αισθήσεις μας. Αυτές οι «εικόνες» -οπτικές, ακουστικές, γευστικές, κ.λ.π.- που καταφέρνει και φτιάχνει το μυαλό μας, δεν ξέρει τι σχέση έχουν με την αληθινή αντικειμενική πραγματικότητα. Υποθέτει ότι της μοιάζουν. Παραδείγματος χάρη, το γεγονός ότι βλέπουμε ένα βάζο χρώματος μπλε, αυτό δεν σημαίνει απαραίτητως ότι το βάζο αυτό καθ' εαυτό έχει χρώμα μπλε, ή ακόμα περισσότερο, ότι έχει καν χρώμα. Το μπλε χρώμα είναι μια οπτική αίσθηση, που προκύπτει στον εγκέφαλο μας σαν αποτέλεσμα μιας «επιρροής» αυτού του αντικειμένου που βρίσκεται πλησίον μας και το αποκαλούμε βάζο. Αυτή η «επιρροή» εισέρχεται μέσα από τα μάτια μας, διατρέχει το οπτικό μας νεύρο και καταλήγει σε μια ειδικά διαμορφωμένη από τον εγκέφαλο περιοχή, δίνοντάς μας

την εντύπωση αυτού που αποκαλούμε μπλε χρώμα. Δηλαδή αυτό που εκπέμπει το βάζο –η λεγόμενη μπλε ακτινοβολία- δεν είναι μπλε. Δεν ξέρουμε τι, ή πως είναι. Μπλε είναι η μετάφραση της εισερχόμενης «επιρροής», ή αλλιώς ακτινοβολίας, που γίνεται μέσα στον εγκέφαλο. Παρ' όλα αυτά, ο νους συνθέτει αυτές τις εικόνες με τον καλύτερο τρόπο που νομίζει ο ίδιος, φτιάχνοντας έτσι το κολάζ μιας πραγματικότητας, της υποκειμενικής του πραγματικότητας. Αυτός ο νοερός κόσμος, ο κόσμος κολάζ, ο προσωπικός για τον καθένα μας, βρίσκεται κλεισμένος και στριμωγμένος ολόκληρος μέσα στο κρανίο μας, αλλά ο νους μας χάρη στις αριστουργηματικές του ικανότητες καταφέρνει να μας τον παρουσιάζει ωσάν να βρίσκεται απ' έξω μας, σαν τον κανονικό κόσμο, πείθοντάς μας, δηλαδή ξεγελώντας τον εαυτό του, ότι αυτός είναι και ο πραγματικός κόσμος.

Πόσο εξαρτάται αυτός ο υποκειμενικός κόσμος από τις αισθήσεις;

Αν, για παράδειγμα, είμαστε εκ γενετής τυφλοί, τότε η υποκειμενική μας πραγματικότητα δεν θα είχε καθόλου εικόνες, χρώματα. Αν είμαστε επίσης εκ γενετής και κουφοί, η πραγματικότητά μας δεν θα είχε ούτε ήχους και αν επίσης εκ γενετής δεν είχαμε την αφή, την όσφρηση και την γεύση μας, τότε ΔΕΝ θα είχαμε συναίσθηση ΚΑΜΙΑΣ πραγματικότητας. Δεν θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε ούτε τον εαυτό μας, καθώς ο αυτοπροσδιορισμός του εαυτού προκύπτει σε σχέση με το περιβάλλον, συμπεριλαμβανομένου σ' αυτό ακόμη και του σώματός μας. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι παράλληλα παύει να υπάρχει η αληθινή, αντικειμενική πραγματικότητα, από την οποία όσοι χρησιμοποιούν και τις πέντε αισθήσεις, 'αφουγκράζονται' πέντε από τις - άγνωστο πόσες- πτυχές της.

Όταν κάποιος έχει ίλιγγο και αισθάνεται τον κόσμο να γυρίζει γύρω του, δημιουργώντας του έτσι αστάθεια και αναστάτωση, αυτός που γυρίζει είναι ο κόσμος του, ο

αποτυπωμένος μέσα στο μυαλό του και όχι ασφαλώς ο αληθινός κόσμος. Επίσης, αν ο εγκέφαλός μας είχε άλλη κατασκευή, άρα άλλη λειτουργία, θα άλλαζε και η μορφή του κόσμου που θα δημιουργούσε για να ζήσουμε μέσα του, χωρίς καν να έχει αλλάξει σε τίποτα η αντικειμενική πραγματικότητα γύρω μας. Κάτι ανάλογο συμβαίνει, όταν παρεμβαίνουμε εμείς στην λειτουργία του μυαλού με κατάλληλα ψυχοτρόπα φάρμακα. Μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο στον οποίο θα ζει ο δέκτης των φαρμάκων. Ο νους, δηλαδή εμείς.

Προσπαθούμε να προσεγγίσουμε έννοιες όπως ο άνθρωπος, η θέση του στο Σύμπαν, η ψυχή, ο νους, ο Θεός, η αντίληψή μας γι' αυτόν, η ύπαρξή μας, η αναγκαιότητα αυτής, ο θάνατος, το μετά αυτόν ερώτημα, καθώς και τόσες άλλες. Να έρθουμε σ' επαφή με το πραγματικό. Αγωνιούμε να μάθουμε – ή νομίζουμε ότι θα μάθουμε – ‘το αληθινό’, μήπως και προλάβουμε και δεν πεθάνουμε μέσα στην άγνοια. Δισεκατομμύρια άνθρωποι πριν από μας, ανάμεσά τους και οι αρχαίοι Έλληνες, απασχόλησαν το μυαλό τους και ξόδεψαν πολύτιμο χρόνο από τη ζωή τους προσπαθώντας να καταλάβουν αυτά που προσπαθούμε κι εμείς.

Τι μπορούμε όμως να καταλάβουμε ; Όταν, για παράδειγμα, είσαι σαν ένα χρυσόψαρο μέσα σε μια γυάλα, καταλαβαίνεις από τον περιβάλλοντα κόσμο, ότι καταφέρνεις να αντιληφθείς από την προβολή του πάνω στο γυαλί. Υποψίες χρωματιστών σκιών που αποκαλείς ‘Κόσμο σου’.

Οι λέξεις που κατασκευάσαμε και χρησιμοποιούμε – συμπεριλαμβανομένων σε αυτές και των προϊστορικών γρυλισμάτων- για να σχηματοποιήσουμε την πραγματικότητα ώστε να την κατανοήσουμε και κατόπιν να επικοινωνήσουμε τις ιδέες μας, αποτελούν στην ουσία ένα σημαντικό εμπόδιο στην αντίληψη της αντικειμενικής πραγματικότητας. Δεν είναι τίποτα άλλο παρά οπτικά ή ακουστικά κουμπιά, διακόπτες που διεγείρουν, ανάβουν

στον νου, πεπερασμένες καταστάσεις αντίληψης μεριδίων αφούγκρασης της πραγματικότητας και που έχουν ως επιγραφές τις λέξεις αυτές.

Σκεφτόμαστε με λέξεις. Χωρίς αυτές δεν θα υπήρχε σκέψη όπως την ξέρουμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα μπορούσαμε να ‘σκεφτούμε’ χρησιμοποιώντας άλλους ‘δομικούς’ λίθους. Απλώς, δεν μπορούμε να φανταστούμε μια τέτοια εκδοχή, καθώς ήδη μας εμποδίζει ο υφιστάμενος τρόπος σκέψης, που στηρίζεται στις λέξεις. Η σκέψη μας είναι διακριτή, δηλαδή επεξεργαζόμαστε και συνδυάζουμε, στο μυαλό μας, διακεκριμένα τεμάχια ‘αντιπροσώπων’ της πραγματικότητάς μας.

Αυτός ο τρόπος σκέψης, είναι ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των ανθρώπων, που επειδή αναπτύχθηκε και εξελίχθηκε από αυτούς, θεωρείται ο μόνος δυνατός. Ακόμα και η επικοινωνία μας με τα ζώα, όποια και αν είναι αυτή, στηρίζεται στην απαίτηση της εκμάθησης των ήχων των λέξεων από αυτά, προκαλώντας τους έτσι προσανατολισμό σε μια ανάλογη μορφή διακριτής σκέψης.

Κάθε προσπάθεια για κατανόηση ή επικοινωνία με άλλους εξωγήινους πολιτισμούς, προεξοφλεί εγωιστικά, πως κάθε άλλη νοήμων ύπαρξη εκτός των ανθρώπων, θα έχει ανακαλύψει ανάλογες λέξεις ή ‘σήματα’ και άρα θα σκέφτεται ομοιότροπα.

Οι αριθμοί, σε οποιοδήποτε σύστημα αρίθμησης, ικανοποιούν την ανάγκη να ‘ποσοτικοποιηθεί’ αυτή η διακριτή σκέψη. Όλα μπορούν να μετρηθούν, αφού είναι διακεκριμένα, ξεχωριστά από άλλα. Οι αριθμοί είναι και αυτοί λέξεις, που όπως αυτές είναι συνδυασμοί γραμμάτων, έτσι και αυτοί είναι συνδυασμοί ψηφίων. Ακόμα και τα σύμβολα είναι λέξεις. Δηλαδή, οτιδήποτε προφέρεται και γράφεται είναι λέξη και αποτελεί διακεκριμένο ‘λίθο’ στο οικοδόμημα της σκέψης. Σε αυτό το οικοδόμημα, οι ‘λίθοι’ δεν έχουν ανάμεσά τους ‘λάσπη’, καθώς δεν υπάρχει στο μυαλό μας τίποτε άλλο

επεξεργάσιμο εκτός από λέξεις-‘λίθους’, αφήνοντας έτσι κενά. Είναι τα κενά, που αν και για πολλούς δεν φαίνεται να έχουν σημασία, εν τούτοις τις περισσότερες φορές είναι μεγαλύτερα από τους ‘λίθους’-λέξεις, κάνοντας αυτό που δεν αντιλαμβανόμαστε μεγαλύτερο από αυτό που αντιλαμβανόμαστε.

Δεν μπορώ να φανταστώ πως είναι να σκεφτόμαστε με συνέχεια, γιατί είμαι ‘παγιδευμένος’ να σκέφτομαι διακριτά. Όμως, δεν έχω την ψευδαίσθηση να πιστεύω ότι η σκέψη μας και τα παράγωγά της, εκτός από μας τους ανθρώπους, έχουν νόημα για οποιοδήποτε άλλο ον του σύμπαντος, που μάλλον υπάρχει, ως μηχανισμός εξέλιξής του και κατανόησης του Όλου.

Οι αρχαίοι Έλληνες –νομίζουμε ότι- τα κατάφεραν θαυμάσια στην επιλογή των λέξεων για την περιγραφή και ‘κατανόηση’ της πραγματικότητας, ενισχύοντας έτσι, άθελά τους, την παραπάνω πλάνη. Η Ελληνική Γλώσσα - θεωρούμε ότι- είναι μια εννοιολογική γλώσσα, που καταφέρνει μέσω των λέξεων να δημιουργήσει, τα καλύτερα δυνατά νοήματα των εννοιών, ώστε εκτός από ‘κατανόηση’ της πραγματικότητας να υπάρξει και η μέγιστη δυνατή ικανότητα ανταλλαγής νοημάτων ανάμεσα στους ανθρώπους.

Έτσι όμως, ο νους ‘βολεύεται’ να ταξινομεί στις περιορισμένων δυνατοτήτων μνήμες του, τον εκφυλισμό της πραγματικότητας σε έναν χαρακτηρισμό της μέσω των λέξεων. Δηλαδή, δεν επικεντρωνόμαστε στο ‘αντίληπτό’, γιατί περιοριζόμαστε να το ‘αντικαθιστούμε’ με το νόημα που περιέχει μια επιγραφή, μια λέξη.

Η πλάνη μας μεγαλώνει από το γεγονός ότι, κάθε λέξη δομείται με διαφορετικό τρόπο στο μυαλό του καθενός από μας και έτσι νομίζουμε ότι συνεννοούμεστε χρησιμοποιώντας λέξεις που κατά βάθος δομούν διαφορετικές έννοιες στον καθένα μας. Άλλα έχει ο ένας στο μυαλό του και άλλα καταλαβαίνει ο άλλος. Και αυτό, γιατί ο καθοριστικός παράγοντας της αντίληψης του

μηνύματος της λέξης και της απόδοσης νοημάτων από κάθε άνθρωπο , είναι η προσωπικότητα αυτού και ο τρόπος που ζει, καθώς αποτελούν το ‘φίλτρο’ απ’ όπου περνά οτιδήποτε εισέρχεται στο νου.

Επί παραδείγματι, τη λέξη «νερό», αλλιώς τη δομεί ένας άνθρωπος της πόλης, αλλιώς ένας άνθρωπος του βουνού και της εξοχής και αλλιώς ένας άνθρωπος που ζει στην έρημο ή στις τρίτες χώρες. Ο πρώτος θα μπορούσε να δομεί, «τρέχει από τη βρύση, είναι χλωριωμένο, δεν πρέπει να το σπαταλώ». Ο δεύτερος, «τρέχει γάργαρο από την πηγή, είναι πεντακάθαρο, υπάρχει μπόλικο». Ο δε τρίτος, «ας είναι και απ’ τα λασπόνερα, δεν ξέρω αν θα έχω αύριο, θέλω να ξεδιψάσω». Ακόμα όμως και αυτές οι υποθέσεις μου, απέχουν σίγουρα πολύ από αυτά που πραγματικά η λέξη «νερό» δομεί στο μυαλό αυτών των ανθρώπων. Εάν λοιπόν, συζητούσαν δύο ή περισσότεροι τέτοιοι διαφορετικοί άνθρωποι, αντιλαμβάνεστε πόσο διαφορετικά νοήματα θα σχημάτιζαν στο μυαλό τους, κάθε φορά που θα ανέφεραν τη λέξη «νερό»; Πως θα νόμιζαν ότι συνεννοούνται, ενώ οι κόσμοι τους θα ήταν τόσο διαφορετικοί σε σχέση με το νόημα που θα διέγειρε σ’ αυτούς η λέξη «νερό»;

Ένα μικρό παιδί προτού μάθει να μιλάει, παρατηρεί – αφουγκράζεται - το περιβάλλον του με αμεσότητα που δεν μπορεί να αναπτύξει ένας άνθρωπος που μιλάει!

Αυτό συμβαίνει, γιατί το μικρό παιδί δεν γνωρίζει ακόμα επιγραφές-αντικαταστάτες, δηλαδή λέξεις. Δεν έχει μάθει ακόμα να αντικαθιστά την πραγματικότητα με τον χαρακτηρισμό της μέσω των λέξεων, οπότε αφουγκράζεται την πραγματικότητα με τον αμεσότερο δυνατό τρόπο. Μέσω των αισθήσεων. Ακόμα όμως και αυτό το μικρό παιδί, δεν αντιλαμβάνεται την αντικειμενική, αληθινή, πραγματικότητα, αλλά απλώς η υποκειμενική του πραγματικότητα είναι κοντύτερα στην αντικειμενική σε σχέση με την δική μας, καθώς είναι απαλλαγμένη από λέξεις-επιγραφές.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που έχουν συνειδητοποιήσει το φραγμό που πραγματοποιεί στην αντίληψη της αντικειμενικής πραγματικότητας η σκέψη μας μέσω των λέξεων. Γι' αυτό απαλλάσσονται από αυτόν τον φραγμό, πρόσκαιρα, 'πέφτοντας' σε διαλογισμό. Έτσι καταφέρνουν να λειτουργούν όπως τα μικρά παιδιά που προανέφερα, να προσεγγίζουν δηλαδή την αντικειμενική πραγματικότητα καλύτερα από μας. Όμως οι περισσότεροι πλανεύονται από αυτήν την καλύτερη προσέγγιση που πετυχαίνουν και νομίζουν ότι γνώρισαν την αντικειμενική πραγματικότητα, καθώς ξεχνούν ότι και αυτή τους η προσέγγιση γίνεται μέσω των αισθήσεών τους. Κάποιοι ισχυρίζονται πως όταν διαλογίζονται, δεν αφουγκράζονται την πραγματικότητα μέσω των αισθήσεων αλλά κατευθείαν μέσω του νου. Και σ' αυτήν την περίπτωση όμως, ο νους δεσμεύεται από την υποκειμενικότητα της κάθε ύπαρξης και από τους γενετικούς του πεπερασμένους περιορισμούς. Δηλαδή η αντίληψη της αντικειμενικής πραγματικότητας, υπόκειται στην ατέλεια ή αν θέλετε στην περιορισμένη δυνατότητα του μέσου, του νου.

Η επιστήμη ισχυρίζεται, πως με το σύγχρονο εξοπλισμό που διαθέτουμε, μπορούμε να αντιληφθούμε και 'πέρα' από τον ορίζοντα των αισθήσεών μας, καθώς αυτό το 'πέρα' μπορούν και το ανιχνεύουν συσκευές οι οποίες με κατάλληλες μετατροπές, το δείχνουν με τη σειρά τους και σε μας. Δεν διαφωνεί κανείς σ' αυτό. Απλώς όμως, επεκτείνουν λίγο ακόμη την ποσότητα και όχι την ποιότητα του 'αντιληπτού'. Και λέγω λίγο ακόμη, συγκρίνοντάς το με το αχανές. Συνεπώς, αφού εν κατακλείδι και αυτό το λίγο ακόμη 'πέρα' το αντιλαμβανόμαστε μέσω των αισθήσεών μας, δεν παύει να αποτελεί κι αυτό μέρος της υποκειμενικής πραγματικότητάς μας. Όσον αφορά τις συσκευές, τις οποίες πολλές φορές 'θεοποιούμε', ας μη ξεχνάμε πως 'πεπερασμένος κατασκευαστής' δε μπορεί παρά να κατασκευάζει 'πεπερασμένες κατασκευές'.

Μήπως είναι στο σχέδιο της «κατασκευής-δημιουργίας» μας αυτός ο τρόπος αντίληψης της πραγματικότητας, απλά και μόνο γιατί ΔΕΝ προοριζόμαστε για κάτι από αυτά που μέσα στην υπαρξιακή αγωνία μας οραματιζόμαστε ;

Ακόμη και όταν είμαστε ξύπνιοι, λοιπόν, ζούμε στον ‘ύπνο’ του νου μας. Στο ‘όνειρο’ που πλάθει με τα μέσα που του παραχωρήθηκαν, αγνώστως, και που του επιτρέπεται να εξελίξει, για να νοιώθει καλά σε μια δήθεν συμμετοχή-δημιουργία από μέρους του. Και όλ’ αυτά, χάριν της αποδοχής του – του νου – σε κάτι που δεν ξέρει και που μάταια αγωνίζεται να γνωρίσει, αφού αν του επιτρεπόταν να γνωρίσει, νομίζω θα του είχε επιτραπεί εξ αρχής και δεν θα χρειαζόταν όλα αυτά τα χιλιάδες χρόνια να ‘παίζει’ - ο άνθρωπος - το «βρες το και πάρ’ το» με ‘κανέναν’.

Είναι τραγικό για μας τους ανθρώπους, που έχουμε αναπτύξει ικανότητα σκέψης και συλλογισμού, να μη μπορούμε να γνωρίσουμε ουσιαστικά αυτό μέσα στο οποίο βρισκόμαστε, το σώμα μας, τη φύση γύρω μας, το αχανές Σύμπαν, υποταγμένοι σε μια γενετική ανεπάρκεια αφούγκρασης. Βλέπουμε ένα πολύ μικρό φάσμα φωτεινών συχνοτήτων σε σχέση με Όλες, ακούμε επίσης ένα πολύ μικρό φάσμα ακουστικών συχνοτήτων σε σχέση με Όλες, μυρίζουμε, γευόμαστε και αισθανόμαστε πολύ λίγο σε σχέση με το Όλον. Απελπισμένοι, πείθουμε τον εαυτό μας ότι το ‘μερίδιό’ μας είναι επαρκέστατο, παραχωρημένο ‘καθ’ εικόνα και ομοίωση’ υπό ενός Δημιουργού που άφησε και κάτι να ανακαλύψουμε για να έχει ενδιαφέρον η ζωή μας.

Το ανέφερα και σε προηγούμενο κεφάλαιο.

Υπάρχει – υποθέτουμε ότι υπάρχει, μιας και νοιώθουμε τον εαυτό μας μέσα σ’ αυτόν* - ένας κόσμος που δεν τον γνωρίζουμε, ούτε καν τον υποψιαζόμαστε και μέσα σ’ αυτόν τον κόσμο είμαστε κι εμείς. Το ‘ένας κόσμος’ πιθανό να σημαίνει και ‘πολλοί κόσμοι’. Είμαστε μέσα σ’

αυτόν τον κόσμο λοιπόν, ο καθένας και η καθεμιά από μας, δηλαδή το κόκκαλο-κρεάτινο σώμα μας, μέσα σε ένα μέρος του οποίου -κεφάλι-, υπάρχει ένα μαλακότερο κρέας με ιδιαίτερες νευρικές λειτουργίες, που το ονομάζουμε μυαλό και που αυτές οι ιδιαίτερες λειτουργίες δομούν ένα ολόκληρο άυλο κέντρο λήψης πληροφοριών, επεξεργασίας και αποφάσεων, δημιουργώντας μας έτσι την ψευδαίσθηση ενός ΕΓΩ, που εδράζεται στο χώρο του μυαλού και που χρησιμοποιεί το σώμα και τις αισθήσεις του για να κατοικεί, να μετακινείται, να επικοινωνεί με τον 'έξω κόσμο', να 'αυτοπαρουσιάζεται'. Αυτό το ΕΓΩ, 'χτίστηκε' σιγά-σιγά από τη στιγμή της γέννησής μας μέχρι σήμερα, με ξεχωριστό τρόπο για τον καθένα. Οι διαφορετικοί γονείς, περιβάλλον, εκπαίδευση, ο διαφορετικός συνδυασμός σκέψεων, του δίνουν την αίσθηση του ξεχωριστού. Το ΕΓΩ λοιπόν, η αντίληψη του εαυτού μας, είναι 'παγιδευμένο' εκεί που αισθάνεται ότι εδράζεται. Μέσα στο κεφάλι μας, ερμητικά κλεισμένο, μη έχοντας καμία επαφή, 'εικόνα' του 'έξω κόσμου', παρά μόνο αυτή που του παρουσιάζεται από τους βιολογικούς αισθητήρες, που είναι τα μάτια, τα αυτιά, η μύτη, η γλώσσα και το δέρμα και που την διαδικασία πληροφόρησης μέσω αυτών των αισθητήρων, την ονομάζουμε 'αισθήσεις'. Έτσι, οι πληροφορίες του κόσμου που αντιλαμβανόμαστε, είναι ότι 'προβάλλεται' μέσω των 'αισθήσεων' σε κατασκευασμένα για τον σκοπό αυτό κέντρα του μυαλού. Το ΕΓΩ, συνθέτει 'τον κόσμο του' από τις πληροφορίες που συλλέγει από αυτά τα κέντρα και αφού τις επεξεργαστεί χρησιμοποιώντας το ήδη υπάρχον 'υλικό' που έχει στη διάθεσή του. Συνθέτει τον υποκειμενικό του κόσμο. Τον δικό του κόσμο, που δεν είναι ίδιος με τον κόσμο του διπλανού, αν και μοιάζει. Που δεν είναι ίδιος με τον αντικειμενικό -ίσως υπαρκτό* - κόσμο και που δεν γνωρίζει αν του μοιάζει. Και αυτό, γιατί δεν είναι κανείς, συγχρόνως, 'μέσα' σε αυτόν τον

αντικειμενικό κόσμο αλλά και ‘μέσα’ στον υποκειμενικό κόσμο του ΕΓΩ, για να τους συγκρίνει και να του το πει.

Φανταστείτε ότι είστε στο κέντρο ελέγχου ενός ωκεανογραφικού πλοίου και βλέπετε σε οθόνη ενώ ακούτε από megáφωνο, τις πληροφορίες που σας στέλνει ένα βαθυσκάφος ρομπότ από τον βυθό σε χίλια μέτρα βάθος. Ο κόσμος που υπάρχει στον βυθό στα χίλια μέτρα βάθος, είναι για σας μόνο ότι σας δείχνει το ρομπότ με τους αισθητήρες του. Παίρνετε ‘μια ιδέα’ του πως μπορεί να είναι ο κόσμος αυτός, αλλά δεν είστε μέσα σε αυτόν. Μπορείτε να βάλετε και άλλους αισθητήρες στο ρομπότ, που να δείχνουν θερμοκρασία νερού, αλμυρότητα, πίεση, κ.λ.π. Όμως, όσους αισθητήρες και αν βάλετε, μόνο μια εικόνα –ίσως ευκρινέστερη- του κόσμου του βυθού θα σας δείχνουν, αλλά ΠΟΤΕ δεν θα είστε μέσα σε αυτόν τον κόσμο. Ακριβώς ανάλογη είναι και η σχέση που έχει ο υποκειμενικός μας κόσμος με τον αντικειμενικό, αληθινό, ‘πλήρη’ κόσμο, που –ίσως* - υπάρχει ‘εκεί έξω από μας’. Μια άγνωστη σχέση.

Πρέπει, να αποκτήσουμε επιτέλους το κουράγιο να παραδεχθούμε ότι :

Η υποτιθέμενη αντικειμενική πραγματικότητα δεν υπάρχει για μας, άρα δεν υπάρχει και καμία αντικειμενική, δηλαδή αληθινή πληροφορία γι’ αυτήν. Η πραγματικότητα του καθενός μας ή αλλιώς το ‘θεατρικό του έργο’, το ‘παραμύθι’ του, αναπαρίσταται, οικοδομείται, πλάθεται με βάση τα χαρακτηριστικά του, δηλαδή με βάση αυτά που έχει μέσα στο κεφάλι του.

Ο νους μας, ο εαυτός μας, καθησυχάζει από την αγωνία του ποιος είναι και που βρίσκεται, καθώς επαναπαύεται με το μύθο που κατάφερε και έφτιαξε και που του λέει, «ο κόσμος μέσα στον οποίο είσαι, έχει αυτά τα σχήματα, αυτά τα χρώματα, αυτούς τους ήχους, εσύ είσαι έτσι, έχεις αυτή τη μυρωδιά, αυτή την εμφάνιση κ.λ.π.». Συνεπώς πείθεται, «παραμυθιάζεται», ότι ο κόσμος που

κατασκευάστηκε μέσα στο μυαλό του και πουθενά αλλού, είναι ο αληθινός κόσμος. Και νιώθει καλά!

Οι αναμνήσεις της ζωής μας είναι αναμνήσεις από αυτόν τον κόσμο του μυαλού μας;

Σε κάθε κλάσμα του δευτερολέπτου, με κάθε γύρισμα της ματιάς μας κάπου αλλού, με κάθε νέο ήχο, μυρωδιά, γεύση, με κάθε άγγιγμα, δηλαδή με κάθε αποκωδικοποίηση ενός νέου νευρικού ερεθίσματος που προκύπτει από τις γνωστές μας αισθήσεις, ένα καινούργιο κολάζ του υποκειμενικού μας κόσμου δημιουργείται. Είναι το καινούργιο μας παρόν που διαρκεί στιγμιαία. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου και αυτό το κολάζ του κόσμου μας θα αντικατασταθεί από κάποιο άλλο και θα αποθηκευτεί και αυτό στις μνήμες του εγκεφάλου μας μαζί με όλα τα προηγούμενα. Κάθε τέτοιο αποθηκευμένο κολάζ είναι και μια ανάμνηση από τις στιγμές της ζωής μας. Άλλο πιο έντονο, άλλο πιο αμυδρό και άλλο σχεδόν σβησμένο.

Ζούμε τη ζωή μας μέσα στο μυαλό μας και όχι έξω απ' αυτό. Είναι προφανές, ότι ο υποκειμενικός κόσμος του καθενός, πεθαίνει μαζί του. Αν κάποτε εξέλειπαν όλοι οι ανά το σύμπαν παρατηρητές του αντικειμενικού κόσμου, δηλαδή κάθε μορφή ζωής που με κάποιο τρόπο τον μετατρέπει σε υποκειμενικό της, τότε πολύ πιθανό αυτός ο αληθινός κόσμος να «πέθαινε από πλήξη» αφού δεν θα υπήρχε κανείς να τον αντιληφτεί. Θα ήταν σαν να μην υπήρχε, αφού δεν θα υπήρχε κανένα είδος ζωής για να πιστοποιήσει την ύπαρξή του αφουγκραζόμενη αυτόν. Θα μπορούσαμε έτσι να καταλήξουμε και σε ένα κάπως πονηρό, ίσως μυθοπλαστικό, συμπέρασμα για το νόημα της ζωής. «Η ζωή επετράπη να δημιουργηθεί σε διάφορα μέρη του σύμπαντος, γιατί το Αίτιο ένιωσε την ανάγκη κάποιων που να πιστοποιήσουν την δημιουργία του κόσμου που έφτιαξε».

Και για να προλάβω το ερώτημά σας, γιατί αυτό το «σοφό» Αίτιο μας έφτιαξε πράγματι έτσι αισθητηριακά

ευνουχισμένους, ώστε να μην μπορούμε να αντιληφτούμε τον αληθινό κόσμο, μια άποψη που με εκφράζει είναι ότι, ίσως να περιόρισε τις δυνατότητές μας, φροντίζοντας να μας προστατέψει, γιατί πολύ πιθανό δεν θα μπορούσαμε να αντέξουμε τις αχανείς πληροφορίες του αληθινού κόσμου.

*: Ισχυρίζομαι ότι, η αντικειμενική πραγματικότητα ίσως υπάρχει, χωρίς βεβαιότητα, γιατί αντιλαμβανόμαστε μόνο μια αντανάκλαση μέσω των αισθήσεων μας, που υποθέτουμε ότι δεν μπορεί παρά να είναι η αντανάκλαση μιας αντικειμενικής πραγματικότητας, αλλά μόνο υποθέτουμε, αφού δεν 'είμαστε μέσα –όπως εξήγησα παραπάνω- σ' αυτήν' για να διαπιστώσουμε την ύπαρξή της.

Γνώση... άνθρακας ο θησαυρός

Η επιθυμία μας να δημιουργούμε θεωρίες για διάφορες έννοιες, να δίνουμε ορισμούς και να επιχειρηματολογούμε σε σχέση με αυτές, οφείλεται όντως στο ότι έχουμε την ικανότητα να γνωρίζουμε; ή στο ότι επειδή θα θέλαμε να γνωρίζουμε, πείθουμε τον εαυτό μας γι' αυτό;

Κάθετι που εμείς οι άνθρωποι, αλλά και κάθε ζωντανός οργανισμός, καταχωρούμε σαν Γνώση, έχει νόημα ή τέλος πάντων έχει υπόσταση, στην αληθινή πραγματικότητα;

ΔΕΝ υπάρχει Γνώση, με τη μορφή που την αντιλαμβανόμαστε, στην πραγματικότητα. Εάν ήταν Γνώση, θα έπρεπε να είναι αναλλοίωτη, σταθερή, απόλυτη. Απεναντίας, ότι γνωρίζουμε είναι σχετικό. Σήμερα υφίσταται και αύριο ίσως αναθεωρηθεί. Ακόμα και αυτό που βλέπουν τα μάτια μας, υποτάσσεται στη σχετικότητα, καθώς κάθε μορφή που αντιλαμβανόμαστε, την αντιλαμβανόμαστε έτσι γιατί εμείς ορίσαμε να την αντιλαμβανόμαστε έτσι. Η γνώση του ότι κάποιο αντικείμενο είναι παραδείγματος χάρη ποτήρι, είναι απλά μια νοητική προβολή σε κάποιο υλικό με τα χαρακτηριστικά που εμείς αυθαίρετα αποφασίσαμε να δώσουμε σ' αυτό. Για οποιονδήποτε άλλο, που δεν συμμετέχει σ' αυτό το δικό μας μοντέλο διαδραστικότητας, το υλικό δεν είναι κατ' ανάγκη ποτήρι. Γι' αυτόν, μπορεί κάλλιστα να είναι μολυβοθήκη ή αν το γυρίσει ανάποδα, κρυψώνα για τα κέρματά του. Μπορεί, να ξέρει να πίνει νερό μόνο με καλαμάκι. Το υλικό δεν συμμετέχει σε όλα αυτά. Δεν παρέχει γνώσεις, όπως τις εννοούμε. Πιθανό να γνωρίζει πως και γιατί υπάρχει εκεί που το αντιλαμβανόμαστε, αλλά δεν μας το λέει. Όλα όσα νομίζουμε ότι γνωρίζουμε γι' αυτό είναι γεννήματα του μυαλού μας.

ΓΝΩΣΗ προϋπάρχει στο Σύμπαν, αλλά όχι με την μορφή που την νοηματοδοτούμε εμείς οι άνθρωποι με κανόνες και χαρακτηριστικά και η οποία ΓΝΩΣΗ δεν

μπορεί να ‘τεμαχιστεί’ για να γίνει αντικείμενο συλλογισμού, είναι αδιαπραγμάτευτη, ακλόνητη, σταθερή, ως μια πληρότητα με την οποία θα μπορούσε να είναι εφοδιασμένος ένας υπέρ ανθρώπινος ‘Νους’, αν αυτός υπάρχει, μόνο που εμείς δεν μπορούμε να την ανακαλύψουμε. Είμαστε τόσο κοντά, αλλά και τόσο μακριά.

Η γνώση των ανθρώπων είναι η συνεχώς συσσωρευόμενη άνθρωπο-συμβολική ερμηνεία των πάντων και η εξ αυτής απορρέουσα σχέση μεταξύ των. ΔΕΝ υπάρχει αληθινή σχέση μεταξύ των ερμηνευμένων καταστάσεων. Είναι σχέση που υπάρχει μόνο στα μυαλά μας.

Αυτά που νομίζουμε ότι ανακαλύπτουμε, είναι υποκειμενικές ‘όψεις Γνώσης’, που δημιουργούμε από ότι μας επιτρέπουν οι αισθήσεις μας μετά από την ‘αφούγκραση’ της Αντικειμενικής Πραγματικότητας και οι οποίες είναι μόνο μοντέλα διαδραστικότητας, δηλαδή τρόποι κατανόησης και αλληλεπίδρασης με την υποκειμενική πραγματικότητα μας, που ανέπτυξε και αναπτύσσει ο νους, για να μπορούμε να λειτουργούμε με μια πλασματική συνέπεια μέσα στον ‘κόσμο μας’, που αισθανόμαστε ότι βρισκόμαστε και που περιλαμβάνει εμάς όπως μας αντιλαμβανόμαστε, τους άλλους, καθώς και κάθε τι ‘ζωντανό’ ή ‘μη ζωντανό’. Αυτά τα μοντέλα διαδραστικότητας, είναι κάθε σκέψη, κάθε συνδυασμός σκέψεων και οτιδήποτε χαρακτηρίζεται ως συλλογισμός, τα οποία βαπτίζονται ως γνώση. Γνώση επί της αντίληψης.

Παραδείγματος χάριν, η ‘γνώση’ του «πως μπορούμε να ανάψουμε μια φωτιά», είναι ο συνδυασμός σκέψεων που έχουμε μάθει να κάνουμε προκειμένου να πετύχουμε αυτό το αποτέλεσμα. Είναι δηλαδή ένα μοντέλο διαδραστικότητας, που αναπτύξαμε και που μας επιτρέπει να διαχειριζόμαστε με κάποιο συγκεκριμένο τρόπο κάποια από τα υλικά που αντιλαμβανόμαστε, ώστε να

επιτυγχάνουμε ένα επιθυμητό αποτέλεσμα. Δεν είναι μια γνώση που προυπήρχε και την ανακαλύψαμε. Δεν σημαίνει ότι και σε κάποιο άλλο σημείο του σύμπαντος, κάποια άλλα πλάσματα, θα κάνουν τις ίδιες ενέργειες για να ανάψουν φωτιά.

Αυτά τα μοντέλα διαδραστικότητας, είναι που αποθηκεύονται και στις μνήμες των κυττάρων και έτσι δεν ξαναρχίζουν από την αρχή, οι απόγονοι, τη δημιουργία τέτοιων μοντέλων διαδραστικότητας.

Όλη αυτή την ‘όψη γνώσης’, την διατηρούμε σε βιβλία, σε ηλεκτρονικά μέσα, καθώς και σε κάθε άλλη μορφή αποθήκευσης –σαν συμπλήρωμα της νοητικής αποθήκης του νου- που μας εξασφαλίζει από τη λησμονιά και μας δίνει τη δυνατότητα της ανατροφοδότησης του νου με αυτήν την ‘περιουσία’.

Δεν έχει καμιά σχέση με Γνώση προκύπτουσα από την Αντικειμενική Πραγματικότητα. Απλώς είναι η κωδικοποιημένη υποκειμενική αντίληψη της πραγματικότητας και ο συλλογισμός που ορμάται από αυτήν την αντίληψη–μέσω των λέξεων - από κάθε ‘λογική’ ύπαρξη, που έτσι όμως ‘παγιδεύει’ κάθε απόγονο καθώς δεν του αφήνει δυνατότητα να δημιουργήσει τα δικά του αρχετυπικά μοντέλα διαδραστικότητας.

Παρόμοια μοντέλα διαδραστικότητας, αναπτύσσει και κάθε άλλη ζωντανή ύπαρξη που νομίζει ότι ‘κατακτά’ κάποια γνώση.

Αυτά που ανακαλύπτουμε και που νομίζουμε ότι είναι Γνώση που περιμένει να την ανακαλύψουμε, στην ουσία είναι οι προδικασμένες να ‘ανακαλυφθούν’ ή αλλιώς να σχηματιστούν σκέψεις, σαν συνέχεια ενός συλλογισμού που ΕΜΕΙΣ κατασκευάσαμε και που σιγά-σιγά ανακαλύπτουμε τις προεκτάσεις του.

Δίνουμε νόημα σ’ αυτό που ΔΕΝ χρειάζεται νόημα. Σ’ αυτό που είναι Ανοημάτιστο.

Αφουγκραζόμαστε οπτικά ή ακουστικά ή με κάποια από τις υπόλοιπες αισθήσεις ή με συνδυασμό αυτών, μια

κατάσταση που βιώνουμε και την καταχωρούμε σαν μια ‘κατάκτηση’ στο νου. Όχι σαν γνώση προς διαχείριση, απλά σαν κάποιο ‘αφούγκρασμα’. Δεν ακρούμαστε όμως σ’ αυτήν την ‘κατάκτηση’ και αρχίζουμε να την ‘φωτογραφίζουμε’ όσο περισσότερο μπορούμε, να συλλέγουμε δηλαδή πολλές όψεις της, αποδίδοντας στις ‘φωτογραφίες’ αυτές λεκτικό νόημα, φτιάχνοντας έτσι δίπλα στην ‘κατάκτηση’ μια ομάδα λεκτικών νοημάτων που την αφορούν και που δεν μπορούν με τίποτα να την αντικαταστήσουν, αλλά που εμείς πειθόμαστε, για να εξυπηρετήσουμε ανάγκες επικοινωνίας και συλλογισμού μας, ότι μπορούν. Αυτή την ομάδα αποκαλούμε, εσφαλμένα, γνώση της κατάκτησής μας.

Επί παραδείγματι, βλέπετε από το μπαλκόνι σας την ανατολή του ήλιου, ακούτε τους πρωινούς ήχους της πόλης, μυρίζετε τις μυρωδιές γύρω σας. Αυτή είναι μια δική σας ‘κατάκτηση’, που κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο δεν μπορεί να έχει ίδια. Είναι μόνο δική σας και ΔΕΝ έχει ανάγκη να της δώσετε κανένα νόημα. Αν κάποιος άλλος στο δικό του μπαλκόνι είχε την ίδια ώρα με σας ανάλογο βίωμα, θα δημιουργούσε μια δική του ‘κατάκτηση’ που όμως δεν θα είχε καμία σχέση με την δική σας. Στην προσπάθειά σας όμως, τόσο εσείς όσο και ο άλλος να συλλογισθείτε και να επικοινωνήσετε πάνω σ’ αυτό που ‘κατακτήσατε’, αρχίζετε να το ‘φωτογραφίζετε’ δίνοντας στις φωτογραφίες σας λεκτικά νοήματα. Κίτρινος λαμπερός ήλιος, γλυκό φως, πρωινή δροσιά, πουλιά τιτιβίζουν, γκριζωπά κτίρια, ρούχα απλωμένα στα μπαλκόνια, λίγοι διαβάτες στο δρόμο, μερικά αυτοκίνητα, φοράω ακόμα την πυτζάμα μου, περνάει το σκουπιδιάρικο, κ.λ.π. Όλη αυτή η νοηματοδότηση της ‘κατάκτησής’ σας, που σας βοηθά να συλλογισθείτε πάνω στην εμπειρία σας και να επικοινωνήσετε για να την αφηγηθείτε, είναι μια δήθεν εμπειρική γνώση. Όσο πολλές ‘φωτογραφίες’ κι αν βγάλατε, δεν αντικαθιστούν την Πληρότητα από το βίωμα που ‘κατακτήσατε’. Οι

‘φωτογραφίες’ ΔΕΝ είναι προϋπάρχουσα Γνώση, γιατί απλά είναι στιγμιότυπα που εσείς επιλέξατε σαν αντιπροσώπους από το βίωμά σας. Είναι μοντέλο διαδραστικότητας που στηρίζεται στις λέξεις και μας βοηθάει στον συλλογισμό και στην επικοινωνία και που παρασυρόμαστε να το εκλαμβάνουμε σαν Γνώση.

Δυστυχώς, είμαι κι εγώ δέσμιος της ίδιας πλάνης, τώρα που γράφω τις απόψεις μου. Προσπαθώντας να εκφράσω τις ‘κατακτήσεις’ μου, τις ‘φωτογραφίζω’ με λεκτικά νοήματα τα οποία σας μεταφέρω και έχω την πλάνη να νομίζω ότι θα καταλάβετε τις ‘κατακτήσεις’ μου.

Μάταιος κόπος. Είναι σαν να προσπαθώ να σας μεταφέρω τις εμπειρίες και τα βιώματά μου από τις καλοκαιρινές διακοπές μου, με μερικές φωτογραφίες που έβγαλα. Κάτι θα υποψιαστείτε, αλλά σίγουρα όχι την ‘κατάκτηση’ μου από τις διακοπές μου.

Έτσι λοιπόν, όλες οι θεωρήσεις μας οι οποίες στηρίζονται σε ότι αποκαλούμε Γνώσεις που όμως ΔΕΝ υπάρχουν ως αντικειμενικές αλήθειες, στην ουσία ΔΕΝ υπάρχουν και αυτές. Είναι νοητικά κατασκευάσματα που παύουν να υφίστανται όταν πάψει να υφίσταται και ο νους που τα επινόησε.

Οι άνθρωποι φοβούνται το άγνωστο, γιατί το ταυτίζουν με τον κίνδυνο. Έτσι φτιάχνουν στο μυαλό τους οάσεις γνώσης, για να αισθάνονται ασφαλείς.

Απόδειξη... το άλλοθι της επιχειρηματολογίας

Γιατί έχουμε ανάγκη μετά από κάθε συλλογισμό, οπωσδήποτε να οδηγηθούμε σε ένα συμπέρασμα; Για να έχουμε μια επιβεβαίωση της ορθότητας του συλλογισμού μας;

Μήπως το συμπέρασμα είναι ανάλογο του συλλογισμού που προηγήθηκε και δεν διασφαλίζει την ορθότητα του συλλογισμού; Σαφώς ναι.

Και αν ο συλλογισμός αποτελεί την οδό, το μέσον, μιας Επιστημονικής διαπίστωσης; Ισχύει το ίδιο για το συμπέρασμά του;

Τα θεμέλια κάθε θεωρίας, επιστημονικής ή μη, είναι αξιώματα. Δηλαδή, προτάσεις λέξεων που εκφράζουν συλλογισμό ή συλλογισμούς, των οποίων η ‘αλήθεια’ στηρίζεται στην υποκειμενική αφούγκραση της πραγματικότητας και μόνο, καθώς δεν μπορούν να εξηγηθούν, αποδειχθούν, από κάποιες άλλες πιο πρωταρχικές. Συνεπώς, κάθε θεωρία ΔΕΝ στηρίζεται σε αντικειμενικές αλήθειες, αλλά σε υποκειμενικές που επινοεί ο νους. Αυτές οι υποκειμενικές αλήθειες, μας φαίνεται ότι συμπίπτουν με τις αντικειμενικές, κάτι όμως που κατά βάθος δεν γνωρίζουμε πότε μπορεί να ισχύει και πότε όχι.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, τεκμηρίωση και απόδειξη με βάση μια Επιστημονική μέθοδο, στην ουσία, δεν υπάρχει. Αυτό που θεωρούμε τεκμηρίωση ή απόδειξη, κατά βάθος είναι η κατάληξη συλλογισμού ‘σε χαραγμένο μονοπάτι’ που έχει χαραχθεί από τους υποκειμενικούς, φανταστικούς θα έλεγα, νόμους και κανόνες μιας ΘΕΩΡΙΑΣ και που η κατάληξη αυτή είναι προδικασμένη.

Η ‘αλήθεια’ που αναδύεται από μια επιστημονική απόδειξη, βρίσκεται στο πλαίσιο που η αντίστοιχη επιστημονική υπόθεση έχει ορίσει. Καθώς κάθε επιστημονική θεωρία προσπαθεί να εξηγήσει ένα μέρος αυτού του Κόσμου παρατήρησης μέσα στον οποίο ζούμε,

αντλώντας τις πληροφορίες της μέσω των πέντε, μοναδικών, πυλών – αισθήσεων – απ’ αυτόν τον Κόσμο, στηρίζεται στην παρατήρηση, το πείραμα και το συλλογισμό, που όμως όλα είναι στηρίγματα ‘φανταστικά’, ως ευρισκόμενα εντός του υποκειμενικού Κόσμου του ‘δημιουργημένου’ από την ανθρώπινη φυσιολογία.

Επί παραδείγματι, αν κλείσουμε το ένα μάτι –η πραγματικότητα, ή ο κόσμος ενός μονόφθαλμου-, θα βρεθούμε μπροστά σε μια επίπεδη πραγματικότητα. Ότι και να μας λένε, εμείς θα βλέπουμε τα πάντα σαν να βρίσκονται πάνω σε μια αφίσα. Δύο αντικείμενα, που στον τρισδιάστατο ‘Κόσμο μας’ βρίσκονται στην ίδια ευθεία – το ένα πίσω απ’ το άλλο – με το ένα ανοιχτό μάτι μας, σ’ αυτόν τον επίπεδο, δισδιάστατο Κόσμο, θα φαίνονται ότι συμπίπτουν. Κάθε θεωρία, εντός αυτού του επίπεδου Κόσμου, που λαμβάνει υπ’ όψη της τη σύμπτωση των δύο αντικειμένων, θα οδηγήσει σε αποδείξεις και συμπεράσματα που και αυτά θα λαμβάνουν υπ’ όψη τους την σύμπτωση των δύο αντικειμένων.

Οι αλήθειες, στις οποίες καταλήγουν όλοι οι συλλογισμοί και τα συμπεράσματα μέσα σ’ αυτήν την επίπεδη Πραγματικότητα, τι αξία έχουν στην δική μας;

Κάποιοι θα βιαστούν να απαντήσουν ότι, οι αποδεικτικές διαδικασίες για φαινόμενα που συμβαίνουν σε ένα επίπεδο του τρισδιάστατου δικού μας Κόσμου, έχουν ίδια αξία με τις αντίστοιχες ενός δισδιάστατου Κόσμου. Μόνο, που εδώ γνωρίζουμε και τους δύο Κόσμους και άρα μπορούμε και κάνουμε αντιστοιχήσεις, ενώ στο παράδειγμα που προανέφερα οι δυο Κόσμοι δεν γνωρίζονται μεταξύ τους, δεν γνωρίζει ο ένας την μορφή της ύπαρξης του άλλου, όπως ακριβώς συμβαίνει με τον δικό μας ‘εικονικό’, υποκειμενικό Κόσμο και τον πραγματικό, αληθινό, που δεν μπορούμε να αντιληφθούμε.

Οι αλήθειες, στις οποίες καταλήγουμε με συλλογισμούς και συμπεράσματα μέσα στην δική μας υποκειμενική πραγματικότητα, τι σχέση πιστεύετε ότι έχουν με τις αλήθειες της αντικειμενικής, αληθινής πραγματικότητας;

Όση σχέση μπορεί να έχουν οι κινήσεις των σκιών με τις κινήσεις αυτών που τις δημιουργούν. Άλλοτε καμία και άλλοτε οι σκιές κινούνται με μια συνέπεια προς τις κινήσεις των αιτίων τους. Μόνο που ΔΕΝ γνωρίζουμε πότε συμβαίνει το μεν και πότε το δε, αφού δεν γνωρίζουμε τον πραγματικό Κόσμο για να δούμε ποια είναι η σχέση του Κόσμου μας μαζί του.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν σε καμιά περίπτωση ότι οι συλλογισμοί μας, τα συμπεράσματα και οι 'όψεις γνώσης' που αποκομίζουμε, όπως εμείς τις καταλαβαίνουμε, είναι μάταια. Απλώς πρέπει να αναγνωρίζουμε ότι έχουν αξία μόνο στον υποκειμενικό μας Κόσμο.

Όταν η Επιστήμη, για παράδειγμα, βρίσκει το φάρμακο για μια ασθένεια, κατακτά 'όψη γνώσης' υπό την εξής έννοια. Για την 'εικόνα' της ασθένειας που αντιληφθήκαμε στον Κόσμο μας, γι' αυτήν ακριβώς την εικόνα κατασκευάσαμε και το φάρμακο. Δηλαδή το φάρμακο θεραπεύει, το μέρος εκείνο, την μορφή εκείνη της ασθένειας που μπορέσαμε και αντιληφθήκαμε. ΔΕΝ γνωρίζουμε αν αυτό που αντιληφθήκαμε αποτελεί όλη την υπόσταση της ασθένειας. Γι' αυτό και πολλές φορές, ασθένειες που νομίζουμε ότι έχουν γιαιτρευτεί, μετά από καιρό επανεμφανίζονται, όπως ο καρκίνος.

Στην ουσία, κάθε απόδειξη αποτελεί το 'άλλοθι' μιας επιχειρηματολογίας που αρχίζει και τελειώνει μέσα σε ένα υποκειμενικό κόσμο και που πασχίζει να πείσει για την αλήθειά της.

Σύμπαν... η εξερεύνηση του, απ' την 'φωτογραφία' του

Όλες οι θεωρίες για τη γέννηση και τη δομή του σύμπαντος, στηρίζονται στην παρατήρηση και στην αντίληψή μας μέσω των αισθήσεων που μας δίνουν μια υποκειμενική, ή αλλιώς πλασματική, πραγματικότητα και συνεπώς, όλες αυτές οι θεωρίες δείχνουν μία γέννηση και μια δομή του σύμπαντος υποκειμενική ή αλλιώς πλασματική.

Στην άποψη ότι, με τα σύγχρονα τηλεσκόπια και όλες τις άλλες διαστημικές μηχανές μπορούμε να 'δούμε' μέχρι και αμέσως μετά από τη γέννηση του Σύμπαντος, αντιπαραθέτω τα παραπάνω λεχθέντα μου, ότι δηλαδή ο πεπερασμένος κατασκευαστής κατασκευάζει πεπερασμένες κατασκευές, με ότι αυτό συνεπάγεται. Εξ άλλου, 'αυθαίρετα' (στηριζόμενοι στις μηχανές) θεωρήσαμε την μεγάλη έκρηξη ως δημιουργό του σύμπαντος και 'αυθαίρετα' (για τον ίδιο λόγο) πιστεύουμε ότι 'βλέπουμε' αμέσως μετά από αυτήν. Για να ήταν αλήθεια όλα αυτά, θα έπρεπε ο πραγματικός κόσμος να 'λειτουργούσε' όπως εμείς τον καταλαβαίνουμε, κάτι όμως που δεν συμβαίνει.

Αυτό που αντιλαμβανόμαστε δεν είναι το αληθινό Σύμπαν, αλλά ένα υποκειμενικό και μάλιστα διαφορετικό για τον καθένα μας Σύμπαν, που προκύπτει στο νου μας σαν μέρος της υποκειμενικής πραγματικότητάς μας.

Δισεκατομμύρια γαλαξίες, μαύρες τρύπες, σκοτεινή ύλη, το Άγνωστο Αχανές. Ασύλληπτα μεγέθη κι όμως έχουμε την αλαζονεία ότι μπορούμε να τα γνωρίσουμε.

Πιθανότατα, αυτές τις απόψεις δεν μπορούν να τις συμμεριστούν οι περισσότεροι από τους επιστήμονες που ασχολούνται με σχετικά θέματα, όπως φυσικοί, μαθηματικοί, αστρονόμοι, αστροφυσικοί κ.λ.π., καθώς η μελέτη τους, η έρευνα και τα πειραματικά αποτελέσματα σε συνδυασμό με την πειθώ που προσφέρουν οι σύγχρονες μηχανές, γεμίζουν το 'κάδρο' της αφούγκρασής τους με

ένα ‘κόσμο’ ‘τεχνητό’, γεμάτο εξισώσεις, διαγράμματα και εικόνες και αντικαθιστούν μ’ αυτόν κάθε δικαίωμα στην αμφιβολία, στην αμφισβήτηση και στην υπόθεση ότι όλα μπορεί να είναι μια μεγάλη πλάνη.

Πριν λίγο καιρό, παρακολουθούσα στην τηλεόραση μια ομάδα καθηγητών Πανεπιστημίων, ερευνητών και δημοσιογράφων, να συζητούν για ανάλογα θέματα όπως τη Γέννηση του Σύμπαντος, τους γαλαξίες, το λεγόμενο σκοτεινό Σύμπαν, το Ηλιακό μας σύστημα και την Γη. Αυτό που μου έκανε εντύπωση, ήταν η επικέντρωση της συζήτησής τους στην ανακάλυψη νέων πλανητών με υπάρχουσες συνθήκες ή δυνάμενες να δημιουργηθούν, παρόμοιες με της Γης. Σε μια αποστροφή του λόγου του, μάλιστα, ένας εκ των συνομιλητών είπε στους άλλους που ένευαν συγκαταβατικά, «η Γη είναι τελειωμένη πια, πρέπει να αναζητήσουμε αντικαταστάτη της». Όλοι τους, ‘στολισμένοι’ με αυτό το ύφος του επιστήμονα ειδήμονα, που τα λεγόμενά του δεν επιδέχονται αμφισβήτηση και χωρίς να κοκκινίζει κανείς τους, που τολμούσαν και έλεγαν έτσι αβασάνιστα ότι ‘η Γη τελείωσε’.

Ποιος όμως ‘την τελείωσε τη Γη’;

Κι ας υποθέσουμε χάριν ενός καλοπροαίρετου συλλογισμού, το εξωπραγματικό σενάριο, ότι κάποτε ο άνθρωπος καταφέρνει και γνωρίζει όλα αυτά που διακαώς επιθυμεί. Έστω ότι ανακαλύπτει ‘σκωληκότρυπες’ στο χωρόχρονο, βρίσκει ‘πύλες’ και μπορεί να ταξιδέψει σε άλλους γαλαξίες και πλανήτες. Έστω ότι μπορεί να επισκεφθεί άλλα όντα, εξωγήινα, να γνωρίσει τον πολιτισμό τους και να αναβαθμίσει τον δικό του. Μπορούμε να υποθέσουμε, ποιο θα είναι το τίμημα;

Κάνουμε ότι μπορούμε για να καταστρέψουμε τον πλανήτη μας, το ‘σπίτι’ μας, ελπίζοντας ότι θα κατοικήσουμε σε κάποιον άλλο με παρόμοιες κλιματολογικές συνθήκες. Ακόμα και αυτό να γίνει, ποιο πιστεύετε ότι θα μετακομίσουν για μια άλλη ζωή, όταν πια θα έχουν καταντήσει τη Γη ‘θάλαμο αερίων’ ; Εσείς κι

εγώ ; Όχι βέβαια. Η ‘αιτία του κακού’ θα το ‘σκάσει’. Αυτοί που επιπόλαια χάριν του εύκολου πλουτισμού, εκμεταλλεύόμενοι την ερευνητική περιέργεια των επιστημόνων, δεν νοιάζονται για την καταστροφή που προκαλούν γιατί νομίζουν ότι έχουν εναλλακτική λύση. Ρισκάρουν, αδιαφορώντας για τον πλανήτη που μας δόθηκε δανεικός για να ζήσουμε αυτήν την υλική εμπειρία και που η φυσιολογία μας φροντίστηκε να ταιριάζει με τα χαρακτηριστικά του και αναζητούν να μεταναστεύσουν σε άλλους πλανήτες, ακόμη και σε άλλους γαλαξίες, ίσως για να νοιώσουν Θεοί, ότι μπορούν να καταφέρουν τα πάντα.

Ματαιότητα.

Η αναζήτηση γνωριμίας με ένα ‘κόσμο’ που δεν ‘μας συστήθηκε’ συγχρόνως με τη δημιουργία μας, είναι προσπάθεια υπέρβασης των όρων της ύπαρξής μας. Το επιχείρημα που προβάλλεται σε όλη αυτή την αγωνιώδη προσπάθεια εξερεύνησης, ότι δηλαδή ο άνθρωπος πλάστηκε έτσι ώστε να εξελιχθεί και να γνωρίσει κάποια στιγμή τα πάντα, ακόμη και να καταφέρει τη θέωσή του, σύμφωνα με διάφορες φιλοσοφικές-θρησκευτικές θεωρίες, αφού μετενσαρκωθεί αρκετές φορές ‘για να αποκτήσει εμπειρίες’, άρα να γνωρίσει και το Σύμπαν-Σπίτι του, δεν είναι τίποτα άλλο από τη μέγιστη εκδήλωση του ανθρώπινου εγωκεντρισμού. Όπως κάποτε η Γη θεωρείτο το κέντρο του κόσμου, έτσι ακόμη και σήμερα, παρά την μακρόχρονη καλλιέργειά μας, εξακολουθούμε να θεωρούμε και να αυθυποβαλλόμαστε στο να πιστεύουμε πως οι άνθρωποι είναι το κέντρο ή ένα από τα κέντρα της δημιουργίας ενός Δημιουργού και μας έχει παραχωρηθεί το δικαίωμα-εξουσιοδότηση να γνωρίσουμε τον Δημιουργό και πριν απ’ αυτόν τη Συνολική Δημιουργία του, το Σύμπαν.

Γνωρίζουμε όλοι, ότι εκτός από το ηλιακό μας σύστημα που είναι σχετικά δίπλα μας, μιλώντας πάντα για αποστάσεις που διανύει το φως με την γνωστή ταχύτητα

του, όλο το υπόλοιπο σύμπαν μας δείχνει εικόνες από το παρελθόν του. Οι αποστάσεις είναι τεράστιες, τόσο, ώστε αυτό που βλέπουμε και ‘μετράμε’, να είναι διάφορα παρελθόντα που οι εικόνες τους τώρα κατάφεραν και έφτασαν σε μας, αλλά και τόσο, ώστε αυτό που νομίζουμε ότι θα εξερευνήσουμε, να μην ξέρουμε αν βρίσκεται στη θέση που δείχνει ή ακόμη και αν υπάρχει καν.

Για παράδειγμα, αν ένας Νους έξω από το σύμπαν το ‘βλέπει’ σαν ένα πορτοκάλι, είναι εύκολο να γνωρίζει ότι αυτό πρώτα κρεμόταν σε μια πορτοκαλιά και πριν από αυτό, κατά την γέννησή του, ήταν ένα άνθος της. Τέλος γνωρίζει, ότι η κατάληξη του πορτοκαλιού θα είναι ή να το φάνε ή να σαπίσει. Αν τα τρισεκατομμύρια σταγονίδια χυμού του πορτοκαλιού αντιπροσωπεύουν τους γαλαξίες του σύμπαντος και σε έναν από αυτούς με τα δισεκατομμύρια αστέρια ένα από αυτά είναι και ο ήλιος μας με την γη μας δίπλα του, τι μπορούμε να γνωρίζουμε εμείς οι μικρο-μικροσκοπικοί, οι ασήμαντοι, για το πορτοκάλι που μας περιβάλλει;

Με άλλα λόγια, ΔΕΝ μπορούμε να αντιληφθούμε την αληθινή γέννηση του σύμπαντος, όποια και αν είναι αυτή - αν υπήρξε - ούτε και την αληθινή, πραγματική, αντικειμενική δομή του, καθώς είναι ΕΞΩ από εμάς.

Αν δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς, ας ζούμε στο μύθο των διαπλανητικών ταξιδιών μας. Ας βγάζουμε εισιτήριο για το νησί που δεν πηγαίνει καράβι. Τις περισσότερες φορές, η προσμονή και η προετοιμασία για το ταξίδι, είναι σημαντικότερη απ’ αυτό. Μας δίνει ελπίδα και όραμα ακόμη κι αν δεν ταξιδέψουμε ποτέ.

Αντί να προσπαθούμε να κάνουμε ‘διακοπές’ μέσα σε μια φωτογραφία διαστημικής ‘παραλίας’, ας αρκестούμε να απολαμβάνουμε την φωτογραφία αναγνωρίζοντας τον μύθο που φτιάχνουμε.

Παραπληροφόρηση... συντονιστείτε παρακαλώ !

Η Πληροφόρηση είναι μια διαδικασία με ‘ηλικία’ ίδια με αυτή της ζωής πάνω στον πλανήτη μας. Είναι σημαντική, θα μπορούσαμε να πούμε, όσο η τροφή, η ασφάλεια και κάθε άλλος παράγοντας στον οποίο στηρίζεται η ζωή, καθώς είναι απαραίτητη για να συμβούν όλα αυτά.

Για να υπάρξει πληροφόρηση, χρειάζεται ένας πομπός που αποστέλλει με κάποιο τρόπο ένα μήνυμα ή αλλιώς μια πληροφορία, ένα μέσον για να ‘ταξιδέψει’ η πληροφορία μέσα σ’ αυτό και ένας δέκτης για να παραλάβει το μήνυμα. Το αν η πληροφορία είναι άχρηστη ή χρήσιμη για περαιτέρω επεξεργασία, υποτίθεται, θα το ‘κρίνει’ ο δέκτης.

Όμως, πληροφορούμαστε αυτό καθεαυτό κάποιο γεγονός, ή αρκούμαστε στην πληροφορία που προσπαθεί να εξηγήσει το συγκεκριμένο γεγονός; Μήπως έχουμε την ψευδαίσθηση ότι πληροφορούμαστε, ενώ πολύ πιθανό παραπληροφορούμαστε, χωρίς να ανησυχούμε μάλιστα, εφησυχασμένοι λόγω της υποτιθέμενης αξιοπιστίας του πληροφοριοδότη, αφήνοντας έτσι τον κατέχοντα την πληροφορία, να αποφασίσει για μας - κρίνοντας το ‘συμφέρον’ του - τη μορφή, την ποιότητα και την ποσότητα (μερίδιο) της πληροφορίας; Δυστυχώς, οι περισσότεροι δεν καταλαβαίνουν τη διαφορά μεταξύ πληροφόρησης και παραπληροφόρησης. Η προσκόλλησή τους στο παραμύθι της πληροφορίας που απεκόμισαν, είναι ισχυρότερη από την αναζήτηση της αλήθειας του γεγονότος.

Για τη ζωή μας, τη μόρφωσή μας, την κοινωνική μας δράση, την επαγγελματική μας σταδιοδρομία και ότι άλλο αναπτύσσουμε με τη βοήθεια των πληροφοριών που παίρνουμε, είμαστε σίγουροι ότι ‘ελεύθερα’ αποφασίζουμε για μας ή μήπως αυτή μας η ελευθερία ‘υπαγορεύεται’ από το είδος των πληροφοριών που μας

παρέχονται ώστε η σκέψη και η δράση μας να είναι οι επιθυμητές στον πληροφορούμενο πομπό ;

Τα εκατομμύρια πληροφορίες που έχουμε όλοι καταγεγραμμένες μέσα μας, δομούν τον υποκειμενικό μας κόσμο που νομίζουμε ότι αποτελεί όλη την αλήθεια.

Αν οι πληροφορίες είναι ‘ψευδείς’, ‘παραποιημένες’, τότε και η ζωή μας είναι ‘ψεύτικη’, ‘παραποιημένη’; Υπερβολή;

Αραγε, μπορεί κανείς να αντιληφθεί πόση είναι η αυταπάτη και η πλάνη στις οποίες βρίσκεται, χωρίς να το γνωρίζει; Και ποιος είναι ο ‘ένοχος’ γι’ αυτό; Συνήθως, δεν δεχόμαστε ότι είμαστε πλανεμένοι , αλλά και αν ακόμη το δεχτούμε, καταλογίζουμε την ευθύνη σ’ αυτούς που υποτίθεται μας ‘παραπλάνησαν’, και ποτέ σ’ εμάς που ενδώσαμε.

Που στηρίζουμε τη ζωή μας;

Στις συμβουλές των γονέων-κηδεμόνων, στις συναναστροφές μας, στην εκπαίδευση, στην ενημέρωση από τα Μ.Μ.Ε. όπως τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδες, στο internet, στην αποθηκευμένη ‘γνώση’ των βιβλίων. Ποιος τα ‘ελέγχει’ αυτά; Και πως συμμετέχουν οι παραπάνω παράγοντες σ’ αυτόν τον έλεγχο; Συνειδητά ή ασυνειδητά, παρέχουν την πληροφόρηση που τα κέντρα εξουσίας προωθούν και διασφαλίζει τον ‘έλεγχό’ τους; Με τι αξίες και αλήθειες τροφοδοτείται ο κοινωνικός ιστός και πως δομούνται τα συστήματα στα οποία στηρίζονται οι κοινωνικές συνοχές;

Και το σημαντικότερο, πως μπορούμε να γνωρίζουμε ποια ‘κριτική’ πληροφοριών είναι αξιόπιστη; Αυτή η ‘κριτική’ που οι κρίσεις της αποδείχθηκαν αξιόπιστες μέχρι τώρα; Μήπως η ‘κριτική’ διαθέτει φίλτρο αξιοπιστίας που άλλοτε χρησιμοποιεί και άλλοτε όχι;

Επί παραδείγματι, ποιος κρίνει την αξιοπιστία των πληροφοριών-ειδήσεων που βλέπουμε στην τηλεόραση ή ακούμε στο ραδιόφωνο ή βρίσκουμε στο διαδίκτυο; Ποιος κρίνει την αλήθεια της Ιστορίας που μαθαίνουμε; Όλοι

γνωρίζουμε τις διαφορές που υπάρχουν στην ερμηνεία ιστορικών γεγονότων ή οικονομικών συμφωνιών ανάμεσα στα κράτη. Ο Μέγας Αλέξανδρος, επί παραδείγματι, είναι Έλληνας για τους Έλληνες και πιστεύουμε για όλο τον κόσμο, ενώ είναι Σκοπιανός για τους Σκοπιανούς. Ποιος κρίνει την αξιοπιστία της πληροφόρησης των λαών;

Γιατί γίνονται οι πόλεμοι; Πιστεύετε ότι δυο λαοί που ζουν σε δυο διαφορετικές γεωγραφικές περιοχές, έχουν λόγο για να μαλώσουν; Να σκοτωθούν πολεμώντας, δήθεν, χάριν της θρησκείας, του Έθνους, των συμφερόντων τους; ΚΑΝΕΝΑΣ λαός, στην ουσία, δεν εποφθαλμιά κάτι απ' όλα αυτά, από κάποιον άλλο. Θέλει την 'ησυχία' του. Μόνο αν πλανευτεί, αν παραπληροφορηθεί, ότι ο άλλος του έχει στερήσει αυτά τα προνόμια του ή ότι ο άλλος τα διεκδικεί από αυτόν, μόνο τότε – πιστεύοντας ότι αμύνεται στη ουσία – εξεγείρεται και διεκδικεί κι αυτός. Για να κατοχυρώσει κατά βάθος τα προνόμια του, τα κεκτημένα του.

Γιατί κάποιοι λαοί ζουν σε αθλιότητα; Πιστεύετε ότι οι λαοί αυτοί είναι ηλίθιοι εν συγκρίσει με τους προηγμένους και δεν μπορούν να αξιοποιήσουν τον φυσικό πλούτο της πατρίδας τους, να αναπτύξουν τεχνολογία και να ελέγξουν τη ζωή τους; Μόνο εάν οι εξουσίες αυτών των λαών πλανευτούν, παραπληροφορηθούν, ότι είναι αδύνατο - χωρίς την παρέμβαση και βοήθεια προηγμένων ήδη 'δυνάμεων' - να επιβιώσουν οι λαοί τους και οι εξουσίες με τη σειρά τους πλανέψουν και παραπληροφορήσουν τους λαούς τους, μόνο τότε αυτοί οι λαοί μπορούν να πειστούν ότι δεν μπορούν.

Όλα τα δεινά του πλανήτη μας, που κάποιοι τα καρπούνται επί ωφελεία τους, οφείλονται στην πλάνη μας απ' την παραπληροφόρηση που νομίζουμε ότι είναι πληροφόρηση.

Όσο για τα δεινά που τελικώς μαθαίνουμε μέσω πληροφόρησης, φροντίζεται να 'μαθαίνουμε' συμπληρωματικά και εκ των υστέρων μέσω

παραπληροφόρησης, ότι δήθεν δεν μπορούμε να τα αποφύγουμε ή ότι δεν μπορούμε να τα ‘θεραπεύσουμε’, σαν άλλοθι της πηγής αυτών των δεινών.

Οι περισσότεροι άνθρωποι –σχεδόν όλοι- έχουν ανάγκη από πρότυπα κοινωνικά, θρησκευτικά, πολιτικά, φιλοσοφικά, για να νοιώσουν ‘ασφαλείς’ μέσα σε ομάδα, όντας οπαδοί ενός ‘μύθου’. Ναι, σε κάθε περίπτωση, ‘μύθου’. Ενός ‘μύθου’ που δήθεν γνωρίζει κάποια αλήθεια και μπορεί να πληροφορήσει γι’ αυτήν, που έχει ένα δικό του φως και μπορεί να δώσει απ’ αυτό σ’ όλους τους ετερόφωτους. Αυτό το ‘μύθο’, όταν δεν αναδυθεί απ’ εαυτού, βρίσκεται κάποιος ή κάποιοι που τον ‘κατασκευάζουν’, γιατί ξέρουν την ανάγκη της μάζας. Το συγκλονιστικό είναι, ότι η προσκόλληση των ανθρώπων σ’ αυτό το ‘όραμα’, δημιουργεί όνειρα κι ελπίδες τόσο ισχυρά, που ακόμη και αν τα φαινόμενα αποκαλύπτουν – όχι τις περισσότερες φορές- τον μύθο του ‘μύθου’, αυτοί αρνούνται να το παραδεχτούν, πολεμώντας μάλιστα στιδήποτε δείχνει ότι τα όνειρα και οι ελπίδες ήταν κάλπικα.

Ο φανατισμός που πάρα πολύ συχνά εμφανίζουν οι οπαδοί, είναι το κύριο χαρακτηριστικό αυτών των ετερόφωτων ανθρώπων, που μπροστά του παραμερίζει η λογική, η κατανόηση και ο σεβασμός των άλλων. Οι φανατισμένοι με την λατρεία του ‘μύθου’ τους, τείνουν να χάνουν την αυτοεκτίμησή τους. Δέχονται από αυτόν κάθε πληροφορία αφιltrάριστα, γνωρίζοντας ότι συνήθως είναι μια πολύ καλά καμουφλαρισμένη παραπληροφορία. ‘Χαμηλώνουν’ ασυνείδητα, για να ‘εξυψωθεί’ ο ‘μύθος’. Όντας μέσα στο κοπάδι των οπαδών, πασχίζουν για ‘εσωτερικά’ βολέματα και αγωνιούν για την μικρό-προβολή τους ανάμεσα στους ομοίους. Πρόβατα ανάμεσα σε πρόβατα. Οι περισσότεροι δεν αντιλαμβάνονται, αλλά τολμώ να πω, δεν ενδιαφέρονται και πολύ για την διαφορά μεταξύ πληροφόρησης και παραπληροφόρησης. Η χαρά, η ηδονή που νοιώθουν από την προσκόλλησή τους στο

παραμύθι τους, είναι ισχυρότερη από την αναζήτηση της 'αλήθειας' τους. Φοβούνται μην χάσουν το παραμύθι τους, γι' αυτό και φανατίζονται. Και γίνονται 'επικίνδυνοι'.

Αναρωτηθείτε! Έχετε ποτέ 'συλλάβει' τον εαυτό σας οπαδό; Φανατισμένο;

Μήπως, αντί για πληροφόρηση, προτιμάμε τελικά ... παραπληροφόρηση;

Η αλήθεια του ψεύτη, ... το ψέμα του ειλικρινούς

Ας θεωρήσουμε αφ' ενός ως «σημαινόμενο», οτιδήποτε υφίσταται μέσα στον αντιληπτό υποκειμενικό κόσμο του καθενός (πράγμα, ιδέα, κατάσταση) και το οποίο αποτελεί ανεπεξέργαστη 'αφούγκραση' ή βίωμα ή εμπειρία. Δηλαδή την ιδέα, το νόημα που κρύβεται πίσω από τη λέξη ή τις λέξεις και αφ' ετέρου ως «σημαίνον», την οπτική ή ακουστική εικόνα της λέξης ή των λέξεων που χρησιμοποιούνται για να εκφράσουν, να αποδώσουν το «σημαινόμενο» και το οποίο «σημαινόμενο» μπορεί να μεταβάλλεται, να αλλοιώνεται είτε από το υποκείμενο που προσπαθεί να το νοηματοδοτήσει μέσω των λέξεων είτε από την επικοινωνία του με τους άλλους.

Επί παραδείγματι, ενώ η λέξη βροχή (σημαίνον) είναι σταθερή, η έννοια (σημαινόμενο) που προσπαθεί να εκφράσει μέσω της λέξης, κάποιος άνθρωπος, μπορεί να αλλοιώνεται είτε μέσα στο μυαλό του λόγω παραγόντων που επέδρασαν σ' αυτόν και αφορούσαν αυτήν την έννοια, όπως πλημύρα, κίνδυνος, απόλαυση, κλπ. είτε κατά την επικοινωνία του με άλλους, όπου οι συνθήκες επικοινωνίας (καλός καιρός, καύσωνα, κλπ.) συνηγορούν στην αλλοίωση αυτής της έννοιας στο μυαλό των άλλων. Για τον καθένα και καθεμία από μας, το εκάστοτε μοναδικό ζευγάρι σημαίνοντος και σημαινόμενου που έχει στο μυαλό του μια δεδομένη χρονική στιγμή είναι η προσωπική του αλήθεια την στιγμή αυτή. Ενδεχομένως στο μέλλον, η αλήθεια αυτή να εκφράζεται από άλλο δίδυμο σημαίνοντος-σημαινόμενου γιατί πολύ απλά διάφοροι παράγοντες μπορεί να επηρεάσουν το συγκεκριμένο πρόσωπο στην αντίληψη αυτής της σχέσης. Προφανώς, προσωπικό ψέμα είναι οποιοδήποτε άλλο ζεύγος σημαίνοντος-σημαινόμενου εκτός από αυτό που εκφράζει την προσωπική αλήθεια.

Θα έλεγε κανείς ότι αφού ο καθένας έχει για λογαριασμό του τη δική του αλήθεια και το δικό του

ψέμα, πως είναι δυνατόν να έχουμε μια έγκυρη άποψη περί αλήθειας και ψέματος, που να την αποδεχόμαστε όλοι μας συγχρόνως;

Η «Αλήθεια των ανθρώπων», ή αλλιώς, η αλήθεια που «αναγκαζόμαστε» να αποδεχτούμε ως κοινωνία και όχι κατ' ανάγκη ως πρόσωπα, είναι η πλειοψηφική συμφωνία των ανθρώπων, ως προς την πρωτογενή σχέση μεταξύ μιας αντίληψης και της αντίστοιχης λέξης που θεωρείται ότι την εκφράζει, δηλαδή ως προς την 'ταύτιση', ως προς την 'πρωτογενή σχέση', σημαινόμενου και σημαίνοντος, κάτι που συνήθως παρουσιάζεται, εσφαλμένα βεβαίως, σαν καθολική παραδοχή. Μία εξ αρχής άκυρη συμφωνία, που την θεωρούμε έγκυρη, καθώς η κάθε αντίληψη είναι διαφορετική για τον καθένα, αφού είναι παρμένη απ' τον δικό του υποκειμενικό κόσμο... Προφανώς, το «Ψέμα των ανθρώπων», είναι η πλειοψηφική συμφωνία, που πολλές φορές παρουσιάζεται σαν καθολική παραδοχή, ως προς την διαφοροποίηση αντίληψης και λέξης. Επίσης άκυρη, κατ' ουσία.

Η 'Αλήθεια των ανθρώπων', όπως φαίνεται παραπάνω, ΔΕΝ είναι αυτή που καταμαρτυρεί, πιστοποιεί ένα σημαινόμενο, αλλά είναι απλώς αυτή που εγγυάται ή καλύτερα που προσπαθεί να εγγυηθεί, ότι κάποιο συγκεκριμένο σημαίνον εκφράζει, νοηματοδοτεί κάποιο αντίστοιχο σημαινόμενο. Γι' αυτό, κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα στην πεποίθηση της δικής του αλήθειας, μη υπακούοντας η πεποίθησή του αυτή, κατ' ανάγκη, στην πλειοψηφική παραδοχή και συμφωνία.

Ένας εκ γενετής τυφλός, για παράδειγμα, έχει για αλήθεια του το ότι οι λέξεις «ημέρα» και «νύκτα», δεν σημαίνουν διαφορετικές έννοιες γι' αυτόν, κάτι όμως που δεν είναι αλήθεια γι' αυτούς που βλέπουν. Απλοϊκό το παράδειγμα, που όμως δείχνει εύκολα τη διαφορά.

Ποιος είναι τότε ο ειλικρινής και ποιος ο ψεύτης;

Ο ειλικρινής λέει σαν αλήθεια αυτό που νομίζει ο ίδιος για αλήθεια, αδιαφορώντας αν αυτή συμπίπτει ή όχι με

την ‘αλήθεια των ανθρώπων’, ‘ρискάροντας’ να θεωρηθεί ακόμη και ψεύτης ως προς την αλήθεια των υπολοίπων.

Ο ψεύτης λέει σαν αλήθεια αυτό που ΔΕΝ νομίζει ο ίδιος για αλήθεια, αδιαφορώντας αν αυτή συμπίπτει ή όχι με την ‘αλήθεια των ανθρώπων’, ‘ρискάροντας’ να θεωρηθεί ακόμη και ειλικρινής ως προς την αλήθεια των υπολοίπων.

Είναι και αυτός που παριστάνει ότι συμφωνεί με την πλειοψηφική παραδοχή κάποιας αλήθειας, ενώ αυτή ΔΕΝ συμπίπτει με την ‘αλήθεια του’, για να θέτει, κατ’ αυτόν τον τρόπο τον εαυτόν του, στα πλαίσια μιας ευρύτερης κοινωνικής συμφωνίας περί αλήθειας, εξασφαλίζοντας την θεώρησή του ως ειλικρινούς. Αυτός είναι απατεώνας.

Επίσης, είναι και αυτός που παριστάνει ότι δεν συμφωνεί με την πλειοψηφική παραδοχή κάποιας αλήθειας, ενώ αυτή συμπίπτει με την ‘αλήθεια του’, μόνο και μόνο για να θέτει, κατ’ αυτόν τον τρόπο τον εαυτόν του, έξω από τα πλαίσια μιας ευρύτερης κοινωνικής συμφωνίας περί αλήθειας, εξασφαλίζοντας την θεώρησή του ως ψεύτη. Αντίρρηση για την αντίρρηση, όπως λέμε. Αυτός είναι ηλίθιος.

Γιατί όμως, αυτή η ‘ορμή’ μας προς την Αλήθεια;

Ο άνθρωπος προσπαθεί να αυτοπροσδιορίζεται συνεχώς, σε υλικό και πνευματικό επίπεδο, για να νοιώθει ασφαλής, με αντικειμενικό σκοπό την αυτοσυντήρησή του. Όπως λέμε, να ξέρει που πατάει. Προκειμένου να ανταπεξέλθει σ’ αυτόν τον αγώνα του, ρέπει προς το αληθές, ή αλλιώς την ‘σύμπτωση’ σημαίνοντος και σημαιόμενου. Δηλαδή, ρέπει προς το να θέλει τα νοήματα που δέχεται με τον λόγο, να αντιπροσωπεύουν τις έννοιες που υποτίθεται νοηματοδοτεί ο λόγος. Κάθε - εκ των υστέρων επιβεβαιωμένο- ψέμα, τον ενοχλεί, τον κάνει ανασφαλής, καθώς δεν μπορεί να εμπιστευθεί το αντιληπτό σημαίνον που επιβεβαιώθηκε κάλπικο, αφού δεν εκφράζει το σημαινόμενο που υποτίθεται έπρεπε να εκφράζει.

Για παράδειγμα, αποφεύγουμε αυτούς που επιβεβαιωμένα λένε ψέματα, καθώς ‘φοβόμαστε’ να δημιουργήσουμε νοήματα στηριγμένα στους λόγους των και έτσι αισθανόμαστε ανασφαλείς κοντά τους.

Έχει νόημα να μιλάμε για Αλήθεια;

Για παράδειγμα, ας θεωρήσουμε τρεις συνομιλητές, τον Α, τον Β και τον Γ. Ο Α που θεωρεί εαυτόν ειλικρινή, λέει στους άλλους δύο την αλήθεια του, που όμως τυχαίνει να διαφέρει απ’ την ‘αλήθεια των ανθρώπων’. Ο Β, βρίσκει αυτό που ακούει, να μην συμφωνεί με την δική του αλήθεια και χαρακτηρίζει τον Α ως ψεύτη. Ο δε Γ, βρίσκει αυτό που ακούει, να συμφωνεί με την δική του αλήθεια και χαρακτηρίζει τον Α ως ειλικρινή. Επίσης, η πλειοψηφία των ανθρώπων, που όπως ειπώθηκε η αλήθεια της δεν συμφωνεί με την αλήθεια του Α, τον χαρακτηρίζει ως ψεύτη.

Τι είναι τελικώς ο Α; Εξαρτάται ποιος τον κρίνει.

Μήπως τελικά, δεν μπορούμε να ξέρουμε πότε μιλάμε για ειλικρίνεια και πότε για ψεύδος;

Η αλήθεια, θα λέγαμε μετά από τα παραπάνω, έχει νόημα σε προσωπικό επίπεδο, ως επιβεβαιωτικός χαρακτηρισμός του ότι δεν αυταπατώμεθα, ενώ σε κοινωνικό επίπεδο είναι μια ψευδαίσθηση που την καταπνίγουμε ως τέτοια, για να την αναδείξουμε σαν ηθική αξία.

Ηθική,... ο αυτόματος πιλότος

Που στηρίζεται η ηθική συμπεριφορά;

Όλοι μας, πολύ συχνά, αναρωτιόμαστε για το που εδράζεται αυτή η εσωτερική παρακίνηση προς το λεγόμενο ηθικό. Πρόκειται για έναν υπερβατικό εφοδιασμό –άποψη θρησκείας- ή για κάτι επίκτητο; Προέρχεται από προκαθορισμένη ‘θεία συνταγή’ καλής διαβίωσης ή από τη συνειδητοποίηση της ίδιας μοίρας, την κατανόηση της κοινής επιθυμίας για ομοιότροπη ποιότητα ζωής;

Ποιοι λόγοι άραγε μπορούν να προβληθούν, για την ένταξη των πράξεων μέσα σε πλαίσιο ηθικών αρχών, που μπορούν να απαιτήσουν ακόμη και την αυτοθυσία, αν δεν αναγνωρίζεται μια υπερβατική προτροπή;

Ας δούμε την εξέλιξή μας μέσα σε όλους αυτούς τους αιώνες. Ας γυρίσουμε πολύ πίσω.

Είμαστε ΖΩΑ. Από δω ξεκινάμε τη συζήτηση. Αφαιρέστε τις σκέψεις, αδειάστε το μυαλό σας και κοιτάξτε γύρω. Ακούστε, μυρίστε, αγγίξτε, γευτείτε. Ένας άγνωστος κόσμος γύρω μας, μέσα στον οποίο πρέπει να τραφούμε, να ξεδιψάσουμε, να επιβιώσουμε, να αναπαραχθούμε, όπως όλα τα άλλα ζωντανά. Κρυβόμαστε για να μη μας πιάσουν και μας φάνε. Δεν ξέρουμε ακόμα τι είναι οι φίλοι, η οικογένεια, η πατρίδα, οι νόμοι, το δίκαιο. Οι πράξεις δεν διέπονται από αρχές. Δεν υπάρχει ηθική.

Σιγά-σιγά –περνώντας τα χρόνια- αρχίζουμε και δίνουμε νοήματα ‘στο γύρω’ μας. ΔΙΚΑ ΜΑΣ νοήματα και ο ‘άγνωστος’ κόσμος αρχίζει να μας φαίνεται ‘γνωστός’, όχι γιατί έγινε, αλλά γιατί εμείς μέσα στο μυαλό μας τον παριστάνουμε γνωστό. Βάζουμε ‘σημάδια’ σε τοποθεσίες, ανθρώπους, ζώα, δέντρα, λιβάδια, βουνά, ποτάμια, θάλασσες. Πηγαίνουμε μαζί με άλλους ίδιους με μας, για να είμαστε πιο ασφαλείς. Αρχίζουμε να ορίζουμε αξίες που μας βοηθούν να ‘τοποθετηθούμε’ και να

‘τοποθετήσουμε’ και τους άλλους, όμοιους και μη, σ’ αυτόν τον κόσμο που ‘ανακαλύψαμε’. «Αυτό είναι καλό να γίνει, εκείνο δεν είναι. Αυτό πρέπει να το προσφέρω στους άλλους, γιατί έτσι έχω ελπίδα να το προσφέρουν και σε μένα. Δεν πρέπει να βλάψω τους ομοίους μου, γιατί ελπίζω να μου το ανταποδώσουν». Αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε την ανταποδοτικότητα. Φτιάχνουμε στη συνείδησή μας την πρώτη μορφή ηθικής, όχι γιατί μας υπαγορεύτηκε αλλά γιατί ανακαλύψαμε ότι είναι ο φορέας για ασφαλή επιβίωση. Το συμφέρον του εαυτού, μέσα από το συμφέρον των άλλων.

Αυτό κάνουμε και σήμερα. Βαπτίζουμε μια ενέργεια ως ηθική ή μη ηθική με βάση το ‘συμφέρον’ μας. Μια ηθική, που δεν είναι σταθερή, αλλά μεταβάλλεται ανάλογα με τις συνθήκες, την εποχή και τον εκάστοτε πολιτισμό. Είναι έγκλημα να σκοτώνουμε ανθρώπους, αλλά όχι ζώα ή φυτά. Από αυτά πρέπει να τραφούμε ή ακόμη και να ‘διασκεδάσουμε’ σκοτώνοντάς τα. Δεν είναι ανήθικο το κυνήγι, το ψάρεμα, τα πειράματα στα εργαστήρια, οι ζωολογικοί κήποι. Είναι ανήθικη η κλοπή, αλλά αν από αυτή εξαρτάται η επιβίωση ενός ανθρώπου, γίνεται ηθική. Την εποχή της ιεράς εξέτασης, ήταν ηθικό να καίγονται οι άνθρωποι ως μάγοι ή άπιστοι. Σήμερα είναι ανήθικο, είναι έγκλημα.

Αυτές οι βασικές αρχές ηθικής, ως φορέας καλής και ασφαλούς επιβίωσης, μεταδίδονται από γενιά σε γενιά όπως και τόσες άλλες πληροφορίες, γραμμένες υπό μορφή γενετικού κώδικα. Επιπλέον, πάνω σ’ αυτή την ‘αυτόματη’ ηθική που αναδύεται στη σκέψη του καθενός μας μετά τη γέννησή του και που ‘ωριμάζει’ καθώς μεγαλώνουμε, προστίθεται συμπληρωματικά και μια ηθική που μας διδάσκεται και είναι επιφορτισμένη με τις αρχές της εποχής μας. Έτσι, δεν αισθανόμαστε δύο ηθικές, αλλά μία. Την ηθική πάνω στην οποία στηρίζουμε τη ζωή μας. Είναι δε, τόσο έντονη και καθοριστική η επίδρασή της στην ψυχολογία μας, που πολλές φορές υπερβαίνει και

τα ένστικτα αυτοσυντήρησής μας, οδηγώντας μας σε αυτοθυσία. Αυτοθυσία για την πατρίδα, αυτοθυσία για το παιδί μας, αυτοθυσία πολλές φορές για να σώσουμε τους άλλους.

Δεν νομίζω λοιπόν, ότι η ηθική έχει υπερβατική προέλευση. Είναι η αρχέγονη ανακάλυψή μας, ο βολικός τρόπος να ζούμε. Ο ‘αυτόματος πιλότος’ μας, που μερικές φορές μας ‘θυσιάζει’.

Ο μύθος της ελευθερίας

Πολλά έχουν ειπωθεί και λέγονται για την ελευθερία της σκέψης και της ενέργειας, της δράσης. Οι άνθρωποι, εκτός μερικών εξαιρέσεων, αισθάνονται ότι τουλάχιστον σκέπτονται ελεύθερα και διαπραγματεύονται μόνο την ελευθερία των ενεργειών τους ή των δράσεών τους. Θεωρούν, ότι αφού την σκέψη τους δεν τη βλέπει, δεν την ακούει και γενικώς δεν την αντιλαμβάνεται κανείς άλλος, μπορεί αυτή απολύτως ελεύθερα να διαμορφώνεται και να ολοκληρώνεται σε ένα συγκροτημένο συλλογισμό, απαλλαγμένο από δυναστεύσεις, παρακινήσεις, απαγορεύσεις. Επίσης θεωρούν, ότι η ελευθερία των πράξεών τους δεν είναι απόλυτη, αλλά σχηματοποιημένη σε ένα σχήμα στο οποίο οδηγήθηκε από τους κοινωνικούς συμβιβασμούς, υποχρεώσεις, δικαιώματα. Δηλαδή θεωρούν ότι κατά βάθος δεν έχουν ελευθερία εκδήλωσης της σκέψης μέσω ενεργειών και πράξεων. Και η συγγραφή αυτού του βιβλίου ακόμη, θεωρούμενη –όπως είναι άλλωστε- ως ενέργεια εκδήλωσης της σκέψης μου, γίνεται μέσα σε ένα πόλεμο από ‘πρέπει’ και ‘δεν πρέπει’.

Συνεπώς, αν υπάρχει ελευθερία, αυτή θα είναι της σκέψης. Υπάρχει όμως;

Από τη στιγμή που κάθε νέος άνθρωπος αρθρώνει λόγο, χρησιμοποιώντας τις λέξεις, για να νοηματοδοτήσει τις καταστάσεις που αντιλαμβάνεται και να εκφράσει τα νοήματα που δημιουργήσει, ‘αποδέχεται’ ένα κανόνα ορθού και εσφαλμένου συλλογισμού.

Παραδείγματος χάριν, αποδέχεται ως εσφαλμένο τον συλλογισμό, «το ψάρι τρέχει στο λιβάδι πάνω στην πλάτη ενός αλόγου με επτά πόδια», ή τον συλλογισμό, «το νερό της βρύσης φωνάζει βοήθεια καθώς πέφτει στο νεροχύτη», σε αντιδιαστολή με τους αντίστοιχους συλλογισμούς «το ψάρι δεν μπορεί να τρέχει στο λιβάδι πάνω σε ένα άλογο, γιατί κολυμπάει στο νερό, το δε άλογο δεν έχει επτά, αλλά τέσσερα πόδια» αφ’ ενός και

«το νερό της βρύσης πέφτει στο νεροχύτη χωρίς να φωνάζει, γιατί δεν είναι ζωντανό για να έχει και φωνή» αφ' ετέρου, τους οποίους αποδέχεται ως ορθούς.

Αυτός ο κανόνας απορρέει από την απαίτηση, ο συλλογισμός να συμφωνεί με τις, μέσω των αισθήσεων, προσλαμβανόμενες εντυπώσεις, χάριν της επικοινωνίας. Ο νέος άνθρωπος, ενώ μπορεί να 'παίξει' με τη σκέψη του μέσα σε μια πλήρη ελευθερία σύνθεσης εντυπώσεων, χαλιναγωγεί την σύνθεσή του σε ένα αποδεκτό, από το επικοινωνιακό του περιβάλλον, συλλογισμό. Αυτή η αρχή της χαλιναγώγησης της σκέψης, έστω και αν φαίνεται ότι είναι για 'καλό σκοπό', έχει και συνέχεια με τα στερεότυπα, τις αξίες, την ηθική, την δικαιοσύνη, την αντιδιαστολή καλού-κακού και κάθε είδους εκπαίδευση. «Αυτό πρέπει, εκείνο δεν πρέπει, τούτο είναι ηθικό, το άλλο δεν είναι, κ.λ.π.», 'μονοπάτια' που χωρίς να γίνονται αντιληπτά μας υπαγορεύονται. Έτσι μεγαλώνοντας, μαθαίνουμε να σκεφτόμαστε μέσα σε πλαίσια, που ορίζονται από τις χαλιναγωγήσεις που ανέφερα και που τα πλαίσια αυτά είναι τόσο 'στεγανά', μη αφήνοντας να αντιληφθούμε πως θα μπορούσαμε να σκεφτούμε χωρίς αυτά. Αναπόφευκτα, μας δημιουργείτε η πλάνη ότι ο τρόπος σκέψης μας είναι ο μόνος δυνατός τρόπος σκέψης και κατά συνέπεια σκεφτόμαστε ελεύθερα. Νομίζω λοιπόν ότι, κάθε άνθρωπος που επικοινωνεί τις εντυπώσεις του με το περιβάλλον του και έχει εκπαιδευτεί να ζει ως μέλος κοινωνίας, δεν σκέφτεται ελεύθερα και μάλιστα χωρίς καν να το καταλαβαίνει.

«Τα παιδιά μου χρειάζονται περισσότερα έξοδα για ντύσιμο, διασκέδαση, ξένες γλώσσες, ωδείο. Κάτι πρέπει να κάνω. Να αυξήσω το εισόδημά μου, να βρω μια δεύτερη δουλειά. Ίσως πάλι να μειώσω τις δικές μας ανάγκες, εμένα και της γυναίκας μου, να μην παίρνω εφημερίδα κάθε μέρα, να 'κόψουμε' τις εξόδους κάθε Σαββατοκύριακου, να αραιώσουμε τις επισκέψεις στο

κομμωτήριο και στον κουρέα, να μην πηγαίνουμε στη δουλειά με το αμάξι, αλλά με το λεωφορείο,...».

«Θέλω να ψηφίσω τον Α, στις εκλογές που έρχονται, αλλά πρέπει να το κρατήσω μυστικό ώστε να μη δημιουργήσω δυσαρέσκεις και ίσως εχθρότητες στους Β, Γ και Δ. Υπάρχει πάντα η πιθανότητα να μην εκλεγεί ο Α, αλλά κάποιος από τους Β, Γ, ή Δ και σε αυτήν την περίπτωση δεν θέλω να έχω κακές σχέσεις μαζί τους γιατί,...».

Συνηθισμένες σκέψεις –ανάμεσα σε ατελείωτες άλλες- που έχουμε κάνει οι περισσότεροι και που νομίζουμε ότι είχαμε απόλυτη ελευθερία συλλογισμού.

Επιπλέον, από μια ανελεύθερη, δυναστευμένη σκέψη, δεν μπορούν παρά να προκύψουν ανελεύθερες, δυναστευμένες ενέργειες και πράξεις. Οι πράξεις είναι προέκταση των σκέψεών μας.

Τι είναι λοιπόν η ελευθερία της σκέψης και των πράξεών μας; Η ελευθερία μας;

Μύθος!

Εκπαίδευση... ‘όρος’ και ‘κρατήρας’ γνώσης

Δεδομένου όντως, ότι κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος αποζητά και επιδιώκει την ‘βελτίωσή’ του, αναρωτιέται κανείς, πώς για πολλούς εννοείται αυτή η ‘βελτίωση’.

Μεγαλώνοντας και ζώντας κάτω από την παραίνεση μιας Εκπαίδευσης, πειθόμαστε ότι γνωρίζουμε μια πραγματικότητα πολύ κοντά στην ‘έξω από μας πραγματικότητα’. Αυτήν την πεποιθήσή μας μάλιστα, επιδιώκουμε να ισχυροποιούμε με συνεχείς σπουδές, επιμορφώσεις, σεμινάρια, πτυχία, μεταπτυχιακά και διδακτορικά.

Ποία Εκπαίδευση όμως υφιστάμεθα και κατά συνέπεια πως συμμετέχει αυτή στην αναπαράσταση της πραγματικότητας που κατασκευάζουμε ;

Ας φανταστούμε ότι η ‘ΓΝΩΣΗ’ είναι απλωμένη σε ένα επίπεδο ‘λιβάδι’. Μια Ελεύθερη και Δημοκρατική Εκπαίδευση, εκπαιδεύει τον άνθρωπο στο να διαλέγει τι θα μάθει, με βάση τις δικές του αποκλειστικά ανάγκες, σε οποιοδήποτε επίπεδο θεωρούμενες αυτές, πνευματικό ή υλικό. Αυτός επιλέγει τα μερίδια και τους τόπους της ‘Γνώσης’, που ως ευρισκόμενη απλωμένη σε ένα υποθετικό ‘λιβάδι’, παρέχει στον ενδιαφερόμενο την ίδια ευκολία πρόσβασης σε όλο της το ‘σώμα’.

Εν αντιθέσει, μια Επιβεβλημένη Εκπαίδευση δημιουργεί ‘λόφους’ και ‘όρη’ αλλά και ‘κρατήρες’ στο ‘λιβάδι’ της γνώσης, με σκοπό οι γνώσεις που βρίσκονται στις πλαγιές αυτών των ‘λόφων’ και ‘ορέων’, να αποκτούν συγκριτικό πλεονέκτημα ως προς τις ευρισκόμενες στο επίπεδο και να ‘κυλούν’, να ‘ρέουν’ έτσι βεβιασμένα, επιβεβλημένα προς εμάς, εξασφαλίζοντας επιβεβλημένη μάθηση, αλλά και με σκοπό οι γνώσεις που βρίσκονται στις πλαγιές των ‘κρατήρων’, να απομακρύνονται από μας, να αποκτούν

συγκριτικό μειονέκτημα - ακόμη και να καθίστανται απρόσιτες – ως προς τις ευρισκόμενες στο επίπεδο.

Και όλα αυτά μάλιστα χωρίς οι προθέσεις της Επιβεβλημένης Εκπαίδευσης να γίνονται αντιληπτές.

Παραδείγματα τέτοιων ‘λόφων’ και ‘ορέων’, είναι τα αναλυτικά προγράμματα σπουδών, ο χαρακτηρισμός της γνώσης προς μάθηση σε χρήσιμη-άχρηστη, επιστημονική-μη επιστημονική κ. ά. , οι «επώνυμες» σκέψεις σε προφορικό ή γραπτό λόγο και γενικώς κάθε πεδίο γνώσης που για κάποιους λόγους φωτίζεται. Ένα βιβλίο γραμμένο από τον Einstein, αποκτά ‘άλλο’ ενδιαφέρον αν αποκρύψουμε από τον αναγνώστη τον συγγραφέα του. Ίσως αναλογιστεί, «τι φαντασίες γράφει αυτός εδώ ο συγγραφέας;» Αποκαλύπτοντάς του όμως ότι τόση ώρα διάβαζε Einstein, αναθεωρεί : «μόνο μεγάλα μυαλά μπορούν να σκεφτούν κάτι τέτοια». Παραδείγματα ‘κρατήρων’, είναι ο μυστικισμός, η δυσνόητη αποκάλυψη σκέψης στον προφορικό και γραπτό λόγο ως δήθεν επιστημονική και ως προοριζόμενη για μνημένους, η απόκρυψη ανακαλύψεων και επιστημονικών κατακτήσεων, κ. ά.

Κατά συνέπεια, στον εκπαιδευόμενο άνθρωπο επιβάλλεται να δομήσει εκείνη την αναπαράσταση του κόσμου, που εκ των προτέρων έχει αποφασιστεί να του επιβληθεί.

Όλο αυτό το σκεπτικό, συνήθως είναι καλά κρυμμένο πίσω απ’ την ενστικτώδη πεποίθηση των ανθρώπων ότι μοιράζονται την αλήθεια, καθώς, αυτοί επιλέγουν ‘το που’, ‘το πώς’, ‘το πότε’ και ‘το γιατί’ να μάθουν. Η Επιλογή από τα ‘ράφια’ της γνώσης, νομίζουν ότι είναι δική τους. Ξεχνούν βέβαια – και δυστυχώς αρκετοί, επίτηδες – ότι η ‘ελεύθερη’ επιλογή, γίνεται μόνο από τη γνώση που φροντίστηκε να υπάρχει στα ‘ράφια’.

Εσείς, σε ποιο επίπεδο πιστεύετε ότι συμμετείχατε στην μορφή της Εκπαίδευσης που σας παρεσχέθη ; Η ‘εικόνα’ του κόσμου σας είναι φτιαγμένη αποκλειστικά με βάση

την ‘αυθόρμητη επιθυμία’ και επιλογή σας, ή πειστήκατε ότι κάποιοι άλλοι, ‘ειδικοί’, έχοντας ήδη σχηματοποιήσει την δική τους εικόνα, μπορούσαν να σας εξασφαλίσουν, ‘απροπαγάνδιστα’, τα πνευματικά εφόδια που χρειαζόσασταν ;

Στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς σας, πόσο συμμετείχατε εσείς και πόσο κάποιοι άλλοι ; Γιατί έχετε αυτήν την θρησκεία, αυτές τις πολιτικές πεποιθήσεις, αυτήν την κουλτούρα ;

Μπορείτε να αναγνωρίσετε τα ‘όρη’ και τους ‘κρατήρες’ της γνώσης που εκτέθηκε μπροστά σας ;

Εκπαιδευόμενος άνθρωπος

Η επιβεβλημένη εκπαίδευση,
εκπαιδεύει στα επιβεβλημένα

η εκπαιδευμένη επιβολή,
επιβάλλει τα εκπαιδευμένα

αναρωτιέμαι, τι υπέστην ;
εκπαίδευση ; ή επιβολή ;

“ βοήθεια ” !...
... θέλω να “ αφουγκράζομαι ”

Για τους πνευματικά ‘ευνουχισμένους’ που μπόρεσαν,
να αρχίσουν να συνειδητοποιούν τον ‘ευνουχισμό’ τους

Η προσωπικότητά μας... το κάστρο μας

Η προσωπικότητα, το είδωλό μας που βλέπει η κοινωνία αντί για μας, δεν ταυτίζεται με την ύπαρξη του ανθρώπου, αλλά προκύπτει εκ των υστέρων.

Δηλαδή, ουσιαστικά η προσωπικότητα δεν γεννιέται μαζί με την ύπαρξη, αλλά δημιουργείται και αναπτύσσεται με την εξέλιξη του ανθρώπου. Με την επεξεργασία των συμπεριφορών του.

Είναι 'εικονική', καθώς εξαρτάται από την αυτοεικόνα που έχουμε στη μνήμη μας και που αν για κάποιο λόγο η μνήμη διαγραφεί, χάνεται και η προσωπικότητά μας.

Είναι ένα κατασκευάσμα μας, που καθορίζει τη συμπεριφορά μας και άθελά μας ταυτιζόμαστε μαζί της. Αυτό που οι άλλοι βλέπουν και αντιλαμβάνονται για εαυτό μας, την προσωπικότητά μας, είναι αυτό που επιμελώς 'κτίζουμε' σαν 'προστατευτικό κλωβό' μέσα στον οποίο ζούμε.

Είναι επίκτητη. Δημιουργείται και αναπτύσσεται μόνο αφού αρχίσουμε να μαθαίνουμε και να σκεφτόμαστε με λέξεις, να αποκτούμε μνήμη στηριγμένη στις λέξεις και στη συνέχεια αυτοεικόνα στηριγμένη στη μνήμη και την οποία αυτοεικόνα, η ύπαρξή μας θεωρεί εσφαλμένα ότι την δεσμεύει ως δήθεν ιδιότητά της και χαρακτηριστικό της.

Ενώ όλοι είμαστε 'καθαρές', παρόμοιες υπάρξεις, με μόνες πληροφορίες τις γενετικές - βιολογικές που είναι αποθηκευμένες στα κύτταρά μας από τους προσωπικούς προγόνους μας, 'ενδύομαστε' την προσωπικότητά μας σαν πάζλ αποτελούμενο από τους ρόλους μας, του επαγγέλματος, της κοινωνικής θέσης, της οικογενειακής θέσης, των δραστηριοτήτων μας, των φόβων μας, των προσδοκιών μας, κ.λ.π. και 'ονειρευόμαστε' ότι αυτή είναι ο εαυτός μας.

Γι' αυτό, αν αποστασιοποιηθούμε λίγο από τις πεποιθήσεις που έχουμε για τον εαυτό μας, μπορούμε

εύκολα να συνειδητοποιήσουμε ότι οι άλλοι ΔΕΝ γίνονται φίλοι με μας, ΔΕΝ αγαπάνε εμάς, ΔΕΝ μισούν εμάς, ΔΕΝ έχουν εμάς για παιδί τους (δεν εννοώ την βιολογική, αλλά την κοινωνιολογική έννοια), σύζυγο, καθηγητή, συνάδελφο, κ.λ.π. αλλά την προσωπικότητά μας, δηλαδή το επίχρισμά μας από τους ρόλους μας, τους φόβους μας, την εκπεμπόμενη προοπτική μας.

Η προσωπικότητά μας, το είδωλό που δείχνουμε στην κοινωνία αντί για μας, δεν ταυτίζεται με την ύπαρξη μας, αλλά προκύπτει σιγά-σιγά με την εξέλιξή μας, με την επεξεργασία των συμπεριφορών μας. Είναι ένα κατασκευασμά μας, που χτίζεται μεν από τις συμπεριφορές και όλες τις ενέργειές μας, αλλά και που καθορίζει τις επόμενες, για να ξανατραφεί απ' αυτές. Γίνεται δηλαδή το κάστρο, μέσα στο οποίο κρυβόμαστε. Σε λίγο, χωρίς να το καταλάβουμε, ονειρευόμαστε ότι αυτή είναι ο εαυτός μας.

Αλλάζοντας λοιπόν την προσωπικότητά μας, δηλαδή είτε θεραπεύοντας τα λάθη του παρελθόντος, είτε δημιουργώντας άλλα, ένας άλλος άνθρωπος χτίζεται στη θέση του παλιού. Αν θέλετε αυτοί που σας αγαπούν ή που σας μισούν, που σας εκτιμούν ή όχι κοινωνικά και επαγγελματικά να σας δουν διαφορετικά, 'πάθετε αμνησία'. Δηλαδή χάσετε τους ρόλους σας, την θετική ή αρνητική επένδυση των άλλων πάνω σας. Με άλλα λόγια, χάσετε την προσωπικότητά σας. Ενώ εσείς παραμένετε ίδιοι σαν υπάρξεις, αλλάζει το 'είδωλό' σας που οι άλλοι έβλεπαν τόσο καιρό και γι' αυτό δεν σας αναγνωρίζουν.

Αν θεωρείτε, ότι μέχρι τώρα απέτυχε η προσωπικότητά σας μέσα στον κοινωνικό περίγυρο που βρίσκεστε και θέλετε να 'ξαναγεννηθείτε', να 'ξαναεμφανιστείτε', να ξαναδοκιμάσετε σαν μέλος του κοινωνικού ιστού, 'δημιουργείστε' μιαν άλλη προσωπικότητα και μετακομίστε σε άλλον κοινωνικό περίγυρο που δεν σας γνώριζε μέχρι τώρα. Ούτως ή άλλως, αφού την προσωπικότητά σας την φτιάξατε εσείς και γνωρίζετε τα

κομμάτια του παζλ της, αλλάξτε αυτά που πιστεύετε ότι ήταν αποτυχημένα. Ο γονέας, ο επαγγελματίας, ο σύντροφος, κ.λ.π. όλα είναι κομμάτια της προσωπικότητάς σας. Οποιοδήποτε μπορείτε να το ανασκευάσετε, να το βελτιώσετε, να το αλλάξετε, κατά τη γνώμη σας πάντα.

Ο Τσιγκούνης Σκρούτζ, της γνωστής Χριστουγεννιάτικης Ιστορίας, αφού είδε τα τρία πνεύματα των Χριστουγέννων, άλλαξε μέρη της προσωπικότητάς του. Από τσιγκούνης, μονόχωτος και αντικοινωνικός, έγινε φιλεύσπλαχνος, ανοιχτόκαρδος και ελεήμων, καταφέροντας να δημιουργήσει έναν 'άλλο άνθρωπο' πάνω στο ίδιο σώμα. Αρκούσε η αλλαγή της προσωπικότητάς του για να μετατραπεί από ανεπιθύμητος και μισητός, σε επιθυμητός και αγαπητός.

Όταν η κοινωνία επιβραβεύει κάποιον, δεν επιβραβεύει την ύπαρξή του αλλά την προσωπικότητά του. Αν χτυπήσει στο κεφάλι σ' ένα τροχαίο ατύχημα και πάθει αμνησία, θα είναι επιβραβευμένος ένας πρώην και όχι αυτός που έχει προκύψει μετά το ατύχημα. Αυτός είναι κάποιος άλλος που θα 'χτιστεί' πάνω στην ίδια ύπαρξη με τον 'προηγούμενο'. Μια καινούργια προσωπικότητα, θα δημιουργηθεί εκεί που βρισκόταν η προηγούμενη που όμως χάθηκε μαζί με τη μνήμη.

Ο εγκληματίας, μπορεί να υποστεί ανάλογη αλλαγή αφ' ενός λόγω απώλειας της μνήμης του που του λέει ότι είναι εγκληματίας, αλλά και αφ' ετέρου λόγω συνειδητής αλλαγής της προσωπικότητάς του, στο κομμάτι του εγκληματία, γιατί ο ίδιος αντιλήφθηκε το αδιέξοδο της επιλογής του αυτής και αποφάσισε να συνεχίσει, από δω και πέρα, τη ζωή του σε ένα ηθικό μονοπάτι. Αλλάζοντας κοινωνικό περίγυρο, μπορεί να αυτοπαρουσιαστεί ακόμη και σαν ιερέας.

Κάστρο λοιπόν η προσωπικότητά μας, που όποτε θέλουμε το γκρεμίζουμε και το ξαναχτίζουμε.

Φιλία... το αντίδοτο της μοναξιάς

Μια παροιμία λέει, «καλύτερα να ‘χεις καλούς φίλους, παρά καλούς συγγενείς». Όπως όλοι καταλαβαίνουμε, η αλήθεια της παροιμίας στηρίζεται στο γεγονός ότι τους συγγενείς δεν τους διαλέγουμε, όσο καλοί κι αν είναι αυτοί, ενώ τους φίλους τους επιλέγουμε και μας επιλέγουν, καθώς αυτούς συναναστρεφόμαστε, εμπιστευόμαστε και αφήνουμε να συμμετέχουν στην ζωή μας.

Με ποιόν άνθρωπο, όμως, γίνεται κανείς φίλος ; Με την ουσία του ή με την προσωπικότητά του ; Και με ποια κομμάτια αυτής ;

‘Επειδή’ η φιλία είναι συνυφασμένη με την ασφάλεια από την συνύπαρξη του άλλου δίπλα μας, με την αγαλλίαση ότι κάποιος μας νοιάζεται, με το ξαλάφρωμα από την ύπαρξη ενός εχέμυθου εξομολογητή και ίσως με πολλά άλλα συναισθήματα που μας κάνουν και νοιώθουμε, με μια λέξη, καλά, όπως αντιλαμβάνεστε, στηρίζεται σε εκείνα τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας του άλλου, που μπορούν και εγείρουν τα συναισθήματα που χρειαζόμαστε. Αυτό βεβαίως, δεν σημαίνει ότι η προσωπικότητα του άλλου έχει οπωσδήποτε αυτά τα χαρακτηριστικά. Απλώς εμείς, για δικούς μας λόγους, πειθόμαστε ότι τα έχει. Πολλές φορές δεν κάνουμε λάθος, αλλά και πολλές φορές το συναισθηματικό κόστος από τις λάθος εκτιμήσεις είναι ‘ανυπολόγιστο’.

Δυστυχώς, είναι πολλές οι φορές της πλάνης.

Είναι φανερό, ότι μπορεί κάποιος να πάψει να είναι φίλος μας ή το αντίθετο να γίνει φίλος μας, επειδή άλλαξε, όπως αναφέρθηκε προγενέστερα, την προσωπικότητά του. Για παράδειγμα, ένας καλοσυνάτος άνθρωπος, που από μια προσωπική του τραγωδία μετατρέπεται σε εριστικό, ακόμη και εχθρικό, προς το κοινωνικό του περιβάλλον, παύει να είναι πλέον φίλος, αυτών που ήταν φίλοι με το

κομμάτι «καλοσύνη» της προσωπικότητάς του. Δεν λέω να μην εμπιστευόμαστε τους φίλους μας. Λέω ότι οι χαρακτηρισμοί όπως ‘δεν υπάρχει καλύτερος’, ‘δεν θα χωρίσουμε ποτέ’, ‘είσαι το έτερον ήμισυ μου’ και άλλοι πολλοί, είναι κατά βάθος ένας μύθος που σήμερα μας ενθουσιάζει, αλλά αύριο κανείς δεν ξέρει τι θα μας προκαλεί, μιας και στην ουσία είναι χαρακτηρισμοί που απευθύνονται σε κομμάτια της προσωπικότητας του άλλου που μπορούν να αλλάξουν.

Τι θα μπορούσε, όμως, να χαρακτηριστεί ως ‘αληθινή’ αμφίδρομη ανιδιοτελής φιλία; Μία σχέση που παρέχει συναισθηματική πλήρωση σε όλα τα μέλη, χωρίς ανταλλάγματα ή εκμετάλλευση κάποιων απ’ αυτά, θεωρουμένων όλων των συμμετεχόντων σ’ αυτήν την σχέση ισότιμων, ισόμοιρων, συνοδοιπόρων.

Τις περισσότερες φορές, η υποτιθέμενη φιλία είναι κατά βάθος υστεροβουλία, συμφέρον. Ο άλλος γίνεται ‘φίλος’ με τους ρόλους μας που εκπέμπουν ακτινοβολία, αδιαφορώντας για πολλά άλλα σημαντικά χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς μας. Θέλει να είναι φίλος με το γιατρό γιατί μπορεί να τον χρειασθεί στην αρρώστια του, με τον πολιτικό για να εκμεταλλευθεί την εξουσία του, με τον καθηγητή, με τον βιομήχανο για να έχει την ψευδαίσθηση του πλούτου, με τον καλό οικογενειάρχη για να τον ‘ταυτίζουνε’ μ’ αυτόν, με τον γόη, με τον καταξιωμένο γιατί έτσι ‘καταξιώνεται’ κι αυτός.

Χρησιμοποιούμε τη λέξη ‘φίλος’ αντί ‘επικαρπωτής’. Επικαρπωτής, που καρπούται την κοινωνική ανέλιξη, την επαγγελματική επιτυχία, την κατοχή ικανοτήτων, την κάθε ‘ζηλευτή ιδιοκτησία’ του άλλου, προσφέροντας ως αντάλλαγμα τη συναισθηματική πλήρωση που χρειάζεται ο άλλος για να του επιτρέψει την επικαρπία.

Το ενδιαφέρον είναι, ότι αυτή η ‘μετάλλαξη’ της φιλίας, συμβαίνει αρκετές φορές χωρίς κανείς από τους ‘φίλους’ να το αντιλαμβάνεται, καθώς οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ασχολούμαστε με την αυτογνωσία μας. Με

την αυτογνωσία που θα μας έδειχνε τα κίνητρά μας και σαν άμεση συνέπεια τα κίνητρα των άλλων. Σε μια τέτοια περίπτωση, θα μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε, ίσως, τα χαρακτηριστικά της υστεροβουλίας και του συμφέροντος, στον εαυτό μας και στους άλλους, στους 'φίλους' μας.

Συνήθως όμως, ακόμα και όταν τα βλέπουμε όλα αυτά, κλείνουμε τα μάτια γιατί χρειαζόμαστε ένα φίλο. Γιατί χρειαζόμαστε ένα αντίδοτο στη μοναξιά μας.

Αγάπα τον πλησίον σου ως... εαυτόν

Όλοι τη θεωρούμε σαν τη μεγαλύτερη αρετή. Είναι γνωστό το «αγαπάτε αλλήλους» του Χριστού, καθώς και το «αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν». Ποιους αλλήλους όμως και ποιον πλησίον ; Αυτούς που διαλέγουμε ; Και είναι μόνο άνθρωποι αυτοί που πρέπει ν' αγαπάμε, ή πρέπει και τα ζώα και τα φυτά ; Όλους, όλες και όλα ή μόνο αυτούς, αυτές και αυτά που για κάποιο λόγο αποφασίζουμε ;

Αγαπάμε το σύντροφό μας 'περισσότερο' σε σχέση με τους άλλους, θεωρώντας τον 'δικό μας', ενώ μέχρι πρότινος ήταν ανάμεσα στους άλλους και απλά κάποια στιγμή, που θα μπορούσε να μην έχει συμβεί ποτέ, τον ξεχωρίσαμε γιατί μας 'κέντρισε' σεξουαλικά και μυθοποιήσαμε σ' αυτόν το ιδανικό 'έτερον ήμισυ μας'. Αγαπάμε τα παιδιά μας 'περισσότερο' σε σχέση με τα άλλα παιδιά, γιατί τα θεωρούμε 'δικά μας'. Μέρος του εαυτού μας. Τα άλλα παιδιά είναι μέρος του εαυτού των άλλων.

Ο εαυτός μας, τα δικά μας παιδιά, ο δικό μας σύντροφος, τα δικά μας ζώα, τα δικά μας φυτά, μη πάθουν κάτι κακό. Μήπως λέμε, «όλα τα πλάσματα τα συμπαθώ, αλλά τα δικά μου τ' αγαπάω και δεν είναι κακό αυτό γιατί και τα υπόλοιπα πλάσματα, κάποιοι άλλοι τα αγαπάνε ενώ συμπαθούν τα δικά μου» ; Τι νοιώθουμε γι' αυτούς που μαθαίνουμε ότι έχουν συμφορές ή ότι πεθαίνουν αλλά είναι 'ξένοι' ; Τι νοιώθουμε αν αυτά συμβούν σε δικούς μας, δικές μας, δικά μας ;

Η τηλεόραση, οι εφημερίδες και το διαδίκτυο, καθημερινά είναι γεμάτα από τραυματισμούς και θανάτους ανθρώπων σε πολέμους, αεροπορικά και αυτοκινητιστικά δυστυχήματα, εγκλήματα, ληστείες, πολιτικές εξοντώσεις. Ζώα κακοποιούνται και σκοτώνονται, βλάστηση καταστρέφεται, δάση αποψιλώνονται ή καίγονται. Παρακολουθούμε αυτές τις

συμφορές σαν να είναι μέρος ταινίας, οικτίροντας μεν τους παθόντες, αλλά ευχαριστώντας την ‘μοίρα’ που δεν είμαστε εμείς και οι δικοί μας ανάμεσα σ’ αυτούς. Πήγχε ποτέ κανείς να θρηνηήσει όλα αυτά τα θύματα πέρα από τον καναπέ του;

Τι νοιάθουμε όταν χαϊδεύουμε το σκυλάκι μας ή το γατάκι μας και το ταΐζουμε από το μαγειρεμένο μοσχαράκι, κουνελάκι, αρνάκι, ψαράκι που θα φάμε κι εμείς; «Ε’, αυτά μας τα έδωσε ο Θεός για να τρώμε. Τα ‘συμπαθούμε’ κι αυτά αλλά τι να κάνουμε, κάτι πρέπει να φάμε». Αυτά δεν μας συμφέρει, δεν μας βολεύει να τ’ αγαπάμε. Πως θα φας αυτά που αγαπάς ;

Αρχίζουμε ν’ αγαπάμε οτιδήποτε ξένο, από τη στιγμή που θα ‘δηλωθεί δικό μας’. Τον ξένο άνθρωπο, αρχίζουμε να τον αγαπάμε από την στιγμή που θα τον θεωρήσουμε σύντροφο, άντρα μας ή γυναίκα μας. Ένα άγνωστο παιδί, αρχίζουμε να το αγαπάμε μόλις μάθουμε ότι είναι αυτό που μας απήγαγαν όταν ήταν μικρό, ή αυτό που δώσαμε για υιοθεσία γιατί δεν μπορούσαμε να το αναθρέψουμε, ή αυτό που δεν είχαμε μάθει την ύπαρξή του γιατί είχαμε χωρίσει από τη γυναίκα μας πριν να γεννηθεί. Ένα αδέσποτο ζώακι, γάτα ή σκύλο, αρχίζουμε να το ταΐζουμε και να το αγαπάμε, όταν το θεωρήσουμε δικό μας. Γιατί δεν ταΐζουμε κάθε αδέσποτο ;

Μήπως τελικά, **ο μόνος που αγαπάμε είναι ο εαυτός μας** καθώς και ότι θεωρούμε προεκτάσεις του ; Μήπως όταν λέμε «αγαπάμε», αυτό δηλαδή το γνωστό συναίσθημα της αγάπης, δεν είναι τίποτα άλλο από τη δημιουργία ενός «κουκουλιού» -που φτιάχνουμε από ανθρώπους, ζώα, φυτά, ακόμη και αντικείμενα- γύρω από το εγώ μας, που εξασφαλίζει συναισθηματική ασφάλεια στην ύπαρξή μας;

Όσο κι αν μας σοκάρει, αυτή είναι η αλήθεια. Η ακόρεστη αγωνία και ανησυχία μας για τον ενδεχόμενο κίνδυνο προσβολής του ψυχικού μας κόσμου από αρνητικά συναισθήματα, βρίσκει καταφύγιο και

καθησυχάζεται μέσα σε μια πανοπλία που την ονομάζουμε «αγάπη». Μία πανοπλία που δεν είναι φυσικά ατσάλινη, αλλά ένα είδος συναισθηματικού κουκουλιού νοιαξίματος, που αποτελείται από ανθρώπους μέχρι οτιδήποτε μπορούμε να φανταστούμε, με κοινό γνώρισμα όμως όλων το ότι το εγώ μας με κάποιον τρόπο τα έχει χαρακτηρίσει «δικά του», άλλα πολύ και άλλα λιγότερο. Κάθε φορά που το κουκούλι «αγάπη» πρόκειται να διαρραγεί, ο ψυχικός μας πόνος –που ενίοτε μετατρέπεται και σε σωματικό- είναι ανάλογος της σημασίας που έχει για μας το κομμάτι (άνθρωπος, ζώο, αντικείμενο) που θα αποκολληθεί και θα φύγει από την λίστα των «δικών μας». Αυθόρμητα, μετά το πρώτο σοκ, (εξ ου και η ρήση: ο χρόνος είναι γιατρός του ψυχικού πόνου) ο εαυτός μας αναζητεί αντικαταστάτη ίσης τουλάχιστον σημασίας με το απολεσθέν κομμάτι για να το αντικαταστήσει και να μπαλώσει έτσι το τραυματισμένο συναισθηματικό κουκούλι του.

Γιατί όμως αγαπάμε; Για πιο λόγο έχουμε ανάγκη αυτό το συναισθηματικό κουκούλι;

Πολύ απλά επειδή κατά βάθος όσα εντάσσουμε στο κουκούλι μας, επιδιώκουμε να μας εντάξουν στο δικό τους κουκούλι. Να μας αγαπήσουν και να συνεχίσουν να μας αγαπούν. Δηλαδή να νοιαστούν και να νοιάζονται για μας. Εν κατακλείδι, να μη μας αφήσουν μόνους*. Ναι! Φοβόμαστε τη μοναξιά! Τη μοναξιά του θανάτου! Θάνατος ίσον άγνωστο. Φοβόμαστε το άγνωστο!

Μα, αν τελικά νοιαζόμαστε μόνο για τον εαυτό μας και βλέπουμε «συμφεροντολογικά» οτιδήποτε και οποιουσδήποτε συμπεριλαμβάνουμε στο κουκούλι της συναισθηματικής μας ασφάλειας μόνο και μόνο για να μας συμπεριλάβουν στο δικό τους κουκούλι και να γίνουν έτσι «σωματοφύλακες» της μη μοναξιάς μας, πως εξηγείται η αυτοθυσία τόσων και τόσων ανθρώπων χάριν του παιδιού τους ή της πατρίδας ή κάποιου άλλου λόγου, για παράδειγμα;

Ίσως φανεί κυνική η παρακάτω άποψη μου, όμως... νομίζω ότι αυτό συμβαίνει.

Κάποιες φορές το ενδιαφέρον για το να μη χάσουμε μόνιμα (θάνατος, υποδούλωση χώρας, κ.λ.π.) κάποια κομμάτια του κουκουλιού μας είναι υπέρμετρα μεγάλο και αυτό επειδή θέλουμε να νομίζουμε ότι στα κουκούλια αυτών που κινδυνεύουν να χαθούν είμαστε τόσο πολύ σημαντικοί ώστε να μας προστατεύουν* από το φόβο της «μοναξιάς του δικού μας θανάτου». Τότε ασκείται μια πολύ έντονη και καθοριστική πίεση στην ψυχολογία μας, που πολλές φορές υπερβαίνει και τα ένστικτα αυτοσυντήρησής μας, οδηγώντας μας στο να ανταλλάξουμε θέση. Αυτοθυσιαζόμαστε! Αυτοθυσία για το παιδί μας, αυτοθυσία για την πατρίδα, αυτοθυσία για κάτι σημαντικό για μας. Προκειμένου να μη χάσουμε κάτι ή κάποιον πάρα πολύ απαραίτητο για την συναισθηματική μας ασφάλεια, αποφασίζουμε να βρεθούμε στη θέση του. Να προσφέρουμε τον εαυτό μας. Το εγώ παύει να προστατεύει τον εαυτό του υποκύπτοντας σε έναν αντιφατικό, συγκριτικά ως προς την σημαντικότητα, μοιρολατρισμό.

*: Μύθος που κατασκευάζει το μυαλό μας ως άμυνα απέναντι στο φόβο της μοναξιάς του θανάτου, ή αλλιώς του αιώνιου αγνώστου.

Δυστυχώς, όσους και αν αγαπήσουμε ή όσοι και αν μας αγαπήσουν,... είμαστε ΜΟΝΟΙ! (Προφανώς δεν εννοώ τη σωματική μοναξιά. Άσε που στις μέρες μας η συντροφιά μέχρι που εξαγοράζεται)

Ζωή... αυτοσυντήρηση... αναπαραγωγή... Ζωή...

Η επιστήμη ‘προσεγγίζει’ και ‘γνωρίζει’, καθημερινά, όλο και περισσότερο αυτό που χαρακτηρίζουμε Ζωή. Εμείς όμως, πως την αντιλαμβανόμαστε;

Θα μπορούσαμε να πούμε, ότι είναι κάθε αυτόνομος μηχανισμός παραγωγής ενέργειας μέσω καύσης, με σκοπό την αυτοσυντήρησή του, τις λειτουργίες του και την αναπαραγωγή του και που προέκυψε από τον πολλαπλασιασμό ‘προγόνων’ του. Προσλαμβάνει ‘καύσιμο’ και αποδίδει έργο, ενώ αποβάλλει ‘προϊόντα καύσης’. Αδιαφορεί αν το καύσιμο (τροφή) είναι άλλες ζωές ή όχι. Έχει αποκλειστικό σκοπό την αυτοσυντήρηση επί όσο το δυνατόν μακρύτερο χρονικό διάστημα και την αναπαραγωγή του είδους του. Δηλαδή λειτουργεί σαν δημιουργός (Θεός) για τους απογόνους του.

Πρωταρχικός σκοπός η αυτοσυντήρηση, ως η μεγαλύτερη επιδίωξη της ζωής. Πρέπει πάση θυσία να διατηρηθούμε στη ζωή. Γιατί;

Για να μη χάσουμε όλα αυτά τα ωραία που απολαμβάνουμε ζώντας; Μα μήπως τα γνωρίζαμε πριν γεννηθούμε; Τι σημαίνει ωραίο ηλιοβασίλεμα; ωραίος άνθρωπος; ωραίο αυτό, ωραίο το άλλο; Αφού δεν είναι πραγματικό αυτό το ωραίο, καθώς είναι μόνο το είδωλο του Κόσμου που ο καθένας μας αντιλαμβάνεται.

«Δεν έχει σημασία», θα μπορούσε να πει κάποιος, «μου αρκεί και το ωραίο είδωλο του κόσμου για να νοιώθω καλά».

Μήπως μέσα στο ‘ωραίο’ κρύβεται το ‘ασφαλές’; Μήπως ένα ωραίο ηλιοβασίλεμα, το έχει συνδέσει ο νους με την ασφάλεια, την αυτοσυντήρηση της ζωής; Αν σε κάθε ηλιοβασίλεμα ερχόταν ένα ωστικό κύμα από τον ήλιο και κατέστρεφε ότι τον κοίταγε, θα εξακολουθούσαμε να το χαρακτηρίζουμε σαν ωραίο; Θα το απολαμβάναμε καθώς θα κινδύνευε η επιβίωσή μας;

Μήπως η έγνοια για την αυτοσυντήρησή μας συνδέεται με το άγνωστο της μετά θάνατον κατάστασής μας;

Αν γνωρίζαμε με βεβαιότητα, ότι όταν διαβαίνουμε την ‘πόρτα του θανάτου’, μας περιμένει μια συνέχεια της αυτοσυνείδησής μας, του εαυτού μας, ίδια ή καλύτερη από την τωρινή, σίγουρα δεν θα ενδιαφερόμασταν για την αυτοσυντήρησή μας.

Κάτι όπως, όταν διαβαίνουμε την πόρτα του κρουαζιερόπλοιου που θα μας ταξιδέψει στο νησί των καλοκαιρινών διακοπών μας. Αρνείται κανείς, αντιστέκεται, ‘αυτοσυντηρείται’ στην κατάσταση που βρίσκεται, όταν πρόκειται να διαβεί μια πόρτα κρουαζιερόπλοιου; Όχι φυσικά, γιατί ξέρει ότι θα πάει κάπου καλύτερα.

Αν πάλι γνωρίζαμε, ότι μετά τον θάνατο μας περίμενε μια συνέχεια της ύπαρξής μας χειρότερη από αυτή που ζούμε ή ακόμη και καμιά συνέχεια, δεν θα επιθυμούσαμε διακαώς, πολύ ισχυρότερα απ’ ότι τώρα, την αυτοσυντήρησή μας;

Έρχομαι λοιπόν να ‘νομίσω’, ότι ‘ο κατασκευαστής’ μας, ή ότι τέλος πάντων επέτρεψε την δημιουργία μας, φρόντισε – για λόγους που μόνο αυτός ξέρει και φυσικά δεν έχει υποχρέωση να τους μοιραστεί μαζί μας - να διασφαλίσει τη διάθεση όλων μας – ανθρώπων, ζώων και φυτών – για Αυτοσυντήρηση, με το να αφήσει αναπάντητο το μετά θάνατον ερώτημα. Έτσι αναπτύξαμε υπέρμετρα το ΕΓΩ μας, για να φτιάξουμε στη συνέχεια το ‘κουκούλι αγάπης’ που προανέφερα. Ακόμα και τα φυτά – νομίζω – αναπτύσσουν ένα είδος δικού τους ‘εγώ’, καθώς αγωνίζονται ποιο θα εισπράξει περισσότερο ήλιο, νερό, τροφή. Αγωνίζονται πως να Αυτοσυντηρηθούν. ‘Αγαπάνε’. Τον εαυτό τους. Νοιώθουν καλά ως προς ότι τα φροντίζει και ‘αμύνονται’ ως προς ότι ‘αισθάνονται’ ότι θα τα βλάψει.

Αγώνας για την αυτοσυντήρηση, αν και πολλοί υποψιαζόμαστε πως είναι μάταιος για όλους μας. Θα

μπορούσαμε βέβαια να πούμε, ότι ο μόνος λόγος για τον οποίο ίσως να μην ήταν μάταιος αυτός ο αγώνας, θα ήταν το ότι η αποκόμιση των εμπειριών από αυτό το γήινο ταξίδι να αποτελούσε επένδυση για μια συνέχιση της ύπαρξής μας έστω και μη σωματική. Σ' αυτό το σενάριο στηρίζουν την κοσμοθεωρία τους ΟΛΕΣ οι θρησκείες, μη μπορώντας να αντέξουν την ματαιότητα.

Να αυτοσυντηρηθούμε, λοιπόν,... η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, μαζί μας, αλλά γιατί να αναπαραχθούμε; Γιατί η αναπαραγωγή είναι ο άλλος σκοπός της ζωής; Γιατί κάθε έμβιο ον, από τον άνθρωπο μέχρι κάθε μονοκύτταρο οργανισμό, επιθυμεί την αναπαραγωγή του;

Οι βιολόγοι μας λένε, ότι υπεύθυνα για τις διάφορες λειτουργίες μας είναι κάποια γονίδια. Δηλαδή 'βιολογικοί μηχανισμοί', που με την έναρξη κάθε μορφής ζωής, 'αναπτύχθηκαν' ή 'φροντίστηκε να συμπεριληφθούν' σ' αυτήν, για να εξασφαλιστούν εκτός των άλλων οι επιθυμίες, από μέρους των ζωντανών οργανισμών, όπως για αυτοσυντήρηση και για αναπαραγωγή. Δηλαδή, τα γονίδια είναι οι μηχανισμοί παρέμβασης, κατά κάποιο τρόπο, του 'Δημιουργού-Κατασκευαστή' επί του ανθρώπου.

Η εξασφάλιση της διάθεσης για αυτοσυντήρηση από τους οργανισμούς, επετεύχθη όπως προανέφερα, από το αναπάντητο του μεταθανάτιου ερωτήματος. Ακόμη και οι οργανισμοί που δεν έχουν νου και λογική, έχουν κάποιον τρόπο να 'αγωνιούν' για την επιβίωσή τους.

Η εξασφάλιση όμως της διάθεσης για αναπαραγωγή, δεν μπορούσε να στηριχθεί σε κάποιον φόβο, καθώς δεν έχει επιπτώσεις στον ζώντα οργανισμό που να του προκαλούν ανασφάλεια. Έτσι, αφού δεν μπορούσε να στηριχθεί στον φόβο, στηρίχθηκε στην ηδονή. Στο σεξ. Και καλά, οι άνθρωποι και τα ζώα, κάνουν σεξ για την ηδονή. Τα φυτά όμως; Σίγουρα δεν είμαστε φυτά για να ξέρουμε αν νοιώθουν ηδονή ανάλογη με τη δική μας. Αυτό που μάλλον συμβαίνει, είναι να αναπτύσσεται και σ'

αυτά μια μορφή επιθυμίας για αναπαραγωγή, έτσι ώστε να υπακούουν και αυτά στο σχέδιο της παραγωγής απογόνων.

Το σίγουρο είναι, πως η αυτοσυντήρηση της ζωής και η αναπαραγωγή της, δεν είναι μάταια για το 'Αίτιο' που υποθέτουμε ότι προξένησε τη ζωή. Αν ήταν μάταια, θα φρόντιζε να δώσει ένα τέλος.

Όλος αυτός ο κύκλος της Ζωής, μοιάζει με ένα μεγάλο εκτροφείο ανθρώπων, ζώων, ψαριών, φυτών, στο οποίο εκτροφείο έχουν εισαχθεί μηχανισμοί που εξασφαλίζουν την συνεχή ύπαρξη του εκτροφείου, μέσω ανανέωσης των εκτρεφόμενων ειδών, τα οποία αφού επιζήσουν 'στιγμιαία', σε σχέση με τον αχανή χρόνο, παραχωρούν τη θέση τους σε δημιουργημένους από αυτά παρόμοιους απογόνους, χωρίς να χρειάζεται έτσι πλέον άλλη παρέμβαση του 'Αιτίου' της δημιουργίας του εκτροφείου.

Όλοι μας, ένας μύλος. Αλέθουμε και αλεθόμαστε, μασάμε και μασιόμαστε. Σ' ένα ασταμάτητο αγώνα επιβίωσης, 'το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό'. Καταναλώνουμε τα πάντα, φύλλα, κλαδιά, καρπούς, ρίζες. Σώματα νεκρών – μερικές φορές και ζωντανών - ζώων και ψαριών, μετονομάζονται σε 'λιχουδιές', 'μεζεδάκια', ΤΡΟΦΗ, για να απενοχοποιηθεί ο θύτης, να 'ηδονισθεί' ο πεινασμένος. Μια σφαιρική ζωντανή 'μηχανή', είμαστε όλοι μας - άνθρωποι, ζώα και φυτά -, που τρώει τις σάρκες της για να ζήσει.

Ένας αλληλοσπαραγμός, 'αγγελικά πλασμένος', μέσα στον οποίο η επιβίωση του ενός συνεπάγεται το θάνατο του άλλου. Του άλλου, που παύει πια να είναι ο άλλος. Που είναι πια τροφή.

Το 'Αίτιο', αν θεωρήσουμε ότι υπάρχει, δεν νομίζω ότι θα δημιουργούσε ένα τέτοιο εκτροφείο, που ανάλογά του πρέπει να υπάρχουν κατά πάσα πιθανότητα και σε πάρα πολλούς άλλους πλανήτες, χωρίς κάποιο ενδιαφέροντα, για τον 'εαυτό' του, σκοπό. Όποιος και αν είναι ο σκοπός ύπαρξης όλων μας σε αυτά τα εκτροφεία, είναι πολύ

πιθανό να είναι αυτός που αναιρεί την ματαιότητα της ύπαρξης της ζωής μας, για λογαριασμό όμως του Αιτίου. Ποιος λοιπόν μπορεί να είναι ο σκοπός της ύπαρξής μας σε αυτό το εκτροφείο;

Τρεις είναι ίσως οι πιθανές εκδοχές και σε όλες δε ανεξαιρέτως το Αίτιο αδιαφορεί για το αλληλοφάγωμα των εκτρεφόμενων ειδών. Κατά πρώτον, μπορεί να δημιούργησε όλα αυτά τα εκτρεφόμενα είδη απλά και μόνο για να υπάρχουν κάποιοι παρατηρητές που να αντιλαμβάνονται και να πιστοποιούν το δημιούργημά του, τον κόσμο, αδιαφορώντας όμως για τον αλληλοσπαραγμό που συμβαίνει ανάμεσά τους. Αν δεν υπήρχε κανείς νοήμων –ακόμη και μη νοήμων- παρατηρητής που να αντιλαμβάνεται τον κόσμο-δημιουργία, τότε αυτή η δημιουργία θα ήταν σαν να μην υπάρχει, μια άχρηστη δημιουργία, αφού δεν θα υπήρχαν αισθήσεις –των εκτρεφόμενων ειδών- για να την αφουγκραστούν. Σε αυτή την περίπτωση, αν όντως ο σκοπός της ζωής μας είναι να τρέφουμε και να συντηρούμε τον εγωισμό του Αιτίου πιστοποιώντας το δημιούργημά του, τότε μας θεωρεί κάτι σαν παιχνίδια που τα προόρισε να παίζουν στο περιβάλλον που τους έφτιαξε, φροντίζοντας να υπάρχουν πάντα κάποια στη ζωή –όχι απαραίτητα σε συνεχόμενο χρόνο- και προφανώς αδιαφορεί για την προσωπική μας τύχη μη επιφυλάσσοντάς μας κάτι ουσιαστικότερο. Κατά δεύτερον, ίσως το Αίτιο να ενδιαφέρεται για κάποιας μορφής έργο που παράγουμε όλα εμείς τα εκτρεφόμενα είδη ή μερικά μόνο από μας, θεωρώντας όμως τότε τα υπόλοιπα είδη συμπληρωματικά του περιβάλλοντος του εκτροφείου μόνο και μόνο για να μπορούν να γίνονται ίσως λειτουργίες που χρειάζονται τα είδη που παράγουν το επιθυμητό έργο. Υπό αυτή την έννοια δεν αδιαφορεί για μας, μόνο και μόνο για να μη σταματήσει η παραγωγή του έργου που το ενδιαφέρει, ενώ κατά τρίτη εκδοχή, μπορεί να ενδιαφέρεται για μας, δηλαδή για αυτά κάθε αυτά τα εκτρεφόμενα είδη, στο βαθμό φυσικά που θα

καταφέρουν να γλυτώσουν από το αλληλοφάγωμα και να αναπτυχθούν κατά την μικρή παρουσία τους στο εκτροφείο. Σε αυτή την τρίτη περίπτωση, το ενδιαφέρον του πρέπει να στρέφεται στο «περιεχόμενο» των εκτρεφόμενων ειδών –γνωστό στους ανθρώπους ως πνεύμα ή ψυχή, σύμφωνα πάντα με τη δική μας αντίληψη– καθώς η ανάπτυξη των σωμάτων δεν έχει νόημα αφού καταστρέφονται με τον θάνατο. Δεν φαίνεται να το ενδιαφέρει η μεγάλη ανάπτυξη λίγων εκτρεφόμενων, αλλά η οποιαδήποτε ανάπτυξη πολλών, καθώς ανανεώνεται συνεχώς ο πληθυσμός των ειδών. Εκτός και αν ευσταθεί το σενάριο, που πιστεύουν πολλοί, της μετενσάρκωσης, με σκοπό την μέγιστη ανάπτυξη των ίδιων εκτρεφόμενων, παραχωρώντας τους συνεχώς καινούργια υλικά σώματα, είτε ανθρώπινα, είτε ζώων, είτε ψαριών, είτε φυτών. Σε αυτή την περίπτωση όμως, πόσοι είναι οι βασικοί εκτρεφόμενοι που μετενσαρκώνονται ; Θα έπρεπε οι γεννήσεις να ισούσαν με τους θανάτους.

Για να καμφθεί αυτή η αντίφαση, υποστηρίζεται από τους εκτρεφόμενους που πιστεύουν στη μετενσάρκωση, ότι δεν είναι απαραίτητο μετά τον θάνατό του κάποιο εκτρεφόμενο είδος αμέσως να μετενσαρκωθεί, αλλά μπορεί να περιμένει μερικές γενιές. «Ο πνιγμένος απ' τα μαλλιά του πιάνεται».

Το σίγουρο πάντως είναι, πως δεν υπάρχουν σημάδια που να συνηγορούν υπέρ κάποιας από τις τρεις εκδοχές και που συγχρόνως να βγάζουν και μας από το σκοτάδι της άγνοιας. Ίσως ο υποκειμενισμός μας να εύρισκε ένα σωρό τρυκ για να απορρίψει την πρώτη εκδοχή και να εξασθενήσει τη δεύτερη. Αυτό όμως θα ήταν άλλη μια πλάνη μας.

Και αν δεν υπάρχει Αίτιο; Τότε η ζωή εμφανίστηκε αυθόρμητα, χωρίς να ξέρει και αυτή γιατί το έκανε. Δηλαδή αναίτια,...χωρίς να χρειάστηκε να ικανοποιήσει κάποιους λόγους. Σε αυτή την περίπτωση, προφανώς δεν υπάρχει σκοπός.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, εμείς οι ζώντες οργανισμοί δεν έχουμε τελικά καμία ιδέα για τον σκοπό της ζωής μας.

Είτε υπάρχει είτε δεν υπάρχει ένα ή περισσότερα Αίτια, η μόνη μορφή σκοπού της ζωής μας για μας τους ίδιους, ενός νοήματος να ζούμε όπως λέμε, θα ήταν ένας επινοημένος από μέρους μας σκοπός, απλά και μόνο για να δώσουμε ένα υποκειμενικό ενδιαφέρον στο ταξίδι της ζωής μας και να μας κάνει διάθεση να το πραγματοποιήσουμε.

Αν δεν θέλουμε να αυταπατώμεθα και να φτιάχνουμε υπερβατικούς μύθους, πρέπει να δεχτούμε ότι εκτός από το ότι αντιλαμβανόμαστε πως είμαστε μέσα σε ένα από τα πολλά ανά το Σύμπαν εκτροφεία, δεν γνωρίζουμε γιατί ζούμε, αυτοσυντηρούμεθα και αναπαραγόμαστε, για να ξανακάνουν τον ίδιο κύκλο κάποιοι επόμενοι απόγονοι. Αποτελεί το επτασφράγιστο μυστικό του Αιτίου και θα παραμείνει έτσι, γιατί πολύ απλά δεν επιθυμεί, δεν υπάρχουν λόγοι για να το μοιραστεί μαζί μας. Όπως ακριβώς το παιδί δεν εξηγεί στο παιχνίδι του γιατί παίζει μαζί του και όπως ο αγρότης και ο κτηνοτρόφος που εκτρέφουν λαχανικά και ζώα αντίστοιχα, δεν τους εξηγούν γιατί το κάνουν. Το άλογο, για παράδειγμα, που χρησιμοποιούσαμε παλιά για να γυρίζει τον βραχίονα του νερόμυλου ή του αλευρόμυλου, δεν κατάλαβε ποτέ, δεν υποψιάστηκε ποτέ ότι ο λόγος που έκανε αυτήν την κυκλική διαδρομή σε όλη του τη ζωή, ήταν το έργο –νερό, αλεύρι- που παρήγαγε και που εμείς οι εκτροφείς του θέλαμε. Νόμιζε ότι η δουλειά του ήταν να περπατάει. Δεν έμαθε ποτέ, αν εμείς που το εκτρέφαμε, ενδιαφερόμασταν γι' αυτό το ίδιο σαν πλάσμα ή για την δουλειά που έκανε για μας.

Η Επιστήμη νομίζει, ότι ερευνώντας θα λύσει κάποια στιγμή το μυστήριο της Ζωής. Η άποψή μου είναι, ότι το μόνο που μπορεί να ανακαλύψει, είναι κάποιους λίγους ή πολλούς μηχανισμούς που υποστηρίζουν τη διαδικασία της Ζωής, καθώς η μηχανιστική μορφή τους είναι

αντιληπτή από τις πέντε αισθήσεις μας, αλλά τίποτα σε σχέση με την αρχετυπική αιτία της Ζωής (το 'Άγιο Δισκοπότηρο' της Ανθρωπότητας). Τίποτα σε σχέση με το σχεδιασμό του 'εκτροφείου' και την σκοπιμότητά του.

Μπορεί σήμερα να φτιάχνουμε φάρμακα για την επιμήκυνση του χρόνου της Ζωής και ίσως στο μέλλον να καταφέρουμε ακόμη θεαματικότερα αποτελέσματα, όμως και πάλι η παρουσία μας σ' αυτό το 'εκτροφείο' εξακολουθεί και θα εξακολουθεί να είναι 'στιγμιαία', όσο και αν επιμηκύνουμε το χρόνο της Ζωής, σε σχέση με την λεγόμενη, επειδή είναι ασύλληπτα για μας τα μεγέθη, Αιωνιότητα.

Είτε μας αρέσει είτε όχι, πρέπει να έχουμε το θάρρος να δούμε και να μην στρουθοκαμηλίζουμε, το ότι είμαστε μέσα σε ένα απ' τα πολλά, ανά το Σύμπαν εκτροφεία, χωρίς να γνωρίζουμε το γιατί.

Στην προσπάθειά του, ο άνθρωπος, να μοιάσει ή να μιμηθεί τουλάχιστον το 'Αίτιο', βρήκε ήδη τρόπους – κλωνοποίηση - τους οποίους σίγουρα θα εξελίξει, ώστε να δημιουργήσει το δικό του 'εκτροφείο' ανθρωποειδών. Λέγω 'εκτροφείο' ανθρωποειδών και όχι ανθρώπων, καθώς οι κατασκευασμένοι από μας οργανισμοί, δεν μπορούν, όσο και αν μοιάζουν, να θεωρηθούν ίδια δημιουργήματα με μάς.

Επί πλέον, στερώντας απ' τους οργανισμούς αυτούς κατάλληλα γονίδια, μπορούν να δημιουργηθούν ανθρωποειδή με ειδικές ιδιότητες και ικανότητες όπως, να μην έχουν διάθεση αυτοσυντήρησης–κατάλληλοι για καμικάζι-, ή να έχουν μεγάλη μυϊκή δύναμη–κατάλληλοι για εργάτες-, κ.ο.κ. και σίγουρα όλοι χωρίς διάθεση αναπαραγωγής και με ταχύ ρυθμό γήρανσης, ώστε να ελέγχεται 'πλήρως' ο πληθυσμός και η ποιότητα αυτού του εκτροφείου.

Φαντάζεστε ότι σε λίγο καιρό, μπορεί να αφήσουν να κυκλοφορούν ανάμεσά μας τέτοια ανθρωποειδή, που δεν θα τα αναγνωρίζουμε ούτε εμείς αλλά ούτε και τα ίδια τον

εαυτό τους σαν ανθρωποειδή, αφού δεν θα διαφέρουν στην εμφάνιση από μας ; Ποιος θα μας προστατέψει από παράφρονες επιστήμονες και τυφλά κέντρα εξουσίας, που θα θελήσουν να μετατρέψουν τον πλανήτη μας σε ένα τεράστιο 'δωμάτιο' πειραμάτων;

Αν αυτά σας φαίνονται υπερβολικά, απλώς περιμένετε ... , αλλιώς φωνάξτε.

Η ζωή μας, που για μας που υπερασπιζόμαστε το 'εγώ' μας είναι ότι πολυτιμότερο έχουμε, για τους άλλους είναι ακόμη και αδιάφορη θα έλεγα. Εξαίρεση αποτελούν όσοι υποτίθεται ότι μας 'αγαπούν', για τους λόγους που περιγράφονται στο αντίστοιχο κεφάλαιο περί Αγάπης.

Αυτοί νοιάζονται για τη ζωή μας γιατί στην ουσία νοιάζονται για την δική τους ζωή.

Σε πρώτο πρόσωπο

Βουλμία... αξιοθέατο του ‘ταξιδιού’

Άκουγα το φίλο μου να μιλάει για ένα γεύμα, με μια λαχτάρα και μια περιγραφή της απόλαυσης του ουρανίσκου του, σαν να εξιστορούσε μέρος της εμπειρίας του από τον Παράδεισο.

Είναι χοντρός ο φίλος μου.

Δεν αρκείται στην λίγη απόλαυση, θέλει πολλή. Απόλαυση του ουρανίσκου και της γλώσσας όμως. Όχι της κοιλιάς. ‘Όταν πεινάει, δεν ικανοποιείται από μια λεκάνη σαλάτα. Δεν τη θέλει καν. Προτιμάει ένα σάντουιτς με χίλια δυο ‘καλούδια’.

Το ‘Αίτιο’, μας έδωσε τη γεύση και την όσφρηση, σαν συμπλήρωμα των υπολοίπων τριών αισθήσεών μας. Είναι και αυτές οι δυο, ‘είσοδοι’ για την ‘αφούγκραση’ της Πραγματικότητας. Ειδικότερα, οι οσμές και οι γεύσεις των τροφών και των ποτών, είναι αυτές που αφουγκράζεται ο άνθρωπος, αλλά και κάθε ζώο, ώστε να διαχωρίσει και μετά να επιλέξει τα κατάλληλα από τα ακατάλληλα να καταναλωθούν. Το ζητούμενο είναι, να επιλεγεί το κατάλληλο καύσιμο που απαιτείται για την επιβίωση.

Αυτό κάνουν ακόμα και σήμερα όλα τα ζώα. Το σώμα τους ξέρει τι χρειάζεται για να τραφεί. Ξέρει το πότε, το ποιο και το πόσο.

Το έγγραφο και σε προηγούμενο κείμενο αλλά το ξαναγράφω γιατί αν και φαίνεται ψυχρό και σκληρό το θεωρώ ουσιαστικό: «Όλοι μας, ένας μύλος. Αλέθουμε και αλεθόμαστε, μασάμε και μασιόμαστε. Σ’ ένα ασταμάτητο αγώνα επιβίωσης, ‘το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό’. Καταναλώνουμε τα πάντα, φύλλα, κλαδιά, καρπούς, ρίζες. Σώματα νεκρών – μερικές φορές και ζωντανών - ζώων και ψαριών, μετονομάζονται σε ‘λιχουδιές’, ‘μεζεδάκια’, ΤΡΟΦΗ, για να απενοχοποιηθεί ο θύτης, να ‘ηδονισθεί’ ο πεινασμένος. Μια σφαιρική ζωντανή ‘μηχανή’, είμαστε όλοι μας - άνθρωποι, ζώα και φυτά -, που τρώει τις σάρκες της για να ζήσει.

Ένας αλληλοσπαραγμός, ‘αγγελικά πλασμένος’, μέσα στον οποίο η επιβίωση του ενός συνεπάγεται το θάνατο του άλλου. Του άλλου, που παύει πια να είναι ο άλλος. Που είναι πια τροφή.»

Και όλα αυτά για ένα ‘ταξίδι’ χωρίς αληθινό νόημα για μας.

Ένα ‘ταξίδι’, που για να γίνει υποφερτό, απ’ τη στιγμή που αρχίζουμε να αναρωτιόμαστε και να αμφιβάλουμε για την αναγκαιότητά του, προσπαθούμε να δώσουμε στη ζωή μας ένα νόημα δικό μας,... προσωπικό,... για να περάσουμε εμείς καλά στο «ταξίδι» μας, χωρίς να ελπίζουμε ή να περιμένουμε, ότι το νόημα αυτό θα έχει κάποια καθολικότητα,... ότι θα το συμεριστούν, δηλαδή, κατ’ ανάγκη κάποιοι άλλοι.

Το ταξίδι της ζωής μας, για να γίνει υποφερτό από τη στιγμή που αρχίζουμε και αναρωτιόμαστε για τον λόγο του, το γεμίζουμε με ηδονές, με ψεύτικα νοήματα. Αλλιώς, θα μας φαινόταν άχαρο, ανούσιο. Γεμίζουμε, σα να λέμε, την τούρτα με κερασάκια, για να μας κάνει όρεξη να τη φάμε.

Όταν είμαστε παιδιά, η τούρτα της ζωής μας είναι μια πρωτόγνωρη γλυκιά εμπειρία. Δεν χρειαζόμαστε οπωσδήποτε κερασάκια για να εξακολουθούμε να την τρώμε λαίμαργα και με όρεξη. Ίσα-ίσα μάλιστα, όσο περισσότερα συμπληρώματα και καλούδια έχει η τούρτα μας κατά την παιδική μας ηλικία, τόσο δυσκολότερα θα βρούμε αργότερα αντίστοιχα υποκατάστατα. Γιατί καθώς μεγαλώνουμε, η τούρτα μας φαίνεται ανιαρή, βαριόμαστε την ίδια γεύση της. Γι’ αυτό αρχίζουμε και της βάζουμε κερασάκια και άλλα στολίδια, ώστε να μπορέσουμε να φάμε όσο το δυνατόν περισσότερη μπορούμε από την τούρτα της ζωής μας.

Εν κατακλείδι, η τούρτα της ζωής μας πρέπει να έχει τη γαρνιτούρα που αρέσει σε μας προσωπικά, για να υπάρξει ένα ψεύτικο νόημα να την φάμε.

Στα χρόνια που πέρασαν απ' την αρχετυπική μας μορφή, εντάξαμε – ελλείπει σημαντικότερων – ανάμεσα στις ηδονές που χρειαζόμαστε για την αποδοχή του 'ταξιδιού' μας, την ικανοποίηση που νοιώθουμε από την επίτευξη της σωστής επιλογής τροφής και ποτού, ανάγοντάς την σε απόλαυση. Η τροφή και το ποτό, δεν αποτελούν πλέον μόνο ανάγκη για την επιβίωση, αλλά και ευχαρίστηση. Γλέντια διοργανώνονται με σκοπό την απόλαυση εδεσμάτων. Οι συνταγές και τα μαγειρέματα καταναλώνουν όλο και περισσότερο χρόνο απ' τη ζωή μας.

Αν κανείς συνειδητοποιήσει αυτήν την 'εγκεφαλική αδυναμία', ότι δηλαδή έχει αναγάγει την τροφή και το ποτό σε ηδονή ελλείπει άλλων ηδονών, ίσως τότε να μπορέσει να την 'χαλιναγωγήσει'.

«Θα κάνω δίαιτα», μου ανακοινώνει κάθε τόσο, ο φίλος μου.

Κι όμως, ΔΕΝ πρέπει. Δεν πρέπει, γιατί δεν έχει άλλες ηδονές και δεν φαίνεται διατεθειμένος να θέλει να 'κατασκευάσει'. Το 'ταξίδι' του, θα του φανεί άχαρο, ανούσιο. Θα του λείπει το 'παραμύθι' ότι ζει τις ηδονές του.

Όσο οι ηδονές μας λιγοστεύουν, τόσο 'μαραινόμαστε'. Μαραινόμαστε και χάνουμε το ενδιαφέρον μας για την ζωή, καθώς δεν αντέχουμε την ματαιότητα που νοιώθουμε. Την επανάληψη.

Τρώγε και πίνε λοιπόν, φίλε μου ...

Ο κυρ Γιάννης... ένας καθώς πρέπει

Δεν ξέρω αν είσαι φίλος ή εχθρός. Σαν ήμουνα μικρός, μάταια σου ζητάγα να τρέξεις, να μ' απαλλάξεις από σχολεία, διαβάσματα, εντολές που έπρεπε ν' ακούω. 'Περπάταγες' αργά, μεγάλωνες τις μέρες. Και τώρα, που σου λέω να σταθείς για να μακρύνει ο δρόμος μου, εσύ τρέχεις. Βιάζεσαι, Χρόνε, να φτάσω στο 'ταμείο της ζωής μου'.

Αύγουστος στα μέσα του. Ο ίσκιος μιας μουριάς καταφύγιο κι εγώ γερμένος στην πλάτη της πολυθρόνας μου, ξεκινώ γι' άλλο ένα απόγευμα το 'ταξίδι' της θύμησης. Εγώ, ο κυρ Γιάννης,

Η γυναίκα μου έχει πεθάνει προ τριετίας, ενώ τα δύο μου τα παιδιά, ο Νίκος και η Μαρία, έχοντας φτιάξει οικογένειες πριν από αρκετά χρόνια, ζουν σε άλλες συνοικίες. Έτσι μένω μόνος, με μόνη συντροφιά την κυρία Ελένη, που έρχεται δύο φορές την εβδομάδα για να μου συγυρίσει και να μου μαγειρέψει. Ευτυχώς, που έχω και τις 'συζητήσεις μου', σε κάθε τέτοιο 'ταξίδι' του μυαλού μου, μ' όλους αυτούς που συνάντησα, που αγάπησα, που μίσησα, που ξεγέλασα – λίγο – που, ... που, ... που, ...

Πως πέρασαν εβδομήντα δύο Αύγουστοι; Ένα ποτήρι νερό με εβδομήντα δύο γουλιές ήταν η ζωή. Άλλες δροσερές, γλυκές, μα κι άλλες όλο πίκρα, αγωνία.

«Έ ρε κυρ Γιάννη πως κατάντησες! Εσύ ο κύριος Ιωάννης Γιαννόπουλος, ο μεγαλοδικηγόρος, που σε παρακαλάγανε να τους εκπροσωπήσεις στα δικαστήρια. Είχες άκρες παντού, στα δικαστήρια, στην αστυνομία, στις φυλακές, στους πολιτικούς. Λάδωνες, εκβίαζες αν χρειαζόταν, τίποτα δεν σου αντιστεκόταν και το σημαντικότερο έβγαινες πάντα 'λάδι'. Χρήμα με ουρά».

«Θυμάσαι ρε κυρ Γιάννη, το φίλο σου τον 'κολλητό', τον Γιώργο; Τον κύριο Γεώργιο Γεωργόπουλο τον μεγαλογιατρό; Τι τύπος κι αυτός. Δεν έκανε εγχείρηση χωρίς 'φακελάκι' ο άτιμος. Δεν πάει να πήγαινε να

πεθάνει ο άλλος ; Αν δεν έριχνε το παραδάκι, – κάτω απ' το τραπέζι – νυστέρι δεν έπιανε. Και στο ιατρείο του ; Χρήμα, χρήμα, χρήμα. Πάντα χωρίς απόδειξη. Άσε που ήταν ο πρώτος που μίλαγε για δίκαιη φορολογία, σύστημα υγείας και τα τοιαύτα».

«Πρέπει να το ομολογήσω πάντως, ότι πάντα ζήλευα τη βίλα του εκεί στα πρώην καμένα δάση της Πεντέλης. Είχε βλέπεις καλό μηχανικό. Φίλο του. Άσχετα πως μετά του 'έκλεψε' τη γυναίκα. Αυτός ο φίλος του ο μηχανικός λοιπόν, ο κύριος Νικόλαος Νικολόπουλος, ήταν μεγάλος και τρανός. Με δικά του συνεργεία, εργάτες και μηχανήματα. Αυτός κι αν δεν είχε 'τα μέσα'. Θυμάμαι που έδινε κάτι 'ψίχουλα' σε κάτι αλλοδαπούς που ψωμολυσάγανε και να σου τα πεύκα στάχτη. Μετά, σε κάνα δύο χρονάκια, συρματοπλέγματα από δω, συρματοπλέγματα από κει, λάδωνε και κάνα δύο ψευδομάρτυρες, έτοιμα τα οικόπεδα για πούλημα. Μέσα σ' ένα βράδυ, σου το 'στηνε το σπίτι. Είχε τρελαθεί 'στο τάλληρο'».

«Α ρε ζωή, πόσα συνάντησα στο διάβα μου. Μ' έμαθες πολλά».

«Ποιον να πρωτοθυμηθώ».

«Τον Αντώνη τον Αντωνόπουλο, τον καθηγητή, τον 'φροντιστηριάκια', που έκανε μάθημα – 'της πλάκας' – στο Λύκειο και το μυαλό του ήτανε στο πώς να προσθέσει κι άλλη ώρα φροντιστήριο, στο ούτως ή άλλως παραφορτωμένο πρόγραμμά του; Παραπονιόταν, ότι το Κράτος κακοπληρώνει τους καθηγητές και ότι δεν μπορούσε, χωρίς την 'παραπαιδεία', ν' αλλάξει αυτοκίνητο, να πάρει άλλο στη γυναίκα του, να πάρει κι αυτός ένα 'φουσκωτό' που είχε δει στην έκθεση σκαφών, να πάρει μοτοσικλέτα στο γιο, laptop στην κόρη και να μπορέσει κι αυτός σαν άνθρωπος να φτιάξει ένα εξοχικό στο χωριό. Α ρε Αντώνη, ούτε τη σύνταξη δεν πρόλαβες να πάρεις. Στο φροντιστήριο σε βρήκε το έμφραγμα φουκαρά μου».

«Θυμάμαι και τον Γρηγόρη. Τον Γρηγοράκο, όπως τον λέγαμε στην παρέα. Πολύ βλάκας ο Γρηγοράκος. Με το σταυρό στο χέρι σ' όλα. Έμενε σ' ένα παλιό διώροφο, στα Πατήσια, που το είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Στο πάνω πάτωμα ζούσε αυτός, με την Πολυξένη τη γυναίκα του και την Άννα την κόρη του και από κάτω είχε ένα ψιλικατζίδικο απ' όπου έβγαζε το μεροκάματο. Βρε τι του λέγαμε να δώσει το διώροφο αντιπαροχή, τι του λέγαμε ότι ο Νίκος ο μηχανικός θα του έδινε τέσσερα διαμερίσματα, τίποτα αυτός. Ξεροκέφαλος.

«Εγώ δεν γκρεμίζω το σπίτι που γεννήθηκα», έλεγε.

Και τότε, με την κομπίνα του Χρηματιστηρίου, τότε που όλος ο κόσμος πίστευε – τα κορόιδα – ότι θα γίνει πλούσιος, του λέγαμε να 'σπρώξει' κάτι οικονομίες που είχε – για την κόρη, όπως έλεγε – και να τα δεκαπλασιάσει. Εμείς οι υπόλοιποι της παρέας, πως οικονομήσαμε; Βλάκες είμαστε; Του λέγαμε του βλάκα, ότι είχαμε 'μιζάρει' κάτι χρηματιστές, που είχαν άκρες μέσα στις περισσότερες εταιρίες και μας έλεγαν τις 'κινήσεις'. Τίποτα δεν άκουγε ο Γρηγοράκος.

«Αυτά είναι κλεψιά», μας έλεγε. «Δεν με αφήνει η συνείδησή μου, να 'τρώω' τα λεφτά που άλλοι μεροκαματιάρηδες είχαν χάσει. Αν δεν υπήρχε κλεψιά, δεν θα υπήρχαν πλούσιου».

Κι αυτή η κόρη του η Αννούλα, πόσο δεν ταλαιπωρήθηκε για να βρει μια δουλειά το καημένο το κορίτσι. Ξεροκέφαλος, ο πατέρας της ο Γρηγοράκος.

Του λέγαμε, «βρε κορόιδο, άσε να μιλήσουμε σε κανένα βουλευτή. Τόσους βοηθήσαμε για να βγουν. Οι περισσότεροι απ' αυτούς, 'χαμένα κορμιά' είναι, αλλά τους βγάζουμε για να κάνουμε τις δουλειές μας. Βλέπεις 'να ιδρώνει κανενός το αυτί', με τόσα σκάνδαλα που βγαίνουν στη φόρα κάθε μέρα; Η πολιτική είναι ένα έξυπνο παιχνίδι, που ως επί τω πλείστω παίζεται από κουτούς».

Τίποτα αυτός. «Δεν θα γλύψω, εγώ, εκεί που φτύνω», μας έλεγε. Ευτυχώς που στο τέλος τα κατάφερε η Αννούλα. Ψάξιμο από δω, βιογραφικό από κει, τώρα είναι μανάτζερ σε μια εταιρία λογισμικού, το κορίτσι. Ευτυχώς.

Ποτέ δεν τον καταλάβαμε το Γρηγοράκο.

Τώρα ζει – έχει πεθάνει κι αυτού η γυναίκα – δίπλα στην κόρη του. Της είχε αγοράσει ένα τριάρι και μια γκαρσονιέρα, της Αννούλας του – όπως την έλεγε –, το τριάρι για να μείνει με τον άντρα της και το γιο της και την γκαρσονιέρα για να τη νοικιάσει. Αυτή όμως, αντί να τη νοικιάσει, τον έχει εκεί κοντά της και τον φροντίζει. Τυχερός ο Γρηγοράκος».

«...»

«...»

«Τώρα που το σκέφτομαι, μήπως την τύχη του την έφτιαξε μόνος του;»

«...»

«Συγχώρα με, ρε Γρηγοράκο».

«Όσα δε φτάνει η αλεπού, τα κάνει κρεμαστάρια, λέει μια παροιμία. Εσύ ήσουν πάντα ακέραιος, γνήσιος, ‘άνθρωπος’, όχι σαν εμάς τους υπόλοιπους της παρέας, τους δήθεν, τους καθώς πρέπει, τα τρωκτικά με μανδύα κοσμοπολίτη. Ζήλευα κι εγώ και οι υπόλοιποι, όταν έβλεπα να σ’ αγκαλιάζουν τόσο εγκάρδια, τόσο ζεστά, η γυναίκα και η κόρη σου. Μα μήπως και ο κόσμος; Όλοι, είχαν πάντα μια καλή κουβέντα για σένα».

«...»

«...»

«Αχ ρε κυρ Γιάννη, χάλια μου φαίνεται ότι τα έκανες. Κανείς δε σου πρόσφερε ποτέ τίποτα, κανείς δε σου χάρισε. Όλα τα εξαγόραζες και έπειθες τον εαυτό σου ότι σ’ αγαπούσαν. Ούτε μια αληθινή αγκαλιά δε ζέστανε το κρύο σου το κορμί. Κάτι ψευτοχάδια της γυναίκας σου κι η επιβράβευσή της για τα κατορθώματά σου, σου έχτιζαν το γυάλινο πύργο που κλεινόσουν μέσα. Απρόσιτος. Και δώσε γούνες, δώσε δαχτυλίδια, μπιγλιμπίδια. Ακόμα και

των παιδιών σου το φιλί, με δώρα και ταξίματα το κέρδιζες».

«Όποιος προτιμάει να ακούει αυτά που του αρέσουν, σίγουρα ακούει πολλά ψέματα».

Αν δεν δεις ολόκληρη την ‘ταινία της ζωής’, δε μπορείς να ξέρεις ποιος πέρασε καλά και ποιος όχι, ποιος ήταν ο πρωταγωνιστής και ποιος ο κομπάρσος.

«Κομπάρσος ήσουνα κυρ Γιάννη, που γυαλιζόσουν για να σε προσέξουν. Και συ και όλο το σκυλολόι της υπόλοιπης παρέας».

«...»

«Συγχώρα με, ρε Γρηγοράκο».

«...»

«...»

«...»

«Άρχισα να βλέπω το τέλος... και σ’ αυτό είμαι μόνος,..όπως όλοι άλλωστε...»

«...»

«Βοήθειαα ! ... παραπλανήθηκα !»

«Θέλω να ξαναζήσωω ! ... τώρα ξέρω!».

Οι ακριβοί και πολύτιμοι θησαυροί φυλάσσονται μέσα σε άγαρα, απαρατήρητα περιτυλίγματα, ενώ το «τίποτα» αναζητεί λαμπερά κουτιά με γυαλιστερές κορδέλες για να κρύψει μέσα τους την ασημαντότητά του ξεγελώντας ακόμη και τον ίδιο του τον εαυτό, ότι αξίζει τουλάχιστον σαν περιτύλιγμα. Το ίδιο ισχύει και για τους ανθρώπους.

Νόμιζα ότι ήμουν μόνος, ... και ντράπηκα

Έχετε ακούσει ποτέ, να ‘συνομιλούν’ ζώα, ψάρια, φυτά, δέντρα; Όχι να μουγκρίζουν ή να θροΐζουν τα φύλλα τους, αλλά να ‘επικοινωνούν’ μεταξύ τους. Όλα στη φύση έχουν ‘φωνή’ και ‘αυτιά’. Μιλάνε και συνεννοούνται όλοι με όλους, εκτός από μας τους ανθρώπους, που παγιδευτήκαμε να καταλαβαίνουμε αποκλειστικά με τις λέξεις που φτιάξαμε.

Νόμιζα ότι ήμουν μόνος, όταν άκουσα ‘τις συνομιλίες’... Δεν άκουσα λέξεις, μόνο νοήματα.

«Καημένε μου, πως την πάτησες έτσι; Τη μια στιγμή να κουβεντιάσουμε και την άλλη, ... Φαντάζομαι τον πόνο σου. Φώναζες δύστυχε, όταν το αλυσοπρίονο σου ξέσχιζε τις ‘σάρκες’, αλλά ποιος να σ’ ακούσει; Παινεύοσουν ρε βλάκα για το ίσιο σου κορμί και τι κατάλαβες; Σε λιμπίστηκαν και τώρα κάθεσαι δίπλα μου, να χωρίζεις το μέσα απ’ το έξω, τα δυο πατζούρια που κατάντησες. Δεν μου μιλάς πια. Μόνος λικνίζομαι στο φύσημα του αγέρα, μια να σε χαϊδεύω και μια ν’ αποτραβιέμαι από το άγγιγμα του κουφαριού σου.»

«...»

«Δεν λες τίποτα;»

«...»

«Δεν ξέρω γιατί εμένα μ’ άφησαν και ζω. Κάθε φορά που με πλησιάζουν τρέμω, ήρθε η σειρά μου λέω, όπου να’ ναι θ’ ακούσω το αλυσοπρίονο να παίρνει μπροστά. Αυτοί όμως, με δείχνουν και καμαρώνουν μεταξύ τους, που στολίζω όπως λένε τον κήπο τους. Το άλλο, λένε, - μάλλον εσένα εννοούν-, τους έκρυβε τη θέα προς τη θάλασσα και το έδωσαν σ’ αυτόν που τους έφτιαξε τα παράθυρα. Εσύ πέθανες και ξένοιασες, ενώ εγώ δεν ξέρεις τι τραβάω. Κάθε λίγο και λιγάκι, έρχονται με κάτι κλαδευτήρια και πριόνια και με βασανίζουν. Αυτά εξέχουν, εκείνα εμποδίζουν και κόβουν και κόβουν.

Αβάσταχτος ο πόνος, πλημυρίζω στα αίματα, διάφανα δάκρυα, σημάδια αγανάκτησης, αλλά μάταια.»

«...»

«Δεν λες τίποτα;»

«...»

«...»

«Τι περιμένεις να σου πει; Ας τον αυτόν, τον σκότωσαν, εσύ κοίτα πως θα τη γλυτώσεις. Θα μου πεις, ήταν ο φίλος σου, μαζί ξεπεταχτήκατε από τη γη, μαζί για χρόνια χορεύατε με τα τραγούδια του βοριά. Αλλά, για σκέψου και μας εδώ κάτω.»

«Εσάς;...»

«Ναι εμάς, τους μικρούληδες που καλά-καλά δεν φαινόμαστε. Χωνόμαστε από δω, τρυπώνουμε από κει, και τι δεν κάνουμε για να ξεφύγουμε από τις πατούσες. Συνέχεια μας ποδοπατάνε φίλε μου. Ο εγωισμός δεν τους αφήνει να κοιτάζουν κάτω. Άλλους σκοτώνουν, άλλους αφήνουν ανάπηρους, χωρίς χέρια, χωρίς πόδια, άλλους τους λιώνουν, θρήνος. Μα, δεν μας βλέπουν ή επίτηδες το κάνουν; Εμείς για να φαινόμαστε επειδή είμαστε μικροί, περπατάμε κατά ομάδες. Κουβαλάμε το φαγάκι μας, πάνω-κάτω, πέρα-δώθε, από παντού μέχρι το σπίτι μας. Άλλοι πάλι, κουβαλάνε μαζί τους και το σπίτι τους, ολόκληρο όστρακο. Κι αυτούς δεν τους βλέπουν;

Ότι θες σκαρφίζονται, για να δικαιολογούν τους φόνους τους. 'Ε, σιγά να μην κοιτάζω μην πατήσω τα μυρμήγκια, τα ζουζούνια και τα σαλιγκάρια', είναι η εύκολη κουβέντα τους. Έχουν πάντα μια δικαιολογία.»

«Σοβαρά; Αυτά τα βάσανα τραβάτε;»

«Ε, τι νόμιζες; Μόνο εσάς πετσοκόβουν; Εδώ που τα λέμε πάντως, δεν σας αφήνουν σε ησυχία. Κάθε μέγεθός σας, τους χρειάζεται σε κάτι. Άλλους από εσάς, σας σκοτώνουν για να σας βράσουν 'χόρτα', όπως λένε, άλλους για να σας βάλουν σε ανθοδοχεία, άλλους για να γίνετε χαρτί, έπιπλα, κουφώματα, άλλους γιατί θέλουν να καθαρίσουν τον χώρο. Άλλους σας καίνε ζωντανούς!»

«Έτσι όπως τα λες είναι. Που λες, εσείς οι μικρούληδες, δεν πολύ-φαίνεστε και τόσο καλά από εδώ πάνω, για να δούμε τι τραβάτε, αλλά κάτι άλλοι πιο μεγάλοι, που και ‘στραβός’ να είσαι τους βλέπεις, αυτοί να δεις τι υποφέρουν. Κάποιους, που τους λένε ‘κατοικίδιους’, μερικοί απ’ τους φονιάδες τους παίρνουν στα σπίτια τους και τους ‘φροντίζουν’ στερώνοντας τους την ελευθερία τους, ενώ οι περισσότεροι τους κλωτσάνε, τους τραυματίζουν, τους σκοτώνουν με τα αυτοκίνητά τους, ή τους βασανίζουν για να διασκεδάσουν. Φαντάσου ότι αυτοί είναι τυχεροί μπροστά σε κάποιους άλλους!»

«Σοβαρά; Υπάρχουν και χειρότερα;»

«Καλά εσύ δεν ξέρεις τίποτα! Επειδή σας πατάνε, νομίζεις ότι τα έχεις δει όλα; Τους περισσότερους, τους αποκαλούν ‘φαγώσιμους’. Δεν υπάρχει χειρότερη κατηγορία. Με τη δικαιολογία ότι είναι ‘φαγώσιμοι’, τους κάνουν ότι μπορείς να φανταστείς. Πρώτα-πρώτα τους σκοτώνουν με διάφορους τρόπους, με μαχαίρια, με όπλα, με χτυπήματα, με αγκίστρια, με καμάκια, με απόχες κι εγώ δεν ξέρω με τι άλλο. Μετά τους κομματιάζουν, τους γδέρνουν, τους βράζουν, τους ψήνουν, τους τηγανίζουν. Και στο τέλος -εδώ είναι η κοροϊδία- τα αποφάγια από τους ‘φαγώσιμους’ τα δίνουν για ‘μεζέ’ στους ‘κατοικίδιους’.»

«...»

«Α, ναι! Ξέχασα τους ‘επικίνδυνους’. Αυτούς, ούτε τους τρώνε, ούτε τους παίρνουν στα σπίτια τους για να δείξουν την ‘καλοσύνη’ και την ‘αγάπη’ τους.»

«Και τι τους κάνουν δηλαδή;»

«Τι τους κάνουν; Τους σκοτώνουν απλώς για να μην υπάρχουν. Ναι, όπως τ’ ακούς. Επειδή φοβούνται ότι κινδυνεύουν από τους ‘επικίνδυνους’, τους εξολοθρεύουν προκαταβολικά.»

«Τι μου λες. Μήπως είμαστε κι εμείς ‘επικίνδυνοι’ και κινδυνεύουμε;»

«Μην ανησυχείς. Από ότι έχω ακούσει, τους ονομάζουν σφίγγες, ποντίκια, φίδια, κροκόδειλους, καρχαρίες, άγρια θηρία και διάφορα άλλα ονόματα.»

«Αμάν, που ζούμε ρε φίλε μου; Ποιος μας έφτιαξε έτσι;»

«Κάποιοι από αυτούς τους φονιάδες, τον ονομάζουν Θεό, ενώ κάποιοι άλλοι, χρησιμοποιούν άλλο όνομα. Τον αγαπάνε, όπως ισχυρίζονται, που τους δημιούργησε. Τον λένε δίκαιο, σοφό, φιλεύσπλαχνο. Προσεύχονται σ' αυτόν, εξομολογούνται και 'εξαγνίζονται' από τις αμαρτίες τους με διάφορους τρόπους, για να ζουν σύμφωνα με το θέλημά του.»

«Αυτό είναι θράσος, το θέατρο του παραλόγου! Είναι δυνατόν να λένε δίκαιο και φιλεύσπλαχνο αυτόν τον Θεό, που αφήνει να γίνεται αυτή η σφαγή;»

«Άκουσε φιλαράκο μου. Δεν ξέρω αν μας έφτιαξε αυτός που αποκαλούν Θεό ή κάποιος άλλος. Δεν έχει και τόση σημασία άλλωστε. Σημασία έχει, ότι για να ζήσουμε πρέπει να φάμε ο ένας τον άλλο. Αυτοί που μας τρώνε, και σας και μας, δεν το θεωρούν σφαγή όπως εμείς. Θεωρούν ότι είναι τα ευλογημένα δημιουργήματα και ότι όλοι εμείς οι υπόλοιποι, φτιαχτήκαμε για να μας χρησιμοποιούν ή να μας τρώνε.»

«Μήπως είναι έτσι τελικά;»

«Όχι βέβαια! Εσύ δεν είσαι άνθρωπος για να λες τέτοιες σαχλαμάρες!»

«Σαχλαμάρες;»

«Φυσικά! Ότι, ή Όποιος ευθύνεται για την ύπαρξή μας, δεν έδωσε προνόμια σε ΚΑΝΕΝΑΝ. Δεν ενδιαφέρεται για κάποιους από όλους μας ιδιαίτερα. Ενδιαφέρεται για όλους μας μαζί το ίδιο, θεωρούμενους σαν σύνολο, σαν ένα οργανισμό. Μας άφησε να αλληλοφαγωνόμαστε κι εγώ δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτή είναι η αλήθεια. ΔΕΝ γνωρίζουμε γιατί το έκανε ή τι επιδιώκει.»

«Και γιατί οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν αυτό το τόσο φανερό;»

«Γιατί, άρχισαν να σκέφτονται. Ναι, όσο κι αν σου φαίνεται περίεργο, αυτός είναι ο λόγος. Επειδή σκέφτονται, δεν μπορούν να δεχτούν αυτά που για μας είναι δεδομένα, ότι δηλαδή δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο σ' αυτόν τον κόσμο και αρχίζουν και φτιάχνουν θεωρίες και σενάρια, ότι δήθεν δημιουργήθηκαν καθ' εικόνα και ομοίωση αυτού που ονομάζουνε Θεό, ότι θα πάνε σε κάποιο παράδεισο, ότι αυτοί ειδικά ζουν και ξανά-ζουν μέχρι να γίνουν ίδιοι με τον Θεό τους και άλλες τέτοιες απέλπιδες φαντασίες.»

«Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν, αυτοί που κατάφεραν και μας εξουσιάζουν, να κάνουν τέτοιες σκέψεις;»

«Και όμως είναι φίλε μου. Είναι, γιατί –δεν σου είπα ότι σκέφτονται;- φοβούνται να δεχτούν την πραγματική κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε όλοι μας και προτιμούν να παραπλανούν τον ίδιο τους τον εαυτό. Προτιμούν το παραμύθι, το όνειρο. Αυτοί είναι οι άνθρωποι.»

«Εντάξει όλα αυτά, οι άνθρωποι είναι φονιάδες όπως είπες, αλλά μήπως κι εμείς το ίδιο δεν κάνουμε; Δεν αλληλοτρογγόμαστε μεταξύ μας και μάλιστα, μερικοί από μας τρώνε και ανθρώπους;»

«Αφού στο είπα. Πράγματι αλληλοφαγωνόμαστε, αλλά υπάρχει μια ουσιαστική διαφορά. Εμείς κι εσείς, σκοτώνουμε μόνο ΟΣΟ είναι απαραίτητο για να επιβιώσουμε. Σεβόμαστε τους διπλανούς μας, δεν τους κάνουμε χωρίς λόγο κακό. Άκουσες ποτέ τους ανθρώπους, όταν σκοτώνουν ζώο ή φυτό για να το φάνε, να του ζητούν συγγνώμη και να το ευχαριστούν, γιατί επιβιώνουν χάρη στη ζωή που του αφαίρεσαν; Άσε που, ούτε μεταξύ τους δεν τα βρίσκουν. Οι πιο πολλοί απ' αυτούς, σκοτώνουν και καταναλώνουν ή πετούν, πολύ περισσότερα από όσα χρειάζονται για να ζήσουν, αφήνοντας πάρα πολλούς συνανθρώπους τους να πεθαίνουν από πείνα. Αν θυμάμαι καλά, άκουσα να τους λένε 'τρίτες χώρες'. Πάρα πολλοί μάλιστα, αυτούς τους

φόνους τους ανάγουν σε διασκέδαση, χαρακτηρίζοντάς τους ‘κυνήγι’, ‘ψάρεμα’, ‘σαφάρι’, ή και εγώ δεν ξέρω τι άλλο.»

«Πω, πω, τώρα τους φοβάμαι ακόμα περισσότερο!»

«Και καλά κάνεις!»

«Να σε ρωτήσω μια απορία που έχω, γιατί εσύ από εκεί πάνω βλέπεις και ακούς πολλά;»

«Αν γνωρίζω.»

«Μήπως ξέρεις γιατί τους ανθρώπους τους λένε ‘ανθρώπους’;»

«Ναι ξέρω! Ο ‘άνθρωπος’ είναι δύο λέξεις μαζί, ‘άνω’ και ‘θρώσκων’. Δηλαδή αυτός που βλέπει προς τα πάνω, ατενίζει προς τον ουρανό!»

«Μάλιστα, τώρα κατάλαβα γιατί δεν νοιάζονται για μας, για τη γη, το ‘σπίτι’ τους. Κοιτάζουν προς τα πάνω για να βρουν το ασύλληπτο, ενώ θα μπορούσαν, κάτω, να ‘βρουν’ τον εαυτό τους και κοντά σ’ αυτόν να ‘εύρισκαν’ και μάς. Δεν μου αρέσει το όνομά τους, ..., αλλιώς έπρεπε να λέγονται.»

«Έχεις καμιά ιδέα;»

« ‘Κατώθρωποι’, έπρεπε να λέγονται. ‘Κάτω’ και ‘θρώσκων’, αυτός που βλέπει προς τα κάτω, αυτός που κοιτάζει μέσα του, που γνωρίζει τον εαυτό του, ο ‘κατώθρωπος’!»

«Πολύ σωστά !!!»

«Πόσο θα ήθελα να μπορούσαν να μας ακούσουν.»

«Ποιοι, οι άνθρωποι; Και τι θα τους έλεγες;»

«Κοιτάζτε τη ζωή σας, άνθρωποι και συγκρίνετέ τη με τη ζωή όλων εμάς των ζώων και των φυτών. ΙΔΙΑ και ΑΠΑΡΑΛΑΧΤΗ είναι. Επανάληψη ίδιων ημερών με μοναδικό βασικό χαρακτηριστικό την τριλογία ‘μαμ, κακά και νάνι’. ΟΛΑ τα υπόλοιπα στα οποία δίνει νόημα ο νους σας, είναι εφευρήματα. ‘Στολίδια’ και ‘γαρνιτούρες’, υλικές και πνευματικές, που ανέδειξαν σε τέτοιες εδώ και αιώνες μερικοί ‘φωτισμένοι’ σας, γιατί συνειδητοποίησαν τη

*ματαιότητα και την έντυσαν με αυτές για να τη μετατρέψουν
σε ηδονή, ελπίδα, σκοπό, όραμα.»*

«Μπλα, μπλα, ... , μπλα»

«Μπλα, ... , μπλα»

Νόμιζα ότι ήμουν μόνος, όταν άκουσα τις ‘συνομιλίες’
... και δάκρυσα και ντράπηκα, ... εγώ ο άνθρωπος.

Ύμνος στη Ζωή

Στην αρχή, όταν το έγγραφο, νόμιζα ότι ήταν θρήνος. Θρήνος εσωτερικός, οικογενειακός, γραμμένος για να διαβαστεί μόνο από μένα και την Έφη. Όμως, όταν το διάβασα για δεύτερη και τρίτη φορά, κατάλαβα πως είναι ύμνος. Ύμνος στη Ζωή. Γι' αυτό και τον αφήνω να ταξιδέψει.

«Βαριανασαίνεις, καλό μας. Αγκομαχάς, παραλυμένο. Ούτε να φας θέλεις, ούτε να πιεις μπορείς.

Θυμάσαι που ηγαινοερχόσουν δίπλα από τη μάντρα; Ακουγες την Αρνύ και την Κανέλλα και ζήλευες. Αυτές μέσα στο χωράφι με την περιποίησή τους και συ απ' έξω παρατημένο, μόνο, έτσι όπως σε άφησε ο θάνατος του 'αφεντικού' σου, του Κώστα. Χωρίς φροντίδα, φοβισμένο από την ανθρώπινη αδιαφορία. Ξεγελιόσουν ότι έπαιζες μαζί τους, γαυγίζοντας, κάνοντας τούμπες, στηριζόσουν στα δυο σου ποδαράκια. Και τι χαρά σαν άνοιξε η πόρτα. Θυμάσαι νανάκι; Έτρεχες, πήδαγες, 'φώναζες'. Μας έγλυφες τα χέρια και τα πόδια, καλό μας, που σε βάλαμε στην οικογένειά μας.

Κάνε υπομονή γλυκιά μας, είμαστε δίπλα σου στο μαρτύριό σου. Μας καταλαβαίνεις, το βλέπουμε. Κουνάς πότε-πότε την ανήμπορη ουρά.

Ποιος θα το περίμενε, ένα λυκόσκυλο με κοντά πόδια. Ποιοι να ήταν άραγε οι γονείς σου; Τι σημασία έχει. Εσύ ήσουν ακόμη ένας άγγελος κοντά μας. Μαζί με την Αρνύ και την Κανέλλα – ύστερα ήρθαν και ο Ρούλης με τον Τσαχπίνη- γεμίζατε τη χαρά μας, αδειάζατε τη στενοχώρια μας. Οι περισσότεροι άνθρωποι σας θεωρούν μελά, νανάκι μας, μα ευτυχώς πολλοί σας θεωρούμε αυτό που είστε. Συντροφιά, φιλία, συμπλήρωμα της οικογενειακής παρέας. Πλάσματα ανάμεσα σε πλάσματα. Τι να πρωτοθυμηθώ από αυτά τα δώδεκα χρόνια που ζήσαμε μαζί. Χειμώνας, εμείς στον καναπέ και συ πότε στα πόδια μας, πότε δίπλα μας. Χουζούρευες στο χαλάκι σου με τις

φλόγες απ' το τζάκι. Καλοκαίρι, εμείς με τα αναψυκτικά και συ πλατσούριζες στο μπολ με το νερό. Κοιμόσουνα στο πάτωμα με τη δροσιά του ανεμιστήρα, χωνόσουνα στον κήπο για να παίζεις. Ευτυχία. Μόνο ευτυχία μας χάρισες, καλό μας.

Ξημέρωμα Δευτέρας, και δεν άντεξες. Είπες να φύγεις, δεν ξέρω για πού, σίγουρα όμως για κάπου καλά, όμορφα, ευτυχισμένα. Όλοι μας ψάχνουμε το μέρος σου, σε εκκλησιές και σε θρησκείες, μα δεν ξέρω αν θα το βρούμε πουθενά.

Σε παρακαλώ, εσύ που μας 'αγάπησες' περισσότερο απ' ότι εμείς, 'προσευχήσου' για μας, γιατί μόνο εσύ μπορείς. Για μένα και την Έφη σου.

Στο καλό ...»

Για το νανάκι

...και γι' αυτούς, που η αγκαλιά τους δεν είναι μόνο για ανθρώπους...

Το ‘γέμισμα’ του Χρόνου ... με παρελθόν

Φέρνω ξανά εικόνες στο μυαλό μου. Εικόνες καθημερινές, ανύπαρκτες πια, ‘πεθαμένες’, που τις ζωντανεύω σαν απόδειξη ότι υπήρξα. Δεν είναι άδειο το παρόν μου. Είμαι, οι εικόνες μου.

Καθισμένος στον καναπέ μαζί με άλλους φίλους και απέναντι το ματς. Μπύρες, μεζεδάκια στο τραπεζάκι, φωνές, πάθος στον καναπέ και είκοσι δύο άνθρωποι βάζουν τα δυνατά τους για να μας κρατάνε μπροστά στην τηλεόραση.

Σάββατο βράδυ σε μια ταβέρνα, με τη Έφη και άλλα δύο ζευγάρια. Κουβεντούλα, φαγητό, αστειάκια, συμφωνίες, καινούργια ραντεβού. Η ώρα πέρασε, αύριο μπορεί να είναι Κυριακή, αλλά νυστάζουμε.

Τετάρτη απόγευμα. Μέρα που σχολώ νωρίς από τη δουλειά και αφήνω τα πόδια μου να με πηγαίνουν βόλτα. Ο ήλιος ψευτοκαίει ακόμη όταν βγαίνω από την πόρτα και σουρουπώνει όταν ξαναμπαίνω. Άλλη μια βόλτα τέλειωσε. Την άλλη βδομάδα πάλι.

Μικρός σαν ήμουν, γδέρνονταν τα γόνατά μου στο χαλικάκι της αλάνας που πέραγα ώρες ατέλειωτες με μπάλα, σβούρες, πετροπόλεμο. Που πήγαν όλα αυτά;

Με βλέπω νεαρό να φλερτάρω. Ψι, ψι, ψι, στο αυτί που πονάει από τη μουσική της ντισκοτέκ. Οι νύχτες μικρές, ανικανοποίητες.

Κυριακή βράδυ μπροστά στην τηλεόραση ή στο σινεμά. Σε δυο ώρες ‘ζούμε’ τη ζωή των άλλων. Ψευδαίσθηση εμπειριών από ζωές που δεν ζήσαμε, από ζωές φτιαγμένες για να μας αρέσουν.

Μπορώ, να μη σταματάω να θυμάμαι. Αυτά κι άλλα τόσα κι ακόμη άλλα τόσα. Γεμίσματα του χρόνου μου, κτισίματα της μνήμης. Μέχρι τώρα η ζωή μου. «Που πήγες χρόνε μου; Σε γέμισα με όλα αυτά που δεν υπάρχουν πια. Αυτά έπρεπε να κάνω;»

Ταινία η ζωή μου. Ταινίες οι ζωές μας.

Δευτέρα πρωί στο μετρό, στο λεωφορείο, στο ΙΧ, κατήφεια. Μια βδομάδα αρχίζει, λες και κάτι τέλειωσε. Χωρίσματα του χρόνου σε επτά, σε τριάντα, σε γιορτές, σε διακοπές, σε τριακόσια εξήντα πέντε, για να μη φαίνεται πολύς αυτός που είναι λίγος.

Διάβαζα για σένα χρόνε μου, σαν ήμουν φοιτητής, ότι μπορώ να σε μικραίνω, να σε μεγαλώνω. Να σε συστέλλω, να σε διαστέλλω, λες και είσαι λαστιχένιος... μα από λάστιχο είμαι εγώ, όλοι μας. Παίζουμε με πειράματα ότι σε διαχειριζόμαστε για να τονώσουμε το ηθικό μας, την αυτοπεποίθησή μας και συ αμείλικτος, αδιάφορος, άφθαρτος, μόνιμος κάτοικος του μυαλού μας, περιμένεις.

Ένα άλμπουμ για φωτογραφίες μας δίνεις σαν ζωή. Τριάντα, τριανταπέντε χιλιάδες –ότι του τύχει του καθενός- άδειες θέσεις για να βάλουμε εικόνες. Μια εικόνα για κάθε μέρα.

Μερικοί σκοντάφτουν, εκεί που δεν το περιμένουν. Ένα ατύχημα αρκεί... Σκορπίζει κάτω η ζωή τους προτού την κάνουν άλμπουμ... εικόνες στα χώματα.

Όλα μια ιδέα.

*Το ξέρω, ... κάποτε θα σπάσω,
μα ευελπιστώ ...
να συνεχίσω πια να ζω,
μέσα στον άλλων το ζωμό ...*

Το ‘παράπονο’... ενός ταξιδιώτη του παρελθόντος του

Πολύ συχνά αναρωτιέμαι για το ταξίδι μου. Ένα ταξίδι, που δεν ξέρω αν είναι μεγάλο ή μικρό. Ενδιαφέρον ή αδιάφορο, ωραίο ή άσχημο, χρήσιμο ή άχρηστο. Ένα ταξίδι που πλανεύομαι ότι είναι χάριν όλων αυτών των εμπειριών και που δεν γνωρίζω αν το ταξιδεύω για μένα ή για Άλλον.

Βλέπω, αισθάνομαι το σώμα μου να μετακινείται μέσα στο χώρο, να αλλάζει θέση πάνω στην καρέκλα, να πηγαίνει από δωμάτιο σε δωμάτιο, να βγαίνει από το σπίτι για βόλτα, για ψώνια, να βρίσκεται στη δουλειά, να κάνει διακοπές, να επισκέπτεται χώρους από μπαρ μέχρι μουσεία, να ξαναβρίσκεται στο σπίτι. Επανάληψη.

Δεν ‘ζω’ το ταξίδι μου. Δεν υπάρχει παρόν για να το ταξιδεύω. ‘Απολαμβάνω’ μόνο την προοπτική, τη δυνατότητα να είμαι εκεί όταν θα ‘φτάσω’. Δεν είμαι, όμως. Η στιγμή της αφούγκρασης, είναι συγχρόνως παρελθόν. Μια νοητική καταχώρηση αντικαθιστά την προοπτική, το σχεδιασμό.

Χρησιμοποιούμαι.

Γιατί μου παραχωρήθηκε το σώμα μου; Αφού δεν ‘ταξιδεύει’ αυτό, μόνο μεταφέρεται. Μήπως για να με μεταφέρει στα ‘ταξίδια’ μου;

Μεταφέρεται το σώμα για να ταξιδεύει ο νους. Μεταφέρονται τα μάτια, τα αυτιά, η μύτη, η γλώσσα, το δέρμα, για να ‘ταξιδεύουν’ η όραση, η ακοή και οι ‘φίλες’ τους. ‘Μετακομίζουν’ από ‘δω και από ‘κει, για να ‘γεμίζω’ το χρόνο μου.

Μονάδα καταγραφής και επεξεργασίας. Δυο ‘κάμερες’, δυο ‘μικρόφωνα’, ένα ‘μεγάφωνο’ και μερικές άλλες ‘είσοδοι’, ‘παράθυρα’ στο ‘βαγόνι’ μου, που ταξιδεύει μέχρι να ανακυκλωθεί. Ταξίδι γραμμένο σε ‘σκληρό δίσκο’. Ταινία, που γράφω την ώρα που γυρίζεται, για να μη τη δω ποτέ.

Ξεγελιέμαι.

Νομίζουμε ότι γι' αυτό γεννηθήκαμε; Για ένα 'ταξίδι' χωρίς αληθινό νόημα για μας;

Ναι. Για ένα 'ταξίδι', που για να γίνει υποφερτό, απ' τη στιγμή που αρχίζουμε να αναρωτιόμαστε και να αμφιβάλουμε για την αναγκαιότητά του, δίνουμε στη ζωή μας ένα νόημα δικό μας... προσωπικό... για να δεχθούμε έτσι ότι δήθεν το ταξίδι μας αξίζει, χωρίς να ελπίζουμε ή να περιμένουμε, ότι το νόημα αυτό θα έχει κάποια καθολικότητα... ότι θα το συμμαριστούν, δηλαδή, κατ' ανάγκη κάποιοι άλλοι.

Αν και το έγγραφο σε προηγούμενο κείμενο, θέλω να το επαναλάβω γιατί είναι η ωμή πραγματικότητα:

«Το ταξίδι της ζωής μας, για να γίνει υποφερτό από τη στιγμή που αρχίζουμε και αναρωτιόμαστε για τον λόγο του, το γεμίζουμε με ηδονές, με ψεύτικα νοήματα. Αλλιώς, θα μας φαινόταν άχαρο, ανούσιο. Γεμίζουμε, σα να λέμε, την τούρτα με κερασάκια, για να μας κάνει όρεξη να τη φάμε.

Όταν είμαστε παιδιά, η τούρτα της ζωής μας είναι μια πρωτόγνωρη γλυκιά εμπειρία. Δεν χρειαζόμαστε οπωσδήποτε κερασάκια για να εξακολουθούμε να την τρώμε λαίμαργα και με όρεξη. Ίσα-ίσα μάλιστα, όσο περισσότερα συμπληρώματα και καλούδια έχει αυτή η τούρτα κατά την παιδική μας ηλικία, τόσο δυσκολότερα θα βρούμε αργότερα αντίστοιχα υποκατάστατα. Καθώς όμως μεγαλώνουμε, η τούρτα μας φαίνεται ανιαρή, βαριόμαστε την ίδια γεύση της.»

Χρόνια και χρόνια μαςάμε τα ίδια. Επαναλαμβάνουμε την καθημερινότητά μας. Προς τι όλη αυτή η επανάληψη; Κανένα νόημα, μόνο διάφορα εφευρήματα. Προκοπή, γνώση, οικογένεια, πολιτισμός, υστεροφημία, κ.λ.π. Αναπόφευκτα αρχίζουμε να βάζουμε στη ζωή μας κερασάκια και άλλα στολίδια. Διαλέγουμε τη γαρνιτούρα που αρέσει σε μας προσωπικά για να υπάρξει ένα ψεύτικο νόημα να την φάμε, να καταφέρουμε να ταξιδέψουμε όσο το δυνατόν περισσότερο μπορούμε.

Σιγά να μην υπάρχω μόνο και μόνο για να ταξιδέψω.

Σιγά να μην υπάρχω, μόνο και μόνο για να παίξω με τους παιδικούς μου φίλους, να σπουδάσω, να κοινωνικοποιηθώ, να κάνω κάποιο ή κάποια επαγγέλματα, να πηγαίνω εκδρομές, να κάνω πολέμους, να τρώω μεζέδες, να αποκτώ χρήματα.

Σιγά να μην υπάρχω, για να έχω την ‘αναίδεια’ να γράφω τις αγωνίες μου.

Κι όμως, γεμίζω ένα σωρό χαρτιά με μαύρα σημαδάκια, για να διαδηλώσω σε μια χάρτινη πλατεία τις αντιρρήσεις μου, σαν μια προσπάθεια λύτρωσης. Μιας λύτρωσης από την κατανόηση, από την συνειδητοποίηση της φυλακής μου. Μιας φυλακής με υλικά καλούδια που τα μετατρέπω σε πνευματικά και φτιάχνω θεωρίες πλάνες για εξέλιξη, για θέωση.

Αλλοίμονο, δεν υπάρχει απόδραση.

Κάθομαι και γράφω, νομίζοντας, ότι θα μπορούσα να προκαλέσω μια εξέγερση, μια επανάσταση του νου, ενός ανθρώπινου κινήματος με συστρατευόμενους τα ζώα και τα φυτά, απέναντι σε ένα ‘Αίτιο’ που θέλουμε να λογοδοτήσει!

Ναι! Που θέλουμε επιτέλους να λογοδοτήσει!

«...»

«Ακούς ;;;»

«...»

‘Παράπονο’, προς Ένα (Απόντα;) Παραλήπτη!!!

Η ανυπαρξία... της ύπαρξης

Κλείνω πίσω μου την πόρτα, αφήνοντας έξω την εικόνα μου. Μια πόρτα σπιτιού, μια πόρτα δωματίου. Μια πόρτα εαυτού. Χώρισμα ανάμεσα σε δύο 'όψεις'.

Μυστική συνάντηση με μένα.

Αφήνω απ' έξω τα «πανωφόρια» μου, τους ρόλους μου. Γδύνομαι απ' το επάγγελμα, τη γυναίκα μου, τον ανθρώπινο κύκλο που τυλίγω γύρω μου. Αφαιρώ αυτοκίνητο, σκάφος, σπίτι, επιχείρηση, ότι κι αν έχω. Όλα ένα «περιτύλιγμα» που μέσα του κρύβομαι. Δεν είμαι εγώ αυτά. Είναι η αντανάκλαση που άφησα να βλέπουν οι άλλοι, γιατί 'φοβούνται' να δουν εμένα. Γιατί 'φοβάμαι' να δω εμένα. Μέσα σιωπή. Απόλυτη σιωπή. Γύρω, αμίλητα αντικείμενα. Καναπέδες, καρέκλες, κάδρα, βάζα, ένα σωρό άλλα, βαλμένα εκεί για να νομίζω πως δεν είμαι μόνος. Τα αφαιρώ κι αυτά. Εγώ και ένας καθρέπτης μόνο. Αρχίζω να γδύνομαι. Παλτό, πουκάμισο, παντελόνι, εσώρουχο, παπούτσια, κάλτσες. Γυμνός μπροστά στον καθρέπτη ανακαλύπτω εμένα. Ή μήπως δεν χρειάζεται κι αυτός; Δεν χρειάζεται να με βλέπω. Ποιος είμαι; Αδειάζω το μυαλό μου από τους ρόλους μου. Πετάω τα επίπλαστα. Σκίζω τα κοινωνικά επιχρίσματα. Εδώ μέσα, δεν έχω να αποδείξω τίποτα. Δεν έχω να παραστήσω τίποτα. Τι είμαι;

Ένα κομμάτι κρέας. Αναλώσιμος, τελείως αναλώσιμος. Με 'συλλαμβάνω' στο τραπέζι της κουζίνας. Μασάω ένα άλλο κρέας. Σε τι διαφέρει από μένα; Θα μπορούσε, εγώ να μασιέμαι από αυτό. Γιατί φτιάχνω μύθους ότι είμαι κάτι άλλο; Ντύνομαι περιτυλίγματα για να πάψω να είμαι κρέας. Να νομίζω ότι μασάω κάτι διαφορετικό από μένα. Η άμυνα της σκέψης. Μια αντίληψη ζωής στη φαντασία του μυαλού. Ανύπαρκτα ίχνη της ύπαρξής μου, που προσπαθώ να τα κάνω υπαρκτά «αλλάζοντας θέση στις πέτρες». Αγωνιάω να μη συμπεριληφθώ στην ανύπαρκτη ύπαρξη των κρεάτων, που σφάζω καθημερινά για να μασήσω.

Έχω διαμορφώσει το κρέας μου. Χτένισμα, ξύρισμα, καλλωπισμός, γκριμάτσες. Να μη μοιάζω με κρέας. Να είμαι αυτό που αιώνες τώρα προσπαθώ να πειστώ ότι είμαι. Ειδική κατηγορία δημιουργίας. Ο επονομαζόμενος άνθρωπος. Κάτι ξεχωριστό. Κλείνω τα μάτια για να μη βλέπω τα όμοιά μου. Γουρούνια, πρόβατα, αγελάδες, κουνέλια, σκύλοι, γάτες, ατελείωτα κρέατα. Όλα με κεφάλια, μυαλά, χέρια, πόδια, σώματα, καρδιές, εντόσθια. Όλα ίδια και εγώ επιμένω ότι δεν είμαι αυτά.

Γεμάτος θεωρίες, αποδείξεις του τίποτα. Γεννήματα της παρατήρησης, αποτελέσματα συλλογισμού, που πείστηκα ότι συνάδει με μια συμπαντική λογική. Συνδέω τη ζωή και το θάνατό μου με κάποιον προορισμό. Τον αναδεικνύω σε ξεχωριστό, θεϊκά καθορισμένο, βάλαμο στην «αρρώστια» της ύπαρξης.

Αποφασίζω να βγω. Κλείνω πίσω μου την πόρτα, συναντώντας έξω την εικόνα μου. Την προσπερνώ, αφήνω τα περιτυλίγματά μου. Εγώ το κρέας, αρχίζω να κυκλοφορώ.

Γεμάτοι κρέατα οι δρόμοι. Ντυμένα ελαφρά, βαριά, κομψά, άκομψα. Αρώματα σκεπάζουν την κρεάτινη μυρωδιά. Μακιγιάζ κρύβουν το αληθινό. Βαμμένα, άβαφτα, με κρέμες, πούδρες, σκουλαρίκια, χαϊμαλιά, γυαλιά, καπέλα. Κρέατα γέρικα, νεανικά, όλα κρυμμένα επιμελώς σε ένα σκηνικό μυαλού, σκηνικό πλάνης. Μέσα σε αυτοκίνητα, σε καράβια, πάνω στα πόδια τους, μεταφέρονται προς τα εκεί για να μπορούν να ξανάρθουν προς τα εδώ. Δήθεν απασχολημένα. Νομίζουν ότι δημιουργούν. Επιστήμες, τέχνες, αναδιαμόρφωση του χώρου. Όνειρα, σχέδια ζωής, ελπίδες, φιλοδοξίες, ενδιαφέροντα. Όλα τόσο έντονα, φτιάχνουν την ψευδαίσθηση. Μια ψευδαίσθηση ρεαλισμού.

Κρέατα στην κρεαταγορά, στην ψαραγορά. Εκατοντάδες πτώματα στολισμένα με τιμές, άλλες ακριβές, άλλες φτηνές. Τα παιχνιδίσματά τους αφημένα στα χωράφια, στα βουνά, στους αγέρες, στη θάλασσα, στα

ποτάμια. Ακόμη και στα εκτροφεία. Στη θέση τους πόνος. Χωρίς προσευχή για λύτρωση. Κρέατα φαγώσιμα, χωρίς σημάδια της ύπαρξής τους.

Κρέατα στο νοσοκομείο. Άρρωστα, πονεμένα. Προσεύχονται να γλυτώσουν. Χωρίς περιτυλίγματα, έτοιμα να ανταλλάξουν τα πάντα για λίγο χρόνο. Μάταιο.

Κρέατα στο νεκροταφείο. Ήσυχα, νεκρά, άχρηστα. Όλα ίδια, λιώνουν. Προσπάθησαν να αφήσουν ίχνη. Νόμιζαν, πως μέσα απ' αυτά θα συνέχιζαν να ζουν. Αγάσματα, κτίρια, εφευρέσεις, περιουσίες, δημιουργίες. Ίχνη με νόημα μόνο στον νοητό κόσμο μας. Έζησαν την πλάνη, που ζούμε εμείς ακόμη. Άραγε τώρα μπορούν να καταλάβουν;

Πρέπει να ντυθώ, να φορέσω τα περιτυλίγματα που θέλουμε οι πλανημένοι. Χωρίς αυτά, με «φοβούνται». Χωρίς αυτά, με «φοβάμαι». Μας θυμίζω τον εαυτό μας. Χωρίς αυτά, ... μπορεί και να με «φάνε».

Η ανυπαρξία ... της ύπαρξης.

Μέρος 2ο

Θεός... ο πιο γνωστός μας άγνωστος

Υπάρχει Αίτιο που δημιούργησε τα πάντα ;

Επικοινωνούμε μ' αυτό ;

Εμείς πάντως θέλουμε να επικοινωνούμε, μόνο που ΔΕΝ ξέρουμε αν το μήνυμα φθάνει κάπου και αν από κάπου έρχεται απάντηση. Το μόνο που κάνουμε, είναι να ερμηνεύουμε διάφορα γεγονότα και συμβάντα σαν απαντήσεις.

Μήπως παραδείγματος χάριν, επειδή επιθυμούμε να υπάρχει Θεός δημιουργός – όπως τον θέλουμε - όλων αυτών που αντιλαμβανόμαστε, για να νοιώθουμε ασφάλεια κάτω απ' αυτόν, υποθέτουμε ότι υπάρχει, έστω και αν ποτέ δεν επικοινωνήσαμε μαζί του, τοποθετώντας τον μάλιστα στον αχανή ουρανό;

Ποτέ κανείς μας δεν γνώρισε τον Θεό, ούτε επικοινωνήσε κατά βάθος μαζί του. Όλοι πιστεύουμε στα λόγια κάποιων ανθρώπων που έζησαν πολλά χρόνια πριν και που ισχυρίζονται ότι επικοινωνήσαν με τον Θεό, γνώρισαν το γιό του (Ιησούς Χριστός), τους προφήτες του (Μωάμεθ κ.α.), τους αγγελιοφόρους του –τους αγγέλους- καθώς και τον εχθρό του τον Διάβολο. Όλα αυτά τα έγραψαν και σε βιβλία που τα χαρακτηρίζουμε ιερά και μας υποχρεώνουν να τα μάθουμε από την παιδική κιόλας ηλικία κατά την εκπαίδευσή μας, για να μην πάψουμε να πιστεύουμε στα λόγια τους, εντάσσοντας μας σε κάποια θρησκεία.

Δεν είναι περίεργο που όλες οι θρησκείες διεκδικούν – κάθε μια για τον εαυτό της – το ότι αυτές μόνο γνωρίζουν τον αληθινό Θεό και ότι όλες οι άλλες είναι πλανεμένες; Δεν είναι επίσης περίεργο που άνθρωποι διανοούμενοι και στοχαζόμενοι, πιστεύουν σε διαφορετικές θρησκείες ή κοσμοθεωρίες και επιχειρηματολογούν γι' αυτές ; Ποιος έχει δίκιο ; Νομίζω κανείς ή μάλλον όλοι έχουν το δικό τους δίκιο που σίγουρα δεν έχει καμία σχέση με την αντικειμενική αλήθεια.

Δεν γνωρίζουμε αν υπάρχει καν 'Αίτιο'. Απλώς τα φαινόμενα μας παρασύρουν στο να δεχθούμε, αυθαίρετα, την ύπαρξη του 'Αιτίου'.

Αν δεν υπάρχει Αίτιο, τότε προφανώς οι προσευχές μας είναι μάταιες γιατί απευθύνονται προς το τίποτα.

Αν πάλι υπάρχει, δεν γνωρίζουμε αν θα θελήσει ποτέ να επικοινωνήσει μαζί μας και να μας συστηθεί και μάλιστα όχι επιλεκτικά σε κάποιους, αλλά σε όλους και χωρίς να χρειάζονται φανταστικές θρησκείες και φανταστικοί δήθεν εκπρόσωποι. Συνεπώς, δεν μπορούμε να ξέρουμε αν είναι ένα ή πολλά. Χάριν ευκολίας μας ας υποθέσουμε ότι είναι ένα και το οποίο πιθανότατα είναι απρόσωπο. Ούτε αρσενικός, ούτε θηλυκό, ούτε 'ουδέτερο'. Κακώς προσφωνούμε το Αίτιο ως 'Αίτιο', αφού δεν γνωρίζουμε αν είναι ουδέτερο, ή ως 'Θεός', αφού δεν γνωρίζουμε αν είναι αρσενικός. Αυτά είναι χαρακτηριστικά των ανθρώπων, των ζώων, των 'φυτών'. Απλώς δεν έχουμε κατασκευάσει, εμείς οι άνθρωποι, κάποια λέξη για την προσφώνηση του απρόσωπου και καταφεύγουμε στην λύση που μας ταιριάζει περισσότερο, με τον κίνδυνο πάντα να λησμονήσουμε την σύμβαση που κάναμε και να δεχτούμε τελικά το απρόσωπο Αίτιο, σαν να έχει πρόσωπο, αρσενικό, θηλυκό ή ουδέτερο.

Όταν ζεις μέσα σε ένα σύμπαν που μοιάζει με 'χριστουγεννιάτικη μπάλα', δεν γνωρίζεις ούτε ποιος κρατάει, αν κρατάει, τη μπάλα, ούτε σε ποιο κλαδί του 'χριστουγεννιάτικου δέντρου' την έχει, ίσως, κρεμασμένη, ούτε αν σκοπεύει να την αφήσει να σπάσει στο 'πάτωμα', ούτε αν μπορεί να του πέσει άθελά του. Ναι, ακόμη κι αυτό. Δεν γνωρίζεις τι υπάρχει εκεί έξω.

Αυτό το 'έξω', ας το αποκαλούμε ΘΕΟ.

Θρησκεία... η απενοχοποίηση των Ενόχων

Καθώς ο άνθρωπος συνειδητοποίησε την ύπαρξή του και ένοιωσε ότι είναι κάτοικος ενός ουράνιου σώματος - της Γης - και μαζί μ' αυτό πλανάται στο αχανές διάστημα, άρχισε να νοιώθει δέος για την απεραντοσύνη που έβλεπε γύρω του και την αντίστοιχη μικρότητά του.

Άρχισε ν' αναρωτιέται.

«Ποιος είμαι, τι κάνω εδώ, γιατί ζω, τι ήμουνα πριν γεννηθώ, τι γίνομαι όταν πεθάνω, τελειώνει κάπου το σύμπαν, Ποιος με έφτιαξε, Ποιος έφτιαξε όλα τα υπόλοιπα;»

«Μπορώ να επικοινωνήσω με Αυτόν που τα έφτιαξε όλα αυτά; Με αυτόν που τα δημιούργησε; Με τον Δημιουργό;» Μεγάλη η επιθυμία. Μέγιστη.

Πράγματι Μέγιστη η επιθυμία, τόσο, που στο τέλος ευοδώθηκε. Όχι γιατί, ξάφνου, αποφάσισε το Αίτιο να συμμερισθεί τις αγωνίες μας και να επικοινωνήσει μαζί μας, αλλά γιατί η τόσο μεγάλη επιθυμία κάποιων, στο παρελθόν, -μπορεί να συμβεί κάλλιστα και στο παρόν ή ακόμη και στο μέλλον- για επικοινωνία, τους έπεισε ότι επικοινωνήσαν. Όπως ο διψασμένος στην έρημο, βλέπει να 'ξεφυτρώνουν' οάσεις και λιμνούλες.

Δεν αμφέβαλαν καθόλου ότι έζησαν αυτή τη μέγιστη εμπειρία. Ο εγωισμός τους όμως, δεν τους άφησε να σκεφτούν, γιατί άραγε το Αίτιο να επιλέξει αυτούς ; Δεν υπήρχαν και άλλοι εξ ίσου 'σοφοί' και 'καλοί' άνθρωποι; Κι έπειτα, όλες αυτές τις χιλιάδες χρόνια τι περίμενε το Αίτιο για να επικοινωνήσει; Αυτών ειδικά τις δεήσεις;

Κηρύσσοντας λοιπόν, αυτήν τους την 'εμπειρία' στο 'διψασμένο' λαό, είτε αυτός ο λαός βρισκόταν στην Ελλάδα, είτε στην Αίγυπτο, στην Ινδία, στην Κίνα, στην Ιερουσαλήμ, απανταχού στη Γη, δημιούργησαν συστήματα, θεωρίες, αποκάλυψης του Αιτίου και επικοινωνίας μαζί του μέσω διαφόρων ενδιάμεσων. Τις ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ. Ο προσωποποιημένος Θεός, ο υιός του

Θεού Χριστός, οι Άγιοι, ο Αλλάχ, ο Προφήτης Μωάμεθ, ο Βούδας, το Δωδεκάθεο των αρχαίων Ελλήνων, οι Θεοί των Αιγυπτίων, των Ίνκας, των Ινδών, είναι μερικά μόνο παραδείγματα, της προσπάθειας που κατά καιρούς έγινε και γίνεται για να πιστέψουν οι διάφοροι λαοί στην αυθεντικότητα του κατά περιοχές προτεινόμενου Θεού, και των ενδιαμέσων του.

Νομίζω φθάνει στα όρια του ΘΡΑΣΟΥΣ, η προσπάθεια των αυτοεπονομαζόμενων εκπροσώπων του Θεού, ή του Αλλάχ, ή του Βούδα ή δεν ξέρω κι εγώ ποιανού άλλου, να πείσουν τις ανθρώπινες μάζες ότι κατέχουν το μυστικό της Σωτηρίας τους. Αμύθητα χρηματικά ποσά εισπράττονται επί αιώνες με το πρόσχημα ότι είναι για αγαθό σκοπό, για την σωτηρία μας. Μοναστήρια φρούρια, με τιμαλφή που θα ζήλευε κάθε φιλάργυρος, περιουσίες από οικόπεδα, διαμερίσματα, κτήματα, σπίτια, αυτοκίνητα, πλοία, αεροπλάνα, είναι μερικά μονάχα απ' αυτά που μου έρχονται στο μυαλό. Όλες οι θρησκείες είναι στην ουσία κερδοφόρες επιχειρήσεις.

Οποιοσδήποτε μελετήσει σοβαρά -απαλλαγμένος από προκαταλήψεις, φοβίες και ταμπού- τα ιστορικά δεδομένα που υπάρχουν στα τέσσερα Κανονικά αλλά και στα Απόκρυφα Ευαγγέλια, στα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας, στα Ευαγγέλια του Θωμά, της Μαγδαληνής, του Ιούδα και πολλών άλλων, καθώς επίσης και στα 'Ιερά' βιβλία όπως το Κοράνι, οι Βέδες, και πολλά άλλα, που κρύβονται όμως επιμελώς, θα αντιληφτεί πως από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας, πολλοί αφυπνισμένοι γνωστοί σαν 'θεϊκά' πρόσωπα όπως ο Χριστός, ο Μωάμεθ, ο Βούδας και άλλοι, ήταν απλοί άνθρωποι σαν και μας, που προβληματίστηκαν, αναρωτήθηκαν και προσπάθησαν να ορίσουν Κανόνες καλής ατομικής και κοινωνικής ζωής. Προσπάθησαν να διαδώσουν ένα μήνυμα,... μια «συνταγή» καλής διαβίωσης. Ένα μήνυμα διευκόλυνσης των άλλων και του εαυτού.

Δυστυχώς όμως κάποιοι ασυγχώρητοι οπαδοί τους, αντί να κατανοήσουν το μήνυμα, προτίμησαν να θεοποιήσουν τον «ταχυδρόμο» σαν ένα άλλοθι ότι δήθεν κατάλαβαν. Με θεμέλιο τις προτάσεις τους, έφτιαξαν φιλοσοφικά μοντέλα -γνωστά ως θρησκευτές- σχετιζόμενα με το άγνωστο Αίτιο της ύπαρξης του κόσμου που αντιλαμβανόμαστε και 'έβαλαν όλη την ανθρωπότητα' να ζει σε έναν ύπνο πίστης. Μεγάλη η κοροϊδία, για την οποία οι περισσότεροι φοβούνται ακόμη και να αναρωτηθούν.

Θέλω σ' αυτό το σημείο να διευκρινίσω, χωρίς να νοιώθω ότι έχω υποχρέωση, αλλά για να προλάβω τυχόν εύκολα 'αφοριστικά' λόγια, πως νομίζω –δεν πιστεύω- ότι υπάρχει μια Αιτία, που στην Ελλάδα την ονομάζουμε Θεό, καθώς σύμφωνα με τη δική μου λογική, όλα όσα αντιλαμβάνομαι, -έστω και αν είναι μια υποκειμενική πραγματικότητα, μια 'εικόνα', ένα 'είδωλο' κάποιας αντικειμενικής πραγματικότητας που δεν μπορώ να την γνωρίσω-, πρέπει να έχουν μια Αιτία ύπαρξης.

«Γιατί λοιπόν όταν φοβόμαστε, είμαστε άρρωστοι, κινδυνεύουμε ή είμαστε ευάλωτοι, επικαλούμαστε τη βοήθεια της Παναγίας, του Χριστού, των Αγίων;» «Σώστε μας, βοηθήστε μας,...»

«Γιατί δεν έχουμε που 'να πιαστούμε'!»

«Γιατί μας έμαθαν να πρέπει 'να πιαστούμε'!»

Θα θέλαμε να νοιώθουμε ασφάλεια από το ότι, έστω και αν δεν γνωρίσαμε ποτέ τον Θεό, το Αίτιο όλων, τουλάχιστον γνωρίσαμε τον υιό του, τους προφήτες του, ή κάποιους άλλους 'συγγενείς' του. Όμως, αντί να επιμένουμε να ζούμε με το μύθο που μας αρέσει, είναι προτιμότερο να ζούμε στην πραγματικότητα που προκύπτει από τον ανεπηρέαστο συλλογισμό μας.

Νομίζω, ότι υπάρχει η Αιτία λοιπόν. Όχι όμως ο 'αντικατοπτρισμός' της, η 'όαση' που γεννάει ο νους, η ψευδαισθήση της γνωριμίας της.

Συνήθως οι ‘ευλογημένοι’ ταυτίζουν τις λέξεις ‘άθρησκος’ και ‘άθεος’. Τους βολεύει η ταύτιση της θεωρίας τους (θρησκεία), με το Αίτιο (Θεός). Δημιουργούν φοβίες στον κόσμο, εξασφαλίζοντας την ύπαρξή τους, βάζοντας εαυτούς σαν μέρος του όλου τελετουργικού. Διατυμπανίζουν ότι αυτοί ΑΓΑΠΟΥΝ τον Θεό και καλούν τους πιστούς να τον αγαπήσουν κι αυτοί. Θεωρούν ότι, δεν αρκεί να έχουν μια εσώτερη δική τους άποψη περί Δημιουργού και δημιουργίας, αλλά πρέπει οπωσδήποτε να πείσουν όσο το δυνατό περισσότερους ως προς αυτήν και επιπλέον να ‘διαλαλούν’ αυτήν την άποψή τους ως δήθεν ‘θεόσταλη’.

Μήπως στην ουσία δεν είναι και οι ίδιοι πεπεισμένοι και επιδιώκουν μια επιβεβαίωση της επιλογής τους, ως αντανάκλαση, από το πείσιμο των άλλων, που θα είναι τόσο ισχυρότερη όσο περισσότεροι είναι οι πιστεύσαντες;

Γιατί και σε ποιόν, είναι απαραίτητο να δείξουμε ότι πιστεύουμε; Στον ‘Θεό’ ή στους ανθρώπους; Χρειάζεται να δει ο υποτιθέμενος Θεός ότι πιστεύουμε; Αυτή είναι η επιθυμία του; Να ακούει να του λέμε προσευχές και ότι πιστεύουμε πως είναι ο Θεός; Όλα τα άλλα όντα της φύσης, που δεν προσεύχονται και δεν λένε ότι πιστεύουν, είναι καταραμένα, αμαρτωλά; Ή μήπως ο Θεός έδωσε σε εμάς τους ανθρώπους σκέψη, μόνο και μόνο για να μπορούν κάποια δημιουργήματά του –εμείς οι άνθρωποι δηλαδή- να δηλώνουν την πίστη τους σ’ αυτόν;

Αναμφίβολα, μόνο για τους ανθρώπους δείχνουμε ότι πιστεύουμε.

Μήπως τελικά, οι λόγοι αυτού του επίμονου και παθιασμένου προσανατολισμού των λαών σε κάποια θρησκεία είναι οικονομικοί, ή μήπως είναι λόγοι συγκράτησης μιας κοινωνικής συνοχής βάσει ηθικών αρχών, μπροστά στο φόβο ανεξέλεγκτων συμπεριφορών; Μήπως και τα δύο;

Τι εννοούν όμως όλοι, κληρικοί και πιστοί, όταν λένε αγαπά τον Θεό ;

Για να το θέσω αλλιώς, πως θα μπορούσε να πει κάποιος ότι μισεί το Θεό; Μισείς κάποιον που έχεις σχέση μαζί του, εν προκειμένω αρνητική ή αντίστοιχα αγαπάς κάποιον που έχεις μαζί του θετική, θετικότερη θα έλεγα, σχέση. Αλλά και πάλι η αγάπη και το μίσος προϋποθέτουν πρόσωπα για την ανάπτυξή τους. Το Αίτιο όμως, θεωρώντας πάντα ότι υπάρχει, δεν μπορεί να έχει πρόσωπο καθώς δεν έχει τα απλοϊκά χαρακτηριστικά μας. Εκτός κι αν δεχθούμε το «Καθ' εικόνα και ομοίωση» που μας βολεύει. Άκρως άκρως εγωιστικό, για να μην πω τίποτε άλλο.

Μήπως η αγάπη είναι, στην ουσία, φόβος; Μήπως λέμε σ' αγαπώ Θεούλη μου, γιατί φοβόμαστε μήπως μας πάρει από 'κακό μάτι' και όταν πεθάνουμε – γιατί όσο είμαστε ζωντανοί δεν φοβόμαστε – μας ρίξει στην Κόλαση; Ας λέμε ότι αγαπάμε τον Θεό, ώστε όταν έρθει 'η ώρα της κρίσης' να μας στείλει στον Παράδεισο.

Φόβος λοιπόν κι όχι αγάπη. Από ποιον όμως φοβόμαστε τελικά;

Όχι σίγουρα απ' τον 'Θεό' που είναι απρόσωπος.

Το σοφό Αίτιο, δεν μας έβαλε σ' αυτή την άκρη του κόσμου να ζήσουμε στιγμιαία ως προς την αιωνιότητα, για να έχει μετά μια δικαιολογία να μας τιμωρήσει. Ο φόβος, ή αλλιώς η 'αγάπη προς τον Θεό', είναι εφεύρημα των απανταχού 'εκπροσώπων του. Είναι το δόλωμα που κρατάει δισεκατομμύρια ανθρώπων 'πελάτες' των θρησκειών.

Κι αφού υπάρχει τελικά φόβος, από ποιόν μπορεί να φοβάται κανείς ;

Φόβο προκαλούν τα πρόσωπα, είτε αρσενικά είναι αυτά, είτε θηλυκά, είτε ουδέτερα. Φοβόμαστε τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά, τα στοιχεία της φύσης.

Μα κυρίως, τον εαυτό μας. Φοβόμαστε για τις ενοχές μας, που τις ξέρει ο καθένας μας και κλείνει τα μάτια αφήνοντας – εύκολη λύση - ένα Θεό να του τις ξεπλύνει. Τις ενοχές από τον αδερφό του που αδίκησε, από τον

φτωχό που δεν βοήθησε, από τον πελάτη που κοροΐδεψε, από τον συνάνθρωπο που σκότωσε, από το ζώακι που κακοποίησε, από τον πλανήτη (σπίτι του) που καταστρέφει, από τον χλευασμό όσων δεν συμφωνούν μαζί του, από τον εαυτό του που του στέρησε μια ζωή συντονισμένη με το φυσιολογικό, από τον εαυτό του που τον ‘βίασε’ ζητώντας του να ζήσει κάνοντας όλα τα παραπάνω.

Κι όταν κάποιος δεν πείθεται να πιστέψει την θρησκεία των μεν κι επιμένει να πιστεύει την θρησκεία των δε ; Κι αν δεν πιστεύει σε καμία ; Τότε είναι αμαρτωλός ; Πρέπει να αφοριστεί ; Να διωχθεί ;

Ποιος δεν γνωρίζει τους διωγμούς, τα βασανιστήρια και τους θανάτους, που έχουν υποστεί εκατομμύρια άνθρωποι, ανά τους αιώνες, από οπαδούς και ‘εκπροσώπους’ διαφόρων θρησκειών, για να πειστούν. Κι όλα αυτά, δήθεν, γιατί νοιαζόντουσαν για την ‘σωτηρία’ τους.

Είναι απαράδεκτο για τους σκεπτόμενους ανθρώπους, να επιτρέπουν σε όλους αυτούς να φτιάχνουν θρησκευτικούς μύθους, μέσα στους οποίους μας υποχρεώνουν να γεννηθούμε, να εκπαιδευτούμε, να ζήσουμε. Είναι απαράδεκτο να τους αφήνουμε να μας πλανεύουν.

Το Αίτιο δεν δίνει –ούτε το ίδιο ούτε μέσω μεσαζόντων- εντολές, κανόνες, διδασκαλίες . Ότι ήθελε να προνοήσει για μας, έχει φροντίσει να υπάρχει στον γενετικό μας κώδικα. Γι’ αυτό ο καθένας από μας τους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά, γνωρίζει τι πρέπει να κάνει και τι δεν πρέπει, μέσα στα πλαίσια πάντα της μορφής της ζωής του και των εξ αυτής απορρεόντων δυνατοτήτων του.

Κανόνες και εντολές, επιβολές και διαταγές, δίνουν μόνο οι άνθρωποι υπό μορφή διδασκαλιών, που ενίοτε τις παρουσιάζουν ως θεϊκές. Αυτές οι δήθεν θεϊκές, αλλά στην ουσία ανθρώπινες, είναι οι διδασκαλίες των

διαφόρων θρησκειών, που σκοπό έχουν να εξασφαλίσουν τη διατήρηση ενός προτύπου ζωής, ατομικής και κοινωνικής. Ενός προτύπου, όχι κατ' ανάγκη σοφού, αλλά απορρέοντος από τη λογική και 'ηθική' αυτών που το όρισαν και συνεχίζουν να το ορίζουν μέσω των διδασκαλιών τους, τις οποίες για να γίνουν καθολικά αποδεκτές τις έχρισαν θεϊκές.

Ας μην αναζητάμε θαύματα και ειδικές ικανότητες από κάποιον, για να μας λυτρώσουν. Ψάχνουμε σε λάθος μέρος. Το μυστικό κρύβεται στην κατανόηση της κοινής μας μοίρας. Απλά, να διευκολύνουμε ο ένας τη ζωή του άλλου, χωρίς κανένα ανταποδοτικό κίνητρο.

Να ταΐσουμε όσους πεινάνε, χωρίς να περιμένουμε κάποτε να μας ταΐσουν. Να δώσουμε από τα ρούχα μας, σε όσους κρυώνουν και να στεγάσουμε αυτούς που δεν μπορούν να πληρώσουν για ένα ζεστό κατάλυμα. Να βρούμε ή να δώσουμε δουλειά στους άνεργους και να αγκαλιάσουμε τους απελπισμένους. Και όλα αυτά, μη προσδοκώντας ανταπόδοση... Να είστε σίγουροι, ότι τότε θα βρούμε τη γαλήνη... Θα έχουμε επιτελέσει ένα θαύμα. Εμείς είμαστε οι «θαυματοποιοί», απλά, δεν το ξέρουμε!

Κάποτε είχαν βγει και συγχωροχάρτια, όπως θα γνωρίζετε. Αθλιότητες !

Η απενοχοποίηση των Ενόχων.

Πιστοί... όλου του κόσμου, ... τσακωθείτε !!!

Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι, Ινδουιστές, Βραχμάνοι, Βουδιστές, Ομάδες ανθρώπων, άλλες μεγαλύτερες και άλλες μικρότερες, που τους ενώνει ένας κοινός θρησκευτικός προσανατολισμός. Πειπισμένοι και τις περισσότερες φορές φανατισμένοι, διεκδικούν ή μάλλον απαιτούν, το αλάθητο της θρησκευτικής τους επιλογής. Δεν υπάρχουν αναστολές ως προς την ορθότητα της πίστης τους.

Με κάποιο τρόπο, όλος αυτός ο κόσμος πείστηκε. Είτε γιατί επηρεάστηκε καθοριστικά από το θρησκευτικό περιβάλλον στο οποίο γεννήθηκε ή καλύτερα μεγάλωσε, είτε γιατί στην πορεία της ζωής του έζησε καταστάσεις όπως κατήχηση, 'θαύματα' ή ακόμη και λύτρωση από αδιέξοδα.

Σε τι πιστεύουν όμως όλοι αυτοί οι άνθρωποι ;

Η προφανής απάντηση είναι ότι, πιστεύουν σε μια συγκεκριμένη μορφή ύπαρξης του 'Αιτίου', καθώς και σε μια συγκεκριμένη θρησκευτική φιλοσοφία, που δημιουργήθηκε από τον ή τους εισηγητές της θρησκείας τους και που διέπει τις αρχές στις οποίες στηρίζουν την ζωή τους.

Η μη προφανής απάντηση όμως, είναι άλλη. Εκτός ολίγων εξαιρέσεων, ανθρώπων που, αφού πείστηκαν, ο βίος τους συνάδει με τις ηθικές αρχές της θρησκείας τους, οι υπόλοιποι εντάσσουν εαυτόν στους πιστούς κάποιας θρησκείας, συνήθως αυτής στην οποία υπακούει η πλειοψηφία του κοινωνικού τους περιβάλλοντος, χωρίς να τους απασχολεί η ηθική δέσμευση των σκέψεων, των συμπεριφορών και των δραστηριοτήτων τους ως προς τις αρχές αυτής της θρησκείας.

Η πλειοψηφία των 'πιστών', χρειάζεται ένα 'ένδυμα' για να μπορεί να κρύβει κάτω απ' αυτό όλες τις ενοχές από την ζωή τους. Το 'ένδυμα' του πιστού, του θρησκευόμενου ανθρώπου που πηγαίνει αρκετά έως πολύ

συχνά στον ανάλογο Οίκο του Θεού, που φροντίζει να δείχνει στους γύρω του ότι κάνει τον ανάλογο συμβολισμό, όπως τον σταυρό του με τον ορθόδοξο ή τον καθολικό τρόπο, μετάνοιες, διάφορες στάσεις των χεριών και του σώματος, κτυπήματα του κεφαλιού σε ένα τοίχο, ανάματα κεριών, κ.ά.

Άνθρωποι που αναζητούν ένα άλλοθι, ένα ‘συγχωροχάρτι’, για να το δείχνουν βασικά στους άλλους, εκτός και αν έχουν τη διαστροφή να το δείχνουν και στον εαυτό τους.

Άνθρωποι, που κατά βάθος θέλουν να δικαστούν για όλες τις σκέψεις και πράξεις τους που δεν συμφωνούν με τη ηθική, όπως ο καθένας τους την αντιλαμβάνεται, αλλά και που συγχρόνως θέλουν να αθωωθούν.

Οι πιο πολλοί επειδή αισθάνονται αφώτιστοι, έχουν ανάγκη από μύθους που δήθεν γνωρίζουν την μεταφυσική αλήθεια, που έχουν ένα δικό τους φως και που μπορούν να δώσουν απ’ αυτό και σ’ όλους τους άλλους. Αυτούς τους μύθους, όταν δεν αναδυθούν απ’ εαυτών, βρίσκεται κάποιος ή κάποιοι που τους κατασκευάζουν, γιατί ξέρουν την ανάγκη της μάζας. Βρίσκονται οι εκάστοτε ‘εκπρόσωποι του Θεού’ που κατασκευάζουν τις θρησκείες μετατρέποντας έτσι την ανθρώπινη μάζα σε φανατισμένους πιστούς.

Πράγματι, ο φανατισμός είναι το κύριο χαρακτηριστικό αυτών των ετερόφωτων ανθρώπων, που μπροστά του παραμερίζει η λογική, η κατανόηση και ο σεβασμός των άλλων. Οι φανατισμένοι με την λατρεία του μύθου τους, συνήθως χάνουν την αυτοεκτίμησή τους. Χαμηλώνουν ασυνείδητα, για να εξυψωθεί ο μύθος. Φοβούνται μην χάσουν το παραμύθι της σωτηρίας τους, γι’ αυτό και φανατίζονται και γίνονται επικίνδυνοι... πολεμώντας μάλιστα οτιδήποτε δείχνει ότι τα όνειρα και οι ελπίδες ήταν κάλπικα.

Οι πιο αιματηροί πόλεμοι, έγιναν και γίνονται από πιστούς στο όνομα της θρησκείας. Εκατέρωθεν

προφασίζονται την αγάπη του Θεού τους μόνο γι' αυτούς. «Βοήθα τον στρατό μας, Θεέ μας, για να νικήσουμε τους 'άπιστους'». Ρέει το αίμα αμφοτέρων. Μπορεί οι οικογένειες να χηρεύουν από πατεράδες, μανάδες και παιδιά, όμως η βλακεία περισσεύει.

Εκατομμύρια σπαταλιόνται για να εξευμενιστούν οι Θεοί με τάματα, δωρεές, κεριά, λαμπάδες, φυλαχτά και κάθε λογής χαίμαλιά, κληρονομίες από σπίτια και ακίνητες περιουσίες, την ίδια ώρα που εκατομμύρια συνάνθρωποι είναι άστεγοι, πεινασμένοι, διψασμένοι και αμόρφωτοι.

Η πίστη των 'πιστών', ουσιαστικά, βρίσκεται στην υπηρεσία της αυτοσυντήρησης του εαυτού.

Γιατί προσευχόμαστε; τι επιδιώκουμε με την προσευχή μας όταν λεμε, «Πιστεύω σε ένα Θεό πατέρα παντοκράτορα», δηλαδή «Πιστεύω ότι εσύ το -ασύλληπτο από το νου- Αίτιο του κόσμου είσαι ο δημιουργός και ο εξουσιαστής των πάντων»; Γιατί του το δηλώνουμε; Για να μας ξεχωρίσει από τα υπόλοιπα δημιουργήματά του που δεν του το λένε ώστε να έχουμε μια καλύτερη μεταχείριση στο διηνεκές; Και τι γνώμη θα σχηματίσει για μας αυτό το Αίτιο, ο Θεός, όταν δει ότι θέλουμε να μας ξεχωρίσει από τους άλλους;... ότι νοιαζόμαστε μόνο για τον εαυτό μας;

Είναι δυνατόν να προσεύχεται κανείς, χωρίς να επιδιώκει κάτι προς το συμφέρον του από τον Θεό; Απλώς να του δηλώνει την πίστη του;

Ας μην κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας. Έχουμε προσευχηθεί ποτέ, ή έχουμε ακούσει προσευχή άλλων που να μην καταλήγει με κάποιο αίτημα όπως,... βοήθησέ με, βοήθησε τους δικούς μου, σώσε με, φύλαγε το παιδί μου που είναι στρατιώτης, θεράπευσέ με, έχε με ή έχε μας καλά, δώσε μου υγεία, φύλαγε τον στρατό μας, το έθνος μας, το σπίτι μου, να προκόψει το παιδί μου και πολλά άλλα;

Αναρωτηθήκαμε άραγε γιατί πρέπει να μας δοθούν αυτά που ζητάμε; Επειδή δηλώνουμε πιστοί; Επειδή παρακαλάμε; Μήπως γιατί κάνουμε καλές πράξεις; Γι' αυτό τις κάνουμε; Για να παρέμβουν οι 'Άγιοι' και οι 'Θεοί' στη φυσική εξέλιξη; Εμείς να μην αρρωστήσουμε, να μην πεθάνουμε. Και οι υπόλοιποι; οι άλλοι πιστοί; Οι άπιστοι; αυτοί που δεν τους απασχολούν οι δηλώσεις περί πίστεως, θρησκείας και Θεών; Αυτοί να αρρωστήσουν, να πεθάνουν, να μην πάει καλά η ζωή τους;

Όπως διαφαίνεται, στην ουσία πίσω από όλα αυτά κρύβεται ο φόβος μας μήπως πάθει κάτι ο εαυτός μας και το «κουκούλι» -γνωστό ως αγάπη- που έχει φτιάξει γύρω του από ανθρώπους ακόμη και από αντικείμενα ή άυλες έννοιες, για να του εξασφαλίζουν συναισθηματική ασφάλεια. Άκρατος εγωισμός, αγωνία για την επιβίωση του εαυτού.

Θα μπορούσε όμως κανείς να μην είναι εγωιστής;... Να δείξει ότι νοιάζεται πρωτίστως για όλους τους άλλους; Μήπως να προσεύχεται για όλους, χωρίς να ξεχωρίζει τον εαυτό του;

Μα και πάλι περί εγωισμού πρόκειται. Οσάκις προσευχόμαστε αιτούμενοι οτιδήποτε, σημαίνει ότι δεν εμπιστευόμαστε την απόλυτη σοφία του υποτιθέμενου υπέρτατου όντος και την απόλυτη ελευθερία του στις βουλές του, ακόμη και ενάντια στο αίτημά μας και προσδοκάμε να τον επηρεάσουμε προς την κατεύθυνση που επιθυμούμε.

Ποιος Θεός ευλογεί αυτόν τον παραλογισμό ;
Η κοροϊδία του εαυτού.

Δεν πιστεύω εις... μόνο νομίζω...

Οι άνθρωποι που είναι προσηλωμένοι σε μια κοσμοθεωρία φιλοσοφική, θρησκευτική ή κοινωνική, είναι στην ουσία πνευματικά ‘φυλακισμένοι’, μη μπορώντας να δραπετεύσουν σε λογικές άλλων και θυσιάζοντας, συνήθως στο βωμό των πεποιθήσεών τους, αξίες που υποτίθεται ότι υπηρετούν.

Γεννηθήκαμε σε ένα υλικό κόσμο για να αποκτήσουμε τις εμπειρίες της ύλης. Για όποιο λόγο κι αν συμβαίνει αυτό, απλώς συμβαίνει χωρίς να ερωτηθούμε, χωρίς να ζητηθεί η άδειά μας.

Για το μόνο που εμείς μπορούμε να έχουμε άποψη και να αποφασίσουμε, είναι η ‘διακοπή’ αυτής της εμπειρίας. Η διακοπή αυτής της ζωής. Έχει όμως νόημα, να ‘σπάσουμε’ το συμβόλαιο της εμπειρίας που υπογράψαμε με τη γέννησή μας, χωρίς να γνωρίζουμε μάλιστα τους όρους του και τον αντισυμβαλλόμενο, επιδιώκοντας τις συνέπειες αυτής της διακοπής ;

Και τι γίνεται μετά ; Υπάρχει η ψυχή μας για να ‘συνεχίσει’ ; Πολλά έχουν λεχθεί και γραφτεί ανά τους αιώνες.

Μήπως, ψυχή είναι η αυτοσυνείδησή μας ως κατοίκου στο σώμα μας, σαν αυτό να είναι σπίτι που το κατοικούμε;

Είμαστε, άραγε, κάτοικοι στο σώμα μας ή είμαστε το σώμα μας; Αλλά ακόμα και αν είμαστε το σώμα μας, αισθανόμαστε σαν να κατοικούμε σ’ αυτό. Σαν να είναι το σπίτι που μας στεγάζει, το όχημα που μας μεταφέρει, η ‘κρυψώνα’ μας. Σαν να είμαστε κάποιοι άλλοι άυλοι, ασώματοι, μέσα στο σώμα μας. Οι άλλοι ξέρουν αυτό αντί για μας και ίσως γι’ αυτό φροντίζουμε να του δίνουμε την εμφάνιση –υλική και ‘πνευματική’- που επιθυμούμε να δουν οι άλλοι ως εμάς που είμαστε μέσα, χωρίς αυτή η εμφάνιση να είμαστε οπωσδήποτε εμείς.

Επειδή βλέπουμε τα σώματα αυτών που πεθαίνουν να αποσυντίθενται ή να καίγονται, φτιάχνουμε το σενάριο ότι

η ψυχή πρέπει να είναι αθάνατη, ότι πρέπει να είναι ουσία και ότι η ουσία δεν χάνεται, καθώς δεν μπορούμε να εξηγήσουμε αλλιώς την ύπαρξή μας, παρά μόνο σαν μέρος μιας συνέχειας. Υποθέσεις.

Γι' αυτό, ίσως, είναι βιαστικό και μάταιο να προσπαθούμε να αποκτήσουμε εμπειρίες και γνώσεις ψυχικές ή πνευματικές. Αν αυτό πρέπει να συμβεί, κάποτε, θα συμβεί είτε μας αρέσει είτε δεν μας αρέσει. Και πάλι δεν θα ερωτηθούμε. Θα 'υπογράψουμε' πάλι ένα 'συμβόλαιο', χωρίς να ξέρουμε ίσως ξανά ούτε τους όρους, ούτε τον αντισυμβαλλόμενο.

Δεν πιστεύω εις... μόνο νομίζω, ότι πρέπει να ζήσω αυτήν την υλική ζωή που μου παρεχωρήθη, έχοντας συναίσθηση της πλανεμένης αντίληψης του κόσμου από μέρος μου, αποδεχόμενος τα περιθώρια που μου επετράπησαν και αφήνοντας την ευθύνη της 'αποστολής' μου στο 'Αίτιο' που υποθέτω ότι προϋπάρχει και ευθύνεται για την ύπαρξή μου.

Αυτοκριτική... ενός άλλου, ... εμένα, ... εσένα

Κι όταν, οι σκόρπιοι άνθρωποι μαζεύτηκαν σε κοινωνία,...

αυτούς που μέχρι τότε δεν ένοιωσαν ‘ζυγό’,
μόνο του ‘Ενός’ ο Λόγος μπορούσε να ‘δαμάσει’ !!!
Μα κι αν ο Θεός Λόγος ΔΕΝ υπήρχε ν’ ακουστεί, ...
αρκούσε ένας Μωϋσής, ... για να επινοηθεί ...

Εγώ ειμί κύριος ο Θεός σου ...
Εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σου ...

Ου ποιήσεις σ’ εαυτώ είδωλον ...
Να μην κατασκευάσεις είδωλα για να τα λατρέψεις σαν
Θεό ...

Ου λήμψη το όνομα κυρίου του Θεού σου επί ματαίω ...
Να μην ορκίζεσαι στο όνομα του Θεού σου χωρίς
λόγο...

Μνήσθητι την ημέραν των σαββάτων αγιάζειν αυτήν ...
Να τηρείς την αργία του Σαββάτου ...

Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα ...
Να σέβεσαι τον πατέρα σου και την μητέρα σου ...

Ου μοιχεύσεις
Να μην προσβάλλεις τη συζυγική τιμή του άλλου

Ου κλέψεις
Να μην κλέψεις

Ου φονεύσεις
Να μη σκοτώνεις

Ου ψευδομαρτυρήσεις

Να μη λες ψέματα ...

Ουκ επιθυμήσεις όσα τω πλησίον σου εστιν

Να μην επιθυμείς ... όσα ανήκουν στο συνάνθρωπό σου

... να επινοηθεί (ο Θεός Λόγος), σύμφωνοι. ΟΧΙ όμως για να χρειασθεί να λογοδοτήσω σε κατασκευασμένο Θείο Δικαστή, αλλά για να μη ξεχνώ πως είμαι ένας απ' όλους. Τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο. Ένας 'οδοιπόρος' ανάμεσα σε 'συνοδοιπόρους' με την ίδια μοίρα. Να τους σέβομαι και να με σέβονται, να τους διευκολύνω το 'ταξίδι' και να μου το διευκολύνουν.

Μη μας παραπλανάτε, λοιπόν, εσείς οι δήθεν σοφοί.

Αφήνετε, επίτηδες, γενιές ολόκληρες ανθρώπων να γεννηθούν και να πεθάνουν μέσα στον 'ύπνο' που έντεχνα συντηρείτε, μη 'επιτρέποντάς' τους να σκεφτούν, τρυπώνοντας το φόβο στα μυαλά τους για Κολάσεις, για Δευτέρες Παρουσίες, για εξασφάλιση Παραδείσου.

Μόνο Κανόνες κι Εντολές, Νόμοι και Διαταγές. Να διασφαλίζονται τα διασφαλισμένα.

Κουράστηκα... Βαρέθηκα να σπαταλάω τη ζωή μου σε ένα παραμύθι. Στο παραμύθι σας.

Έτσι απλά...

Οι δέκα εντολές είναι... μία... κι αυτή ανθρώπινη

1. Μην κάνεις ...
2. ... στους άλλους ...
3. ότι δεν ...
4. θα ήθελες ...
5. να σου ...
6. κάνουν και ...
7. κάνε τους ...
8. ότι θα ...
9. ήθελες να ...
10. σου κάνουν.

Δικαίωμα στα λάθη έχουμε όλοι,... μα κάποτε, πρέπει επιτέλους να μάθουμε να τα μετατρέπουμε σε σωστά, αυτοβούλως, χάρη σε ένα «εσωτερικό συναγερμό» και όχι σαν ένδειξη «υποταγής» στη βούληση μιας αυθεντίας,... ενός σοφού. Χάρη στην συνειδητοποίηση μιας κοινής μοίρας και όχι χάριν μιας διαπραγμάτευσης για την εξαγορά ενός προσωπικού Παραδείσου.

Ίσως τότε,... να μπορούμε να μιλάμε για πραγματική πνευματική εξέλιξη. Πολιτισμό ουσίας και όχι επιχρισμάτων.

Συμπέρασμα...μήπως κι ακούσουμε το ‘ζυνητήρι’

Πάρα πολλοί άνθρωποι, βλέποντας την εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας, έχουν πειστεί πως σε λίγα χρόνια δεν θα υπάρχουν μυστικά. Θεωρούν ότι το ανθρώπινο γένος κατέχει πρωταγωνιστικό ρόλο στη δημιουργία του κόσμου και ότι ως ευνοούμενο από τον ‘Θεό’, κάποια εποχή θα γνωρίσει την αλήθεια. Μάλιστα, οι περισσότεροι από αυτούς που υιοθετούν αυτές τις απόψεις, ανήκουν στο χώρο της επιστήμης και της έρευνας, καθώς αυτή τους η ενασχόληση τους δίνει πειστήρια ότι οι ελπίδες τους δεν είναι φρούδες.

Δυστυχώς, όλη μας η προσπάθεια να υπερβούμε εαυτόν είναι μάταιη. Καταδικασμένη.

Έχουν γραφτεί δισεκατομμύρια βιβλία και έχουν συλληφθεί εκατομμύρια θεωρίες με σκοπό την κατανόηση, την εξήγηση και την παρέμβαση στο ‘χυλό’ που περιλαμβάνει εμάς τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά, τα παντός είδους υλικά, ολόκληρο το σύμπαν. Στο ‘χυλό’ που βλέπουμε, που ακούμε, που μυρίζουμε, που γεύομαστε, που αγγίζουμε.

Δεν θέλουμε να πιαστούμε κορόιδα από ‘ΚΑΠΟΙΟΝ’ και να λειτουργούμε χωρίς να γνωρίζουμε. Σαν τον ποντικό, που ενώ περνάει υπέροχα μέσα στην κουζίνα με τα τυριά και τα σαλάμια, αυτός θέλοντας να μάθει γιατί βρέθηκε εκεί μέσα, επιμένει να ψάχνει να βρει τρύπα για να πάει στο άλλο δωμάτιο, που πολύ πιθανό εκεί τον περιμένουν, χωρίς να το ξέρει, δέκα γάτες.

Τι έχουμε καταφέρει όμως, ουσιαστικά, για τα πνευματικά και υλικά επιχρίσματά των αρχετύπων μας; Μάλλον τίποτα. Τα πνευματικά και υλικά επιχρίσματά μας, που είναι αποτέλεσμα αυτού που αποκαλούμε Πολιτισμό ή Τεχνολογία, βρίσκονται ΜΟΝΟ στο μυαλό μας. Έχουμε μια ψευδή αίσθηση ασφάλειας και ελέγχου, ένα κέλυφος φανταστικό μέσα στο μυαλό μας, που

οφείλεται στις ‘κατακτήσεις’ μας και που πιστεύουμε ότι μας προστατεύει.

Είμαι της γνώμης ότι ‘παραμυθιαζόμαστε’, όταν πιστεύουμε ότι οι πνευματικές και υλικές κατακτήσεις μας έχουν υπέρ ανθρώπινη αξία. Κανείς άλλος εκτός από μας τους ανθρώπους, που είμαστε συνεννοημένοι με έναν κοινό λεκτικό κώδικα, δεν καταλαβαίνει τίποτα απ’ αυτά τα ‘θαυμαστά’.

Φοβόμαστε να ‘δούμε’. Προτιμάμε να παραπλανιόμαστε, να ζούμε στο όνειρο που μας πλάθουν οι ονειροπλάστες.

Ο φόβος μας, είναι η αγωνία μας για την επιβίωση. Ουσιαστικά μας φοβίζει το άγνωστο, δηλαδή αυτό για το οποίο δεν ξέρουμε αν αποτελεί κίνδυνο, ή στην περίπτωση που πράγματι μας απειλεί, δεν έχουμε μάθει πώς να το αντιμετωπίζουμε. Έτσι, καθετί άγνωστο το θεωρούμε προκαταβολικά εχθρικό, μέχρι ν’ αποκτήσουμε τον έλεγχο.

Ότι δεν καταλαβαίνουμε, ή το καταστρέφουμε, ή το ντύνουμε με ένα μύθο, για να νομίζουμε ότι το γνωρίσαμε και να πάψουμε έτσι να το φοβόμαστε.

Ζούμε στον κόσμο του μυαλού μας και πειθόμαστε ότι ο κόσμος αυτός είναι αληθινός, αφού τον βλέπουμε, τον ακούμε, τον μυρίζουμε, τον γεύομαστε, τον πιάνουμε. Ένας κόσμος χειροπιαστός μπορεί να είναι ψεύτικος; Σίγουρα όμως, όχι αληθινός. Είναι ένας καθρεπτισμός στον νου, μόνο που ο καθρέπτης αντί για γυαλί και μέταλλο, έχει μάτια, αυτιά, μύτη, γλώσσα και δέρμα.

Ότι αντιλαμβανόμαστε και ότι δεν αντιλαμβανόμαστε, δεν σημαίνει κατ’ ανάγκη ούτε ότι υπάρχει ούτε ότι δεν υπάρχει. Δηλαδή, το υπαρκτό δεν λογοδοτεί σ’ εμάς για την ύπαρξή του, ούτε δεσμεύεται να το αντιληφθούμε.

Βέβαια, ίσως τώρα να σκέφτεστε. «Και το βιβλίο αυτό, είναι ένας καθρεπτισμός στο νου μου, δεν είναι υπαρκτό;»

Σκεφτείτε. Πως αντιλαμβάνεστε το βιβλίο και οτιδήποτε άλλο ‘εκεί απ’ έξω από σας’; ΜΟΝΟ μέσω του

μυαλού. Δηλαδή, μέσω του ότι προκύπτει από τις χημικές διεργασίες των νευρώνων –έτσι πιστεύουμε- του φλοιού του εγκεφάλου σας. Δεν υπάρχει ‘συμβόλαιο’, που να υποχρεώνει αυτό που ίσως υπάρχει, να συμπίπτει με αυτό που αντιλαμβανόμαστε. Επειδή όλοι μας έχουμε παρόμοια φυσιολογία, αντιλαμβανόμαστε το βιβλίο και οτιδήποτε άλλο με παρόμοιο τρόπο, πάντως όχι ίδιο. Δυστυχώς, δεν είστε –δηλαδή η αντίληψή σας- μέσα στο ‘απ’ έξω’. Και το κρέας σας ακόμη, το σώμα σας, ανήκει στο ‘απ’ έξω’ από το νου, τις σκέψεις σας, την αντίληψή σας. Είναι σαν, ο νους σας, εσείς χωρίς αισθήσεις, να είστε κλεισμένος ερμητικά σε ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα και πόρτες και να αντιλαμβάνεστε και να επικοινωνείτε με τον ‘απ’ έξω κόσμο’ με όργανα –οθόνες, ηχεία, μικρόφωνα, κ.λ.π.- που σας φέρνουν πληροφορίες μέσω αισθητήρων αντίστοιχων με τα μάτια, τα αυτιά, τη μύτη, τη γλώσσα κ.λ.π.

Πολύ πιθανό, το ‘απ’ έξω’ να μοιάζει με αυτό που αντιλαμβανόμαστε, αλλά ΔΕΝ το γνωρίζουμε γιατί δεν είμαστε εκεί.

Παραπλανημένος άνθρωπος ...

Οι Περισσότεροι άνθρωποι, έζησαν ή ζουν μια ζωή, που δεν τη διάλεξαν, αλλά ... τους τη διάλεξαν. Και μάλιστα, πείστηκαν πως αυτή η νέα τους ζωή, ήταν από πάντα η ζωή τους.

Αυτοί που μας οδηγούν σ' αυτή τη 'μετανάστευση', είναι αυτοί που καθορίζουν την εκπαίδευση, το κοινωνικό περιβάλλον, την κοινωνικοοικονομική πολιτική.

Είναι αυτοί, που νομίζουν ότι ξέρουν ποιο είναι το καλό των άλλων και ότι μπορούν να αποφασίζουν για λογαριασμό τους. Είναι αυτοί, που δεν έχουν αντιληφτεί τη μικρότητά τους και το απειροελάχιστο της ύπαρξής τους και νομίζουν ότι περνώντας τη ζωή τους ασχολούμενοι με την οποιαδήποτε –εξωτερική και όχι εσωτερική- ανέλιξή τους, επηρεάζοντας τις ζωές των συνανθρώπων τους και εγκλωβίζοντάς τους σε δικές τους παραδοχές, αποκτά νόημα η -ούτως ή άλλως όλων μας- ανοημάτιστη ζωή τους.

Όμως, πολύ συχνά είναι και αυτοί που μας αγαπούν και νοιάζονται για μας, αλλά δυστυχώς ξεχνούν, ότι έχουμε κι εμείς άποψη για τη ζωή μας και ότι μπορεί να θέλουμε να ζήσουμε τα όνειρά μας.

Γιατί θα πρέπει το τίμημα του να γεννηθεί κανείς σε μια 'προστατευτική' κοινωνία, να είναι ο πνευματικός ευνουχισμός του με την 'εμφύτευση' θεωρήσεων – εκπαίδευση, διαπαιδαγώγηση, νόμοι- ως δήθεν ακράδαντων αληθειών; Που είναι η ελευθερία της σκέψης που του 'παραχωρείται', όταν εκ γενετής και χωρίς να το καταλάβει, τον φτιάχνουν 'τραίνο' και του λένε «είσαι ελεύθερος για το ταξίδι της ζωής σου, να το κάνεις όπως εσύ θέλεις», έχοντας όμως από πριν έτοιμες τις ράγες και τους προορισμούς τους;

Σχέση Δάσκαλου με μαθητή. Σχέση προσανατολισμού και προσηλυτισμού.

Πρέπει να καταλάβουμε, πως αυτό που χαρίζει την ομορφιά στη ζωή μας, είναι το άγραφο του ξεκινήματος του καθενός και το δικαίωμά του στα λάθη και τα σωστά, που όμως συμβαίνουν μόνο στο μυαλό του, καθώς σκυφτός μαζεύει τις εμπειρίες του στο μονοπάτι της περιπλάνησής του.

Μεγάλη ιδέα έχουμε για τον εαυτό μας.

Θα ήταν σεμνότερο και σοφότερο για τον καθένα μας, να συνειδητοποιήσει την άγνοιά του έστω και αν αισθάνεται ότι γνωρίζει, -ιδιαίτερα αν τον αποκαλούν διανοούμενο- και να προσπαθήσει να γυρίσει τα μάτια του 'προς τα μέσα'...

Αντί επιλόγου

Απλές αρχές για επαναυτοπροσδιορισμό του εαυτού

Γεννιόμαστε, ζούμε και πεθαίνουμε, φυλακισμένοι μέσα σε ένα κόσμο του νου μας. Στον κόσμο, που κατασκευάζει ο νους με ότι πληροφορίες καταφέρνει να συλλέξει μέσω των αγνώστου αξιοπιστίας αισθητήρων (πέντε αισθήσεις) που χρησιμοποιεί. Δηλαδή, στην ουσία όλο το θέατρο της ζωής μας παίζεται μέσα στο μυαλό μας και πουθενά αλλού. Η εντύπωση που έχουμε ότι η πραγματικότητα που νιώθουμε είναι έξω και γύρω από μας, είναι μια ψευδαίσθηση που δημιουργεί ο κατασκευαστής –ο νους- αυτής της υποκειμενικής πραγματικότητας. Είναι άγνωστο τι σχέση έχει αυτός ο υποκειμενικός κόσμος του καθενός μας με τον αντικειμενικό, αληθινό κόσμο που θεωρούμε ότι υπάρχει εκεί έξω από μας. Παρά τις ανθρώπινες φιλοδοξίες για γνώση, ακόμα και αυτό το αόρατο και ορατό σύμπαν με τους αστέρες και τους γαλαξίες του που αντιλαμβανόμαστε, συμπεριλαμβανομένης και της υπόθεσης για τη γέννησή του, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια περιοχή του άγνωστης πιστότητας πάζλ, ενός κόσμου που κατασκευάζεται από τον νου μας μέσα του και που τον χρησιμοποιεί για «κατοικία» του. Είναι πολύ πιθανό, κατά τη δημιουργία –σχεδιασμών των εγκεφάλων όλων των πλασμάτων από τη Φύση, να φροντίστηκε εσκεμμένα αυτή η περιορισμένων δυνατοτήτων –ίσως ακόμη και μηδενική- αντίληψη και κατανόηση της πραγματικότητας από μέρους των μόνο και μόνο για να προστατευτούν, επειδή σίγουρα δεν θα μπορούσαν να αντέξουν τις αχανείς πληροφορίες του αληθινού κόσμου.

Όλες οι γνώσεις και οι αποδεικτικές διαδικασίες με τα συμπεράσματά τους που έχουν προκύψει από την ανθρώπινη λογική, δεν έχουν καμία αξία έξω από τον ανθρώπινο νου. Είναι απλώς τρόποι ή ακολουθία τρόπων αλληλεπίδρασης του φυλακισμένου νου με τον επίσης φυλακισμένο μαζί του κόσμο του, στην προσπάθεια που κάνει για να τον νοηματοδοτήσει και στη συνέχεια να τον εξελίξει σε όσο το δυνατόν φιλικότερο προς τον εαυτό του.

Προς τούτο ανακάλυψε τις λέξεις, καταφέροντας έτσι άριστα να ξεγελαστεί και να ανακουφιστεί από το νόημα που τους ανέθεσε και τους αναθέτει να εκφράζουν. Οι αλληλεπιδράσεις αυτές ιεραρχούνται και ταξινομούνται πάντα μέσα στο νου, έστω και αν τα ίχνη τους, τα αποτελέσματά τους, φαίνονται σε βιβλία, υπολογιστές, τεχνολογικά επιτεύγματα (κτίρια, αυτοκίνητα, αεροπλάνα, κ.λ.π.), πολιτισμό (ανθρώπινες σχέσεις, πολιτικά συστήματα, θρησκείες, εκπαίδευση, μουσική, ποίηση, κ.λ.π.), σαν να είναι έξω από το νου. Η συγκεκριμένη εντύπωση είναι μια ψευδαίσθηση. Όλα είναι μέρος του υποκειμενικού κόσμου του μυαλού, μέσα στον οποίο ανήκει ακόμα και αυτή η ίδια η αντίληψη του σώματος που κυβερνά, έστω και αν αυτό το σώμα παρεμβαίνει με τη δράση του στον αληθινό κόσμο. Το τι μορφή έχουν αυτές οι παρεμβάσεις είναι άγνωστο. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι μοιάζουν με αυτές που αντιλαμβανόμαστε στον κόσμο του μυαλού μας. Πάντως, για οποιονδήποτε δεν είναι άνθρωπος, είναι απλώς σημάδια ότι κάποια πλάσματα έκαναν παρεμβάσεις στο ακατέργαστο περιβάλλον με άγνωστη τη λογική σχεδιασμού και χρήσης τους. Εν κατακλείδι, όλες αυτές οι αλληλεπιδράσεις του νου με την υποκειμενική του πραγματικότητα καθώς και τα ίχνη τους σ' αυτήν, ακυρώνονται, εξαφανίζονται με τον θάνατό του. Είναι νοητικά κατασκευάσματα που παύουν να υφίστανται όταν πάψει να υφίσταται και ο νους που τα επινόησε.

Η αλήθεια, το δίκαιο, η ελευθερία, η τιμιότητα, καθώς και κάθε άλλη ηθική αξία, δεν είναι υπερβατικές επιταγές, αλλά αρχέγονες ανθρώπινες επιλογές που εκρίθησαν ότι διευκολύνουν και κάνουν ασφαλέστερη την κοινωνική ζωή. Επιλέχθηκαν και υιοθετήθηκαν από τον άνθρωπο μετά από μακρά κοινωνική εμπειρία και αφού επιβεβαιώθηκε ότι του εξασφαλίζουν μεγαλύτερη ασφάλεια στις δύο βασικές του ανάγκες, αυτοσυντήρηση και αναπαραγωγή. Η έννοια τους δεν είναι πάγια, αλλά συνεχώς επαναπροσδιορίζεται σύμφωνα με την εκάστοτε κοινωνική και χρονική εποχή και

έτσι μεταλλάσσονται απαραίτητα στην νέα τους μορφή. Παρά τις επίμονες προσπάθειες που έγιναν και γίνονται συνεχώς, ώστε αυτές οι ηθικές αξίες να φαίνονται ως να έχουν καθολική ισχύ, εν τούτοις το μόνο που μπορούν να έχουν είναι πλειοψηφική ισχύ. Ουσιαστικά, οι ηθικές αξίες έχουν νόημα σε προσωπικό επίπεδο αφού ούτως ή άλλως διαμορφώνονται και αποκτούν σημασία μέσα σε διαφορετικούς προσωπικούς κόσμους. Αυτή η μη καθολική ισχύς των ηθικών αξιών που παρατηρήθηκε από αρχαιοτάτων ετών, εφεύρε, γέννησε την έννοια της αμαρτίας, μιας εσωτερικής για κάθε πρόσωπο καταδίκης, προκειμένου να προστατέψει την κοινωνία από ενδεχόμενες βαθιές ρωγμές οφειλόμενες σε ανεπιθύμητες ατομικές συμπεριφορές. Στην έννοια της αμαρτίας εδόθη εσκεμμένα υπερβατική εκπόρευση -με αναπόφευκτη τη θρησκευτική της εκμετάλλευση-, ενώ είναι ανθρώπινο δημιούργημα, προκειμένου να αποκτήσει όσο το δυνατό καθολικότερη ισχύ και να μπορεί έτσι να δημιουργεί ευκολότερα προσωπικές αναστολές στη μη τήρηση των ηθικών αξιών υπό των ατόμων.

Ακόμα και η αγάπη έχει τις ρίζες της στην αρχέγονη ανάγκη του ανθρώπου για ασφάλεια. Η συγκεκριμένη δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα είδος συναισθηματικού κουκουλιού, που έμαθε σιγά-σιγά –κατά τη διάρκεια των χιλιετιών- να φτιάχνει γύρω του ο κάθε άνθρωπος, «πλέκοντας» ανθρώπους, ζώα, φυτά, ακόμη και αντικείμενα, που για κάποιο λόγο πείστηκε ότι ανήκουν στο στενό συναισθηματικό του περιβάλλον, -δηλαδή αισθάνεται πως κατά κάποιο τρόπο μπορεί να τα χαρακτηρίσει δικά του-, προκειμένου έτσι να εξασφαλίσει συναισθηματική ασφάλεια στο εγώ του, στην ύπαρξή του. Για οτιδήποτε άλλο, που δεν ανήκει σ' αυτό το περί τον εαυτό «πλεκτό», νοιώθει αδιαφορία ή το πολύ-πολύ συμπάθεια. Δηλαδή η αγάπη ακόμα και όταν φαίνεται ότι απευθύνεται προς τους άλλους, στην ουσία είναι ένα κατασκεύασμα του εγώ που αφορά τον εαυτό του και μόνο, για να νιώσει ασφαλές το

ίδιο και κανένας άλλος. Συνήθως, η προσήλωση του εγώ σ' αυτή τη δημιουργία του συναισθηματικού του κουκουλιού είναι υπέρμετρα μεγάλη. Έτσι, όταν αρκετά συχνά έρχεται μπροστά στο φόβο καταστροφής του κουκουλιού του (φόβος θανάτου πολύ προσφιλούς προσώπου, κίνδυνος πατρίδας, κ.λ.π.), πολλές φορές ιεραρχεί σε δεύτερη θέση την δική του ασφάλεια (σαν να λέμε, προσέχοντας να μη σπάσει το ραγισμένο βάζο, αφήνει να χυθεί το πολύτιμο περιεχόμενο, που κάλλιστα θα μπορούσε να μεταγγιθεί σε ένα άλλο βάζο και να παραμείνει ασφαλές). Του ασκείται μία τόσο έντονη και καθοριστική επίδραση στην ψυχολογία του, που υπερβαίνει και τα ένστικτα αυτοσυντήρησής του, οδηγώντας το σε αυτοθυσία. Το εγώ παύει να προστατεύει τον εαυτό του υποκύπτοντας σε έναν αντιφατικό, συγκριτικά ως προς την σημαντικότητα, μοιρολατρισμό.

Όλοι μας, άνθρωποι, ζώα και φυτά, έχουμε την ίδια μοίρα, παρά τις ανθρώπινες πλάνες ότι οι ίδιοι είναι κάτι το ξεχωριστό. Η με κάποιον τρόπο ανάδειξη πολλών σε διακεκριμένες προσωπικότητες ως προς την υπόλοιπη ανθρώπινη μάζα, που τους εξασφαλίζει μάλιστα και μια υστεροφημία, είναι η κύρια αιτία της πλάνης ότι δηλαδή οι άνθρωποι υπερέχουν από τα άλλα όντα ως προς την ποιότητα και το αποτέλεσμα της ζωής τους. Η ωμή αλήθεια είναι ότι είμαστε όλοι μαντρωμένοι σε αυτό το σφαιρικό γήινο εκτροφείο, είτε ως κρέατα είτε ως φυτά και αλληλοτροφώμαστε, μη μπορώντας να βρούμε κανένα άλλο νόημα της ζωής μας. Μπροστά σ' αυτήν την τραγική πραγματικότητα, ο καθένας μας προσπαθεί να εφεύρει ένα καθαρά προσωπικό του νόημα, ένα δικό του λόγο για να ζει, που σίγουρα δεν ενδιαφέρει κανέναν άλλο. Παρομοιάζει την ζωή του με μια τούρτα που ο ίδιος σχεδιάζει και φτιάχνει και που στα πρώτα χρόνια της ζωής του την τρώει λαίμαργα απολαμβάνοντάς την. Καθώς όμως τα χρόνια περνούν και η άλλοτε γλυκύτητα και νοστιμιά αντικαθίσταται σιγά-σιγά από ανιαρότητα και μπουχτισμα, αναγκάζεται να τη στολίζει και να την συμπληρώνει με όλο

και περισσότερα «κερασάκια» και ζαχαρωτά για να καταφέρει να τη φάει ολόκληρη. Δυστυχώς, για πολλούς τα ξεγελάσματα αυτά τελειώνουν γρήγορα και η ζωή τους μετατρέπεται σε μια καταθλιπτική, μελαγχολική αναμονή του τέλους της.

Το αν υπάρχει ένα ή περισσότερα Αίτια στα οποία να οφείλεται η δημιουργία του κόσμου, του οποίου ένα υποκειμενικό είδωλο είναι κατασκευασμένο μέσα στο μυαλό του καθενός μας και μέσα στο οποίο ζούμε, δεν το γνωρίζουμε. Ποτέ δεν αντιληφτήκαμε σημάδια ύπαρξης ενός Αιτίου –Θεού- μέσω μιας οποιασδήποτε ατομικής ή καθολικής επικοινωνίας του με την ανθρωπότητα αλλά και με οποιοδήποτε άλλο πλάσμα. Οι μεμονωμένες ομολογίες ανθρώπων του παρελθόντος ότι επικοινωνήσαν με τον Θεό ή με κάποιους αντιπροσώπους του, οφείλονται στην απόγνωση που νιώθουν οι άνθρωποι από την ανυπαρξία επικοινωνίας με τον Δημιουργό τους, που τόσο πολύ την έχουν ανάγκη και καταντούν να την φαντασιώνονται. Αν ο Θεός ήθελε να επικοινωνήσει σαν απόδειξη του ότι υπάρχει, θα το έκανε με όλους μας ανεξαιρέτως και χωρίς διακρίσεις, γιατί πολύ απλά όλα του τα πλάσματα θα τα θεωρούσε ισότιμα και με το ίδιο δικαίωμα να γνωριστούν μαζί του. Δεν θα του χρειαζόνταν μεσάζοντες. Τα δήθεν θεϊκά πρόσωπα όλων των θρησκευτικών θεωριών, δεν είναι τίποτε άλλο παρά διάφοροι φωτισμένοι άνθρωποι που εμφανίστηκαν κατά καιρούς, όπως κάλλιστα και κάποιοι άλλοι μπορούν να εμφανιστούν και στο μέλλον, ανάμεσά μας με σκοπό να μας διδάξουν τρόπους καλής ατομικής και κοινωνικής ζωής, τρόπους αμοιβαίας διευκόλυνσης του ταξιδιού της ζωής μας. Δυστυχώς όμως, δισεκατομμύρια άνθρωποι αντί να υλοποιούν στη ζωή τους αυτά τα μηνύματα, προτιμούν να θεοποιούν αυτούς που τα εξέφρασαν, δημιουργώντας έτσι ψεύτικες δικαιολογίες στους εαυτούς τους, ότι δήθεν τους είναι ακατόρθωτο να ικανοποιήσουν αυτές τις -βαφτισμένες- θεϊκές επιταγές, παραμένοντας έτσι στη μίζερη καταναλωτική ζωή τους,

ζητώντας όμως συγχρόνως –λόγω άγνωστου μεταφυσικού φόβου- θεϊκή συγχώρεση με κεριά, προσκυνήματα, τάματα και άλλα εφευρήματα. Όλα τα οράματα, εφιάλτες και θαύματα που φαίνονται ότι έχουν υπερβατική προέλευση, κατά βάθος είναι δημιουργήματα του ανθρώπινου νου, ο οποίος είναι προικισμένος με πολλές και άγνωστες, ίσως ακόμη, ικανότητες. Όσον αφορά τον επικίνδυνο φανατισμό που επιδεικνύουν πολλοί άνθρωποι προς κάποια θρησκευτική θεωρία, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η άρνησή τους να παραδεχθούν ότι πλανώνται.

Το σημαντικό είναι να αντιληφτούν οι άνθρωποι ότι το άγνωστο είναι η βασική και κοινή τους μοίρα με όλα τα όντα του σύμπαντος, να συμφιλιωθούν μαζί του και να πάψουν να το φοβούνται σαν εχθρό φτιάχνοντας μύθους για να το πολεμήσουν.

Όσοι καταφέρουν να ξεφύγουν από όλες αυτές τις πλάνες του νου τους που τους κρατούν έντεχνα δούλους ενός ψέματος, ενός παραμυθιού και να κατανοήσουν αυτήν την σπαρακτική μοίρα όλων των όντων, ας προσπαθήσουν ως φωτισμένοι να διευκολύνουν το ταξίδι της ζωής όχι μόνο του εαυτού τους, αλλά και όλων των άλλων πλασμάτων, ανθρώπων, ζώων και φυτών, με αλληλοκατανόηση και αλληλοβοήθεια. Αν η προσπάθειά τους γίνει ειλικρινής, ανιδιοτελής, αφοσιωμένη, τότε πολύ πιθανόν να καταφέρουν να ενεργοποιήσουν την ανεκμετάλλετη δύναμη που όλοι κρύβουμε μέσα μας, την ικανότητα θεραπείας.

* * *

«Κατά την προσωπική μου άποψη, που πιθανότατα είναι εσφαλμένη,...

μη αποβλέποντας να πείσω κανέναν, ανεξάρτητα από το αν κάποιος μπορεί να πειστεί από μόνος του...»

Δεν πιστεύω εις... μόνο νομίζω, ότι πρέπει να ζήσω αυτήν την υλική ζωή που μου παρεχωρήθη, έχοντας συναίσθηση της πλανεμένης αντίληψης του κόσμου από μέρους μου, αποδεχόμενος τα περιθώρια που μου επιτράπησαν και αφήνοντας την ευθύνη της ‘αποστολής’ μου στο ‘Αίτιο’ που υποθέτω ότι προϋπάρχει και ευθύνεται για την ύπαρξή μου.

* * *

Ο Παντελής Γαβρίλης ‘Αιγινήτης’ (pantelisgavrilis@gmail.com), γεννήθηκε το 1955 στον Πειραιά και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Πατρών και επιμορφώθηκε σε διάφορα θέματα,

μεταξύ των οποίων «Διδακτική των Μαθηματικών», «Χρήση Η/Υ», «Κοινωνική και επαγγελματική ισότητα των δύο φύλων», «Περιβαλλοντική εκπαίδευση μαθητών» και «Επαγγελματικός Προσανατολισμός και Συμβουλευτική». Είναι εκπαιδευτικός Μαθηματικός και Σύμβουλος επαγγελματικού προσανατολισμού. Τα τελευταία χρόνια διδάσκει και κατοικεί στην Αίγινα, ένα μικρό νησί κοντά στον Πειραιά.

Συγγραφικό έργο του ιδίου: Τον Δεκέμβριο του 2010, κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Publibook η πρώτη έντυπη έκδοση του παρόντος δοκιμίου με τίτλο «Παραπλανημένος άνθρωπος, ... προσπάθεια για επαναυτοπροσδιορισμό» ISBN : 9782748359541. Τον Ιούλιο του 2012 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Andys’ Publishers» το μυθιστόρημα με τίτλο «Ζονγκ» ISBN : 9789609450928.

